JULIETTE PATRICE

O ranà atât de adânc â

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

- Alex, cum este să fii liberă?

- E minunat! răspunse Alex imediat.

Dar zâmbetul ei forţat nu putea nicidecum să păcălească
o persoană atât de perspicace ca Jinx.

Intr-adevăr, era departe de a încerca o mare satisfacţie, totuşi aşteptase clipa asta cu mare nerăbdare, timp de câteva luni; pe de altă parte, aproape reuşise să se convingă că eşecul mariajului nu se datora numai ei. Atunci, de ce se simţea astăzi atât de stânjenită, atât de neliniştită?

- Nu poţi să-ţi închipui cât îţi sunt de recunoscătoare pentru tot...

Jinx n-o lăsă să continue.

- Alex, lasă-mă-n pace cu recunoştinţa ta! Sunt avocat, îmi fac meseria, şi sunt bine plătită pentru asta.

Privirea prietenoasă dezminţea cinismul acestor cuvinte. Alex renunţă pentru un timp să spună ce simţea faţă de avocata ei.

Abia se pronunţase divorţul. în timpul lunilor de procedură, Courtney, soţul ei, si oamenii legii de care se înconjurase, nu încetaseră s-o hărţuiască, folosind toate metodele ce se pot imagina pentru a o constrânge să le accepte condiţile. Dar Martha Jenson, căreia toată lumea îi spunea Jinx, abordase problema ca o tigroaică, apărându-şi sălbatic puii de pericolele din junglă. Alex, vulnerabilă şi tulburată, se bazase întru totul pe ea, o lăsase să ia iniţiativa în toate deciziile, cu excepţia uneia singure. Jinx, pe rând, în funcţie de împrejurări, o ascultase, o liniştise, o dojenise, gândindu-se tot timpul la binele ei.

- Ce-o să faci acum? întrebă Jinx. Te-ai gândit la asta? îşi înălţă sprâncenele văzând-o pe Alex ridicând din
umeri.

- {tiu bine că n-ai probleme financiare, deocamdată. Contractul de căsătorie te pune un timp la adăpost de nevoi, dar cu inflaţia, resursele se vor subţia repede; ce-o să faci după aia...?

- Te rog să nu-mi mai spui o dată că trebuia să cer o pensie alimentară. Fără îndoială, ai dreptate, dar ştii bine punctul meu de vedere...

Glasul îi coborî cu un ton şi colţurile buzelor i se lăsară

in jos. Tacu.

- Da, Alex, bineînţeles; ai vrut ca ruptura să fie definitivă. Numai că n-ai cunoscut niciodată dificultăţile materiale. Financiar, ai fost o soţie mulţumită.

Alex încerca sa se stapâneasca. Ar fi vrut sa faca o figura mai bună, să dea dovadă de mai mult curaj. Schiţă un zâmbet lamentabil, însă în următoarea clipă fu cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

- Ciudat...In sfârşit sunt liberă. Am visat atât la ziua asta. şi mă simt atât de aiurea.

Glasul i se frânse. Işi muşcă buzele şi nu mai încercă sa-şi stapâneasca lacrimile care începuseră sa-i şiroiasca pe obraji.

- Jinx, spune-mi adevărul. Am greşit părăsindu-l pe Courtney, nu-i aşa?

- Ajunge! izbucni Jinx. Nu mai bate câmpii! Ai uitat legăturile bătătoare la ochi ale soţului tău? Ai fi putut să continui o asemenea viaţă?

- In parte, era greşeala mea. Spunea.

- Oh, l-aş strânge de gât cu plăcere pe Courtney Jameson! Cum a putut să fie atât de crud? Cât rău ţi-a făcut sugerând că te înşela pentru că erai frigidă... Ţi-ai pierdut încrederea în

tine însăţi.

Jinx oftă ostentativ.

- în definitiv, nu văd de ce aş continua să mă enervez. Intr-o zi, o să-l întâlneşti pe bărbatul vieţii tale şi o să-ţi dai seama că totul e cât se poate de bine pe toate planurile. Eşti o femeie frumoasă şi mă tem să nu te bată la cap, deodată, prea mulţi pretendenţi.

In privirea lui Alex citi o nouă decepţie.

- Cred că temerile mele au acoperire.

Alex încuviinţă.

- Jinx, tot ce mi-ai spus s-a îndeplinit. Si aici cred c-o să ai dreptate! E cât se poate de umilitor, pentru că toţi bărbaţii mă consideră frustrată că nu mai sunt cu Courtney. Nu m-aş fi gândit niciodată.

Se întrerupse. Nu vroia să intre mai mult în subiect, să spună cât de multe propuneri o şocaseră. S-ar fi lipsit şi de amabilitatea prietenilor şi cunoscuţilor bine intenţionaţi care, deja, încercau frenetic s-o cucerească.

- Bărbaţii te vor lăsa în pace până la urmă, o asigură Jinx. Până atunci, nu ezita să-i trimiţi la plimbare!

Alex începea să se liniştească, dar un lucru continua s-o frământe. Dacă ar fi îndrăznit să-l abordeze, poate după aceea s-ar fi simţit mai bine.

Secundele treceau fără ca Jinx să încerce să rupă tăcerea.

în sfârşit, Alex îşi adună tot curajul.

- Măcar de-aş fi putut să am un copil.

A

încă o dată, avocata o întrerupse.

- Nu spune asta! Naşterea unui copil n-a salvat niciodată o căsnicie în derivă. Consultă statisticile referitoare la divorţuri, şi o să vezi că aşa stau lucrurile. Pe de altă parte, nu mi-ai spus că doctorii te-au considerat perfect capabilă să fii mamă, în timp ce Courtney a refuzat categoric să se supună unui examen medical?

Jinx se ridică şi simulă atitudinea solemnă a unui judecător care a dat un verdict şi încheie şedinţa.

- Ce-ar fi să mergem să dejunăm? Si mai ales, să vorbim despre altceva. E timpul să pui în practică faimoasa ta teorie a rupturii definitive cu trecutul!

Alex se simţea mai liniştită. Avusese dreptate să i se destăinuiască lui Jinx încă o dată. Da, era aproape destinsă când ajunseră la restaurant.

- Cu ce-ai vrea să te ocupi, dac-ai avea de ales? o întrebă prietena ei pe neaşteptate.

Răspunsul veni instantaneu.

- Mi-ar plăcea să călătoresc!

Jinx era încântată de reacţia atât de spontană.

- Bine. Să încercăm să trecem în revistă diferitele posibilităţi. Mai întâi companiile aeriene...

- De bună seamă, sunt prea bătrână ca să devin stewardesă, oftă Alex.

In ciuda acestor cuvinte, o cuprinse un val de optimism,

A • A 1 . . . | # # A V W . A . »

se înroşi în obraji şi ochii începură sa-i scânteieze.

- La douăzeci şi cinci de ani, nu cred. Dar am o altă idee. Am o prietenă care lucrează la o agenţie de voiaj în San Francisco; îi place mult ce face şi, în vacanţe, vizitează ţările cele mai îndepărtate în condiţii foarte interesante.

Schimbară destul de repede subiectul de conversaţie. Cu atât mai bine, îşi spuse Alex, pentru că avea nevoie de puţin timp ca să-şi limpezească ideile şi să se gândească la posibilităţile pe care le avea. Nu vroia să rişte imaginând proiecte utopice.

Când se despărţiră, înţelegându-se să păstreze legătura, Alex se simţea mult mai sigură pe ea. Prima etapă a independenţei sale ar fi, bineînţeles, să plece din casa părinţilor, care o primiseră cu dragoste şi făcuseră totul să-i uşureze viaţa în timpul evenimentelor din lunile care trecuseră. Acum trebuia să-şi găsească un apartament, să-şi

facă o situaţie, să-şi asume nişte responsabilităţi.

Absorbită de gânduri, fu obligată să frâneze brusc; semaforul tocmai se făcuse roşu. Se uită în jur. Crescuse în acest oraş mijlociu din Georgia de Sud unde se şi măritase în urmă cu şapte ani. Tot universul ei i se părea deodată foarte limitat.

în momentul în care porni din nou, văzu pe dreapta sediul agenţiei „Călătorii prin lume“ şi, chiar în faţa uşii, un loc liber care parcă o invita să parcheze fără să mai piardă vremea.

- Să dea Domnul să meargă, îşi spuse Alex făcând manevra.

Cu inima bătându-i cu putere în piept, se adânci în contemplarea vitrinei. Afişe frumos colorate lăudau farmecul insulelor îndepărtate şi-i îndemnau pe trecători să le descopere. Lumea era nesfârşită şi în acelaşi timp accesibilă tuturor.

Intră cu îndrăzneală, dar odată înăuntru se opri, intimidată.

- Pot să vă ajut cu ceva? întrebă o fată aşezată la un birou.

Avea un glas binevoitor.

- Aş vrea să vorbesc cu directorul, se trezi Alex declarând cu fermitate.

- Cum vă numiţi?

- Alex Jameson.

Privirile li se întâlniră. Alex văzu în privirea gazdei curiozitate, dar şi o notă de consideraţie. „Ah da, fostul meu soţ este o persoană însemnată, numele lui impune respect“, îşi spuse cu un zâmbet dezamăgit.

- O clipă.

Fata ieşi din cameră, şi, prin uşa rămasă întredeschisă, Alex auzi un murmur de glasuri, cu precădere de bărbaţi. Directorul era fără îndoială ocupat, nu putea s-o primească azi. Se simţi in acelaşi timp uşurată şi totodată deziluzionată. Cedase unui impuls de moment să treacă pragul acestei agenţii. Poate altădată n-ar mai fi avut aceeaşi îndrăzneală.

- Domnul Campbell vă roagă să aşteptaţi puţin, doamnă Jameson. Vă rog să luaţi loc.

Un bărbat blond, de vreo treizeci de ani, destul de simpatic, apăru după câteva minute.

- Brian Campbell, se prezentă prinzând mâna pe care femeia i-o întindea. Vreţi să vorbiţi cu mine.

- Da. Vreau să-mi depun candidatura, în cazul în care aveţi un post liber în agenţie, spuse Alex pe un ton aparent sigur şi mai afectat de cât şi-ar fi dorit.

A · · W I V t · A V A » »

Avu impresia ca era examinata din cap pâna în

picioare şi că rezultatul inspecţiei era favorabil. Oare avea s-o întrebe şi el dacă făcea parte din familia Jameson, sau era vorba doar despre o coincidenţă de nume? Solicitarea aceasta i se părea curioasă?

- Bine. Aveţi ceva experienţă în domeniu?

- Nicidecum, dar călătoriile mă interesează foarte mult şi cred c-aş fi în stare să învăţ.

Chiar înainte de a termina fraza, putu să citească un refuz politicos în privirea interlocutorului.

- în momentul ăsta, n-avem nici un loc disponibil.

Soneria telefonului îl întrerupse.

- Scuzaţi-mă.

Ridică receptorul, şi, foarte repede, surprinderea i se întipări pe faţă, în timp ce aproba scurt ceea ce-i spunea interlocutorul.

Când gazda puse jos telefonul şi ridică ochii spre Alex, aceasta avusese timp să caute să salveze aparenţele. Era pregătită să zâmbească la auzul respingerii candidaturii. Nu se aştepta deloc la ce avea să urmeze!

- Sunteţi dispusă să călătoriţi, doamnă Jameson? întrebă el hotărât.

- Hmm. da. bineînţeles. Sunt liberă, abia am divorţat, n-am copii, bâigui ea, tulburată.

- Perfect. Poate avem un post care să vă convină. O să vă pun câteva întrebări.

Alex sperase că va avea de completat un formular. Această întrevedere părea, spre surprinderea ei, să meargă spre bine.

în cele din urmă, Brian Campbell se ridică.

- O să vă sun într-o zi-două, indiferent care ar fi hotărârea, îi promise.

*
* *

A doua zi, Alex se instală lângă telefonul părinţilor, foarte nervoasă, dar optimistă.

în ziua următoare, pierduse orice speranţă. Probabil fusese angajată o persoană mai bine calificată. La ora mesei, se auzi soneria atât de aşteptată. Lui Alex nu-i venea să creadă. Cu siguranţă, nu era pentru ea.

Ba da!

- Domnule Campbell. Eu nu. Da, da, bineînţeles. După-amiază? La ora patru? Voi fi acolo. Mulţumesc.

Se pregăti cu cea mai mare grijă şi atunci când, două ore mai târziu, intră în biroul lui Brian Campbell, era mulţumită de felul cum arăta. Machiajul se armoniza perfect cu reflexele părului

castaniu. Genele lungi, pe care multe femei i le invidiau, erau puse în valoare de rimelul aplicat. O tuşă de fard verde-pal scotea în relief nuanţele căprui-aurii ale ochilor.

- Astăzi eşti şi mai frumoasă, Alex. Aici, ne spunem unul altuia pe nume. Sper că nu te deranjează

- Nicidecum, domnule Campbell.

Pufni în râs, dându-şi seama de absurditatea răspunsului său. De mult nu mai râsese din toată inima.

- Ce ştii despre „Călătorii prin lume“?

- Nu mare lucru, recunoscu, sinceră. V-aţi instalat aici, la Sokely, acum doi ani. Pe vremea aceea citisem un articol.

Căută să-şi amintească nişte amănunte. în zadar. La drept vorbind, evenimentul nu o impresionase prea mult.

Din fericire, Brian Campbell nu păru nici surprins nici şocat de ignoranţa ei. îi spuse că firma „Călătorii prin lume“ avea sucursale în numeroase oraşe americane, şi că unul dintre principiile lor de bază era:“ A călători nu trebuie să fie apanajul oamenilor bogaţi“.

- Facem toate eforturile să le permitem celor cu venituri modeste să viziteze lumea.

Era clar că această idee îl pasiona, şi vroia s-o dezvolte.

- Cum asta? Pregătindu-ne călătoriile cât se poate de minuţios. Facem noi înşine studiile preliminare, fără să ne încredem în sfaturile unor aşa-zişi „experţi“ mai mult sau mai puţin eficienţi.

Entuziasmul lui parcă era contagios, pentru că Alex îl asculta tot mai atentă. Vroia din ce în ce mai mult să colaboreze la această acţiune, întrebându-se în acelaşi timp ce rol ar fi putut juca, dată fiind lipsa ei de experienţă.

Brian Campbell termină prin a-i satisface curiozitatea.

- Dacă eşti gata să pleci mai departe, te angajez imediat. Prima ta misiune va fi să prospectezi Portugalia.

Alex făcu ochii mari.

- Portugalia!? Dar n-am fost niciodată în Europa şi nu vorbesc portugheza!

Glasul îi trăda dezamăgirea.

- N-are nici o importanţă. N-avem de gând să te lăsăm să te descurci singură. Principalul acţionar al firmei, care e de asemenea şi fondatorul ei, te aşteaptă la un hotel din Lisabona. O să te înveţe bazele meseriei, la faţa locului. Vei avea un profesor bun, te asigur! După ce te întorci, o să

lucrezi un timp în birourile noastre. Peste şase luni o să-ţi încredinţăm o altă misiune, de data asta ca adjunctă a unui agent mai experimentat. Nimeni nu-i condamnat să lucreze la nesfârşit în birou. Ce părere ai?

- Nu ştiu cum să spun. Oferta asta e. un vis minunat care se materializează. Totul s-a petrecut atât de repede, încât.

Deodată, izbucni într-un hohot de râs tineresc şi proaspăt.

- înţeleg că eşti de acord, spuse Brian Campbell pe un ton cât se poate de serios.

- Da, mulţumesc, răspunse Alex, regăsindu-şi cumpătarea.

Imediat, începu să se gândească la ce-ar avea de făcut înainte de a pleca. Paşaportul, să facă rost de nişte cărţi despre Portugalia, poate să înceapă să înveţe limba, ca să-l impresioneze pe patron.

Pierdu repede firul spuselor lui Brian Campbell. Deodată, o frază o frapă: o prevenise că avea trei săptămâni să se pregătească!

Totuşi, când plecă de la agenţie, nu intră în supermarketul cel mai apropiat, ci într-o cabină telefonică.

- Jinx. Sunt Alex. Nici nu-ţi închipui ce mi s-a întâmplat.

Vocea îi tremura de bucurie şi, de emoţie, două

lacrimi
i se rostogoliră pe obraji.

- N-o să-ţi vină să crezi, Jinx.

Capitolul 2

Ca să compenseze oboseala pe care o va resimţi la începutul sejurului în Portugalia din cauza schimbării fusului orar, Alex încercă să doarmă în avion, dar era prea nervoasă.

Odată ajunsă, în timp ce aştepta maşina care trebuia s-o ducă la aerogară, se felicită că se îmbrăcase cu un taior. Era răcoare, şi rafalele de vânt o făceau să tremure. Nu te-ai fi crezut la jumătatea lunii iunie!

După un control foarte rapid al paşapoartelor, Alex se regăsi cu ceilalţi pasageri într-un subsol sinistru, la capătul benzii rulante care aducea bagajele. După trei sferturi de oră, era tot acolo, rezemată de un stâlp, complet zăpăcită de vederea valizelor şi genţilor de toate formele şi culorile, care îi treceau prin faţa ochilor. Tovarăşii de călătorie plecaseră toţi, încărcaţi ca nişte catâri sau împingând cărucioarele în care îşi îngrămădiseră bagajele, dar valiza ei mică, de piele, de culoare bej şi sacul de voiaj asortat tot nu erau acolo.

Ce început trist pentru această aventură portugheză de care se bucurase atât de mult! Pentru o clipă, descurajată, se aşeză pe o bancă. Dar îşi reveni foarte repede şi se ridică. Când eşti

hotărâtă să călătoreşti prin toată lumea, nu te laşi cu una cu două. Acest contratimp îi va da ocazia să cunoască marile magazine din Lisabona, asta era tot.

începea să se simtă obosită, şi să stea la coadă ca să semnaleze dispariţia lucrurilor fu un adevărat efort. Vizita la biroul de schimb fu ceva mai agreabilă: când Alex se trezi în posesia unui teanc de bancnote de diferite forme şi mărimi, se simţi la fel de incitată ca un copil care joacă Monopoly!

Taxiuri aliniate de-a lungul trotuarului aşteptau pasagerii. Toate erau negre cu o dungă bleu pe mijlocul capotei. Erau mărci diferite, mai mult sau mai puţin curate. mai mult sau mai puţin uzate. Cel mai la îndemână era unul demodat, al cărui şofer, cu o ţinută neglijentă, nu-i inspira încredere. Ar fi vrut să urce în altă

maşina, dar se temea sa nu raca o gara iremediabila, sa-i îndepărteze pe toţi şoferii, şi să fie nevoită să telefoneze, vrednică de milă, la hotel, să vină cineva s-o ia.

Apropo, Brian Campbell nu-i spusese numele celui care urma să aibă grijă de ea, cu toate că-l întrebase de mai multe ori. De fiecare dată, reuşise să-i distrag' atenţia cu un subiect mai important. în ajunul plecării, revenise la atac.

- De ce nu vrei să-mi spui numele acestui

personaj misterios?

Brian Campbell fusese brusc absorbit de contemplarea
unui articol din ziarul de pe birou. Pe urmă adoptase o expresie absentă.

- Pardon? Ah, da. Nu ţi-am spus. în cele din urmă, directorul nostru regional, Jim Tate este cel care te va primi. Un tip foarte simpatic.

încă o dată, numele marelui patron nu fusese rostit. Pe moment, atitududinea lui Brian i se păruse nefirească. Apoi nu se mai gândise la asta.

Felul cum conducea şoferul de taxi nu-i schimbă pasagerei părerea iniţială pe care şi-o făcuse despre el. Alex se crampona pe locul său în timpul accelerărilor bruşte, a virajelor periculoase, al frânelor care făceau cauciucurile să scârţâie. în plus, i se păru că abordase drumul cel mai întortocheat care ducea la hotel. Cuprinsă de panică, se întreba dacă va mai ajunge vreodată la destinaţie. Chiar în clipa aceea, se trezi proiectată violent înainte. Maşina oprise lângă o clădire cu cinci etaje, pe a cărei faţadă era înscris numele hotelului. Alex oftă uşurată că sosise teafără.

- Quanto custa ? întrebă atentă, mândră că putea să facă asta.

Mândria fu de scurtă durată, pentru că Alex nu înţelese deloc răspunsul şoferului. în ghidul pe

care-l cumpărase înainte de a pleca, citise cât era preţul mediu al unei călătorii de la aeroport până în centrul Lisabonei, dar nu şi-l mai amintea, şi văzu că şoferul neglijase să pună în funcţiune contorul de marcaj. Dându-şi seama că nu putea să facă nimic, scoase din geantă câteva bancnote.

- Cât? întrebă cu umilinţă, nemaiîncercând să dea impresia că vorbea porugheza.

Individul repetă exact aceeaşi frază, la fel de imposibil de înţeles ceva din ea, de data asta cu o nerăbdare ostentativă, uitându-se cu aviditate la bani.

în disperare de cauză, Alex scoase din geantă un creion şi o bucată de hârtie pe care le întinse celui de la volan. El mâzgăli trei cifre, dar scrisul i se potrivea cu felul de a conduce, şi pasagera nu reuşi să înţeleagă dacă prima cifră era un „cinci“ sau un „trei“. îi întinse o bancnotă de cinci sute de escudos.

El îi smulse practic banii din mână şi se lansă într-o tiradă la fel de vehementă pe cât şi confuză. Alex înţelese

A 1 t ' W W | I A W W ·
1

în cele din urma ca omul se plângea ca n-avea sa-i dea restul.

în condiţiile astea, ar fi dat cu plăcere tot ce avea ca să scape de el.

- Muito bem. Păstrează tot. Mulţumesc.

Femeia ieşi din maşină, trasă la faţă; disperarea trebuia să i se citească pe faţă, pentru că atunci când intră, portarul se grăbi să ajungă la ea şi o tratã cu multă solicitudine.

Cum acesta vorbea bine engleza, îi povesti aventura neplăcută prin care trecuse.

- Individul ăsta v-a înşelat, comentă un bătrân clătinând din cap cu o expresie dezaprobatoare. Ar fi trebuit să-i plătiţi vreo sută de escudos. îmi pare rău că primul contact cu Portugalia a fost atât de neplăcut. Majoritatea şoferilor de taxi sunt oameni cinstiţi, însă ceilalţi câţiva sunt de-ajuns ca să dea o notă proastă tuturor.

Alex îşi revenise deja. Nu mai vroia nimic altceva decât

să urce în cameră să se odihnească, şi-l urmă grăbită pe comisionar. Dar, în tulburarea ei, uitase ceva esenţial. Se întoarse şi întrebă:

- N-a lăsat cineva un mesaj pentru mine?

- Ah, ba da, doamnă, scuzaţi-mă.

Citi repede cele câteva cuvinte scrise pe o pagină cu antetul „Călătorii prin lume“.

„ Veniţi în holul hotelului la ora opt, pentru cină. V.R.“

Tonul era convingător, dar mesajul nu venea de la Jim Tate. Fără îndoială, astă-seară avea să-l

cunoască pe cel care o angajase. Pentru moment, era prea obosită să-şi facă griji pentru aşa ceva. Noaptea albă, pierderea bagajelor şi cursa cu taxiul o istoviseră şi abia aştepta să se culce puţin.

Camera era de o curăţenie exemplară şi avea farmec. Nu se apucă s-o exploreze, preferând să facă o baie parfumată. O jumătate de oră mai târziu, se strecura cu plăcere în cearşafurile albe şi adormi imediat.

Dormi toată ziua, şi doar soneria stridentă a deşteptătorului fu în stare s-o trezească. Avea doar o oră la dispoziţie să se facă frumoasă înainte de a-l întâlni pe misteriosul V.R. Când se uită în oglindă şi-şi văzu ochii umflaţi, îşi spuse că n-o să-i fie prea uşor!

Totuşi, nu fu nemulţumită de rezultatul final. Cum n-avea nici o haină de schimb, era fericită că se îmbrăcase de la bun început cu cel mai frumos taior care, miraculos, nici nu se şifonase nici nu-şi pierduse prospeţimea, şi era încălţată cu cele mai elegante sandale cu toc.

Când ieşi din ascensor direct în holul hotelului, era în acelaşi timp curioasă şi temătoare. Perspectiva acestui voiaj în Portugalia o sedusese, astfel încât nu se întrebase nici o clipă dacă avea să fie la înălţimea sarcinii sale. Poate acest V.R. avea s-o găsească antipatică şi lipsită de orice

calitate cerută de acest post. Dacă o concedia, n-avea să mai găsească niciodată o muncă atât de interesantă.

Pierdută în gândurile ei pesimiste, nu-l remarcă pe bărbatul brunet aşezat pe canapea, care citea un ziar. îl căuta cu privirea pe bărbatul de vreo cincizeci de ani şi cu părul grizonant cu care trebuia să se întâlnească, însă nu găsea pe nimeni care să se potrivească acestei descrieri. Atunci, bărbatul brunet puse ziarul pe o masă joasă şi se ridică. Silueta lui înaltă atrase imediat privirea lui Alex.

îl recunoscu aproape imediat. Reprezentantul „Călătoriilor prin Lume“ cu care avea întâlnire nu putea să fie. Ba da, de altfel, corespundeau şi iniţialele !

- Vince Reardon, spuse încet bărbatul.

Femeia înmărmuri, incapabilă să rostească vreun cuvânt, în timp ce el se apropia. în schimb, Vince Reardon,
dădu dovadă de un sânge-rece remarcabil. O privi calm şi
o examină din cap până în picioare fără să clipească.

Venindu-şi puţin în fire, Alex înţelese că-i cunoştea identitatea de la bun început.

- Ştiai foarte bine cine sunt, spuse ea pe un ton acuzator.

- Câte Alex Jameson sunteţi în Stokely? ripostă el ironic, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor bine croiţi.

Acum înţelegea de ce ezitase o fracţiune de secundă; nu mai era Vince Reardon de altădată. Nu se schimbase fizic atât de mult în cei şapte ani; era la fel de subţire, atletic ca atunci, dar reuşita îi dăduse siguranţă, încredere în sine şi o dezinvoltură care-i lipsea pe vremea aceea.

- Deci, nu eşti. eşti. bâigui femeia.

- Sund fondatorul şi principalul acţionar de la „Călătoriile prin lume“, termină el hotărât.

- Dar, dacă ştiai, de ce nu.

O recompensă cu un zâmbet cu mai multe înţelesuri.

- Sunt un om de afaceri prea abil ca să-ţi reproşez că m-ai abandonat când ai găsit o partidă mai bună.

Femeia se înroşi şi lăsă capul în jos, aducându-şi aminte în ce condiţii se despărţiseră, cuvintele crude pe care i le spusese. Nu putuse s-o ierte!

- Vrei să mergem să mâncăm? Ai curajul să faci câţiva paşi, sau preferi să luăm un taxi?

Cea întrebată chiar avea nevoie să meargă, şi porniră pe jos. Curios lucru, Alex se simţi repede mai puţin jenată decât s-ar fi putut crede în condiţiile acelea.

Vince îi puse câteva întrebări în legătură cu

voiajul si manifestă un interes reţinut pentru întâmplările neplăcute prin care trecuse.

- Sper din toată inima că o să-ţi recuperezi bagajele. Cât despre taxiuri, îţi dau un sfat: dacă ai impresia că preţul cerut este prea mare, cere să fii dusă la un comisariat de poliţie. Iţi garantez că atitudinea şoferului se va schimba imediat. Ţara asta caută cu orice preţ să-şi relanseze economia, aşa încât autorităţile ţin ca vizitatorii străini să fie cât mai mulţumiţi, şi răspund abuzurilor cu multă rigoare.

Se duseră la hotelul Fénix unde coborâră la subsol, la restaurant. Grinzi sumbre străbăteau tavanul jos şi tencuit, mesele erau acoperite cu feţe de masă albe, apretate, tacâmurile sclipeau. Atmosfera era intimă, pitorească şi luxoasă, fără ostentaţie.

In timp ce Vince stătea de vorbă cu şeful de sală burtos şi solemn, Alex îl privea pe furiş.

Era clar, nu răspundea canoanelor de frumuseţe clasică. Trăsăturile nu-i erau destul de regulate, bărbia era prea pătrată şi gura sugera o fermitate care i se regăsea în privire. O forţă de caracter neobişnuită radia din toată fiinţa lui. Ascendentul pe care Alex îl avusese asupra lui, la optsprezece ani, părea acum de neconceput.

Tânăra femeie îşi îndreptă atenţia asupra

meniului. Alese o supă-cremă de sparanghel şi o paella, specialitatea casei. Mâncarea se dovedi savuroasă, vinul alb excelent şi servirea atentă.

în timpul mesei, Vince îi prezentă însoţitoarei felul cum aveau să petreacă următoarele două săptămâni. Obiectivul de atins era să descopere distracţiile din ţară, având grijă să evite cheltuielile prea mari, şi să profite din plin de resursele artistice, culturale, turistice cu cât mai puţini bani.

- Când banii nu sunt o problemă, să organizezi un voiaj nu reprezintă un efort mare de imaginaţie şi de ingeniozitate. Sarcina noastră e mai dificilă, dar pasionantă.

- îmi place latura umanitară a operaţiunii, începu Alex.

Se opri; remarca i se părea puţin ridicolă.

- Bineînţeles, reluă ea, firma ta obţine beneficii destul de bune. Nu sunt naivă să consider „Călătoriile prin lume“ o intreprindere filantropică. Totuşi, eşti de folos multor oameni.

Rămaseră câteva clipe tăcuţi.

întrebări pe care nu îndrăznea să le rostească parcă-i stăteau pe limbă lui Alex. Avea să deschidă ea discuţia despre trecutul a cărui amintire era penibilă şi umilitoare?

Vince parcă-i citi gândurile.

- Ar fi mai bine să scăpăm imediat de subiectul

care ne preocupă, altfel ne va fi imposibil să lucrăm împreună. Punctul unu: mi-ai făcut un serviciu foarte mare preferându-l pe Courtney.

Alex fu stupefiată de această remarcă, astfel încât ascultă urmarea cu mare curiozitate.

- N-o să mă gândesc să neg că am fost profund rănit, însă despărţirea mi-a deschis ochii: fără diplomă, n-aveam nici o şansa sa reuşesc o cariera strălucită în armata. La expirarea perioadei, nu m-am reangajat.

Alex lăsă ochii în jos. Ar fi vrut să intre în pământ. în timpul unei permisii, îi declarase lui Vince, fără ocolişuri, că nu corespundea cu imaginea pe care o avea despre viitorul ei soţ. Nu, nu avea fineţe, şi mediul lui social nu-i permitea să reuşească în viaţă.

Cât de ruşine îi fusese în anii care urmaseră! Ironia sorţii era amară!

- Nu m-ai cruţat, trase concluzia Vince, dar vezi bine, mi-am revenit din asta!

Izbucni în râs.

Alex îl privi, surprinsă. Parcă nu avea ranchiună pe ea.

- Oh, Doamne! Cum am putut să fiu atât de proastă, atât de superficială, atât de crudă.? Acum, e rândul meu să-ţi spun povestea mea.

- {tiu că ai divorţat.

- Da. Courtney îşi petrece timpul făcând misterioase voiajuri de afaceri, atunci când nu joacă golf. Este absolut incapabil să aibă grijă de nevoile familiei lui. Tatăl său, care-l întreţine, a abandonat orice speranţă să-l plaseze într-o bună zi în capul afacerilor de familie.

Alex suferea să vorbească despre mariajul ei ratat. Totuşi, trebuia să-i spună lui Vince prin ce trecuse în aceşti şapte ani, ca şi cum această confesiune putea să compenseze cât de puţin duritatea cu care se purtase faţă de el. îi mai spuse că prietenii lui Courtney n-o acceptaseră niciodată, în ciuda eforturilor pe care le făcuse să înveţe să joace bridge şi să ia parte demnă la cocteiluri.

Vince o ascultă până la capăt fără s-o întrerupă.

- Să faci parte din înalta societate n-a fost ceea ce ţi-ai dorit, dacă înţeleg bine. Şi nu ai copii.

- Nici în chestiunea asta n-am putut să fiu demnă de clanul Jameson. Ceea ce până la urmă n-a fost rău, pentru că acum sunt sigură că un copil nu este de-ajuns ca să consolideze o căsnicie.

Vince îl chemă pe picolo să comande două cafele şi două coniacuri. Când se întoarse spre Alex, aceasta aparent îşi regăsise seninătatea.

- Uite, declară ea cu o dezimvoltură prefăcută,

asta e povestea destul de deprimantă a singurei mele tentative matrimoniale. Se spune întotdeauna : „Cine scapă, o să vadă“. Ei bine, am văzut ce a fost mariajul ăsta, şi acum sunt hotărâtă să trăiesc, în sfârşit!. Vince, tu te-ai însurat?

- Nu, încă n-am avut timp să mă gândesc la asta. în orice caz, în ziua de azi, un bărbat n-are nici un motiv să se dea legat în mâinile unei femei, doar dacă.

- .Doar dacă vrea copii, termină Alex în locul lui, cu inima strânsă.

Ştia că un bărbat ca Vince vroia să fie tată. El însuşi fusese singur. Maică-sa îl crescuse cu greutate, abia câştigând nişte bani ca gardian la o şcoală. Acum, când avea o afacere înfloritoare, îi trebuia moştenitori care să-i ia locul când va veni timpul.

- Tata o să fie cât se poate de fericit să afle veşti despre tine, spuse Alex.

Vince fusese elevul tatălui ei la liceu şi, odată şcoala terminată, continuase să facă vizite fostului profesor care, de multe ori îl sfătuise şi îl ajutase. Aşa îl cunoscuse Alex.

Când Vince se interesase de ea, fata fusese la început încântată. Să iasă la plimbare cu un băiat cu opt ani mai mare, o flata enorm. Dar când Courtney Jameson ajunsese la universitate, fusese

orbită de maşina lui sport sclipitoare, de farmecul şi de manierele lui rafinate. Vince nu mai existase pentru ea!

Mai târziu, aflase că tânărul Jameson fusese dat afară din colegiu din cauza purtării rele, dar ea nu dăduse nici o importanţă acestui lucru; cineva din mediul lui n-avea nevoie de o diplomă universitară!

Vince începu să-i povestească viaţa lui după ce se văzuseră ultima oară; diversele tentative să se lanseze în afaceri, până în ziua în care una dintre relaţiile lui acceptase să comanditeze mica agenţie de turism pe care tocmai o deschisese la New-Orleans şi care trebuia să devină „Călătoriile prin lume“.

- E curios că nu te-am întâlnit niciodată la Stokely, că n-am auzit niciodată vorbindu-se despre tine.

- Nu-i nimic surprinzător, pentru că mă duc foarte rar acolo.

Un gând negru îi trecu prin minte lui Alex.

- Doar n-ai crezut că.

- Nu-ţi face griji, n-am bănuit nici o clipă că vrei să tragi foloase de pe urma vechii noastre prietenii. Chiar dac-aş fi avut cea mai mică îndoială, reacţia ta când ne-am revăzut în holul

hotelului ar fi risipit-o!

Pe drumul de întoarcere, Vince trecu în revistă ce aveau de făcut a doua zi. Ca un bărbat curtenitor, o luase pe Alex de braţ, şi aceasta îi simţea căldura braţului puternic prin ţesătura subţire. Cum se apropiau de hotel, tânăra femeie începu să se întrebe dacă Vince era convins, ca mulţi alţii, că dacă era divorţată însemna că era o uşuratică. Se hotărî să-l refuze de la bun început, politicos, dar categoric.

Cu atât mai rău dacă era angajatorul ei şi îşi compromitea cariera respingându-i avansurile.

Neliniştea îi spori când se treziră singuri în ascensor. Ca să nu stea degeaba, căută în geantă cheia. Simţea mirosul puţin picant al apei de toaletă a lui Vince, şi prezenţa lui îi trezea o dorinţă, aproape uitată, de care nu putea să se apere.

Ajunsă în faţa camerei sale, se întoarse spre el cu o expresie aparent dezinvoltă.

- Noapte bună, Vince. Mulţumesc pentru această seară plăcută. Situaţia pe care mi-o oferi este ideală, şi nu-i nimic rău dacă apreciez o cină savuroasă într-o companie plăcută, şi luxul unei camere pe care nu trebuie s-o împart cu nimeni.

Vince schiţă un imperceptibil pas înapoi. Lui Alex îi păru rău imediat de ceea ce spusese. în

definitiv, nimic din felul de a se purta, nici din conversaţia companionului ei nu o făcea să se gândească la preludiul unei tentative de seducţie.

Oh, dac-ar fi putut să şteargă mica tiradă ridicolă şi răuvoitoare care de bună seamă îl şocase!

- Reiese din ultima ta declaraţie că mariajul ţi s-a părut neplăcut pe toate planurile, constată el spiritual.

Luată pe nepregătite, îşi pierdu cumpătul. Amintirile o copleşeau. Trebui să se sprijine de uşă.

- Frigidă. spuse încet ca şi cum ar fi vorbit cu ea însăşi, ce cuvânt oribil. E un adevărat afront pentru un soţ american, viril, abia aşteptând să aibă.

- Nu-şi dă seama că are şi el partea lui de responsabilitate?

Răspunsul venise foarte încet, cu o voce blândă,
aproape tandră.

înnebunită, Alex spera că va face un gest spre ea. Nu-i uitase săruturile pasionate şi era sigură că, şi în dragoste, ştia acum să contopească delicateţea şi forţa.

El îi luă cheia camerei din mână şi descuie uşa.

- Noapte bună, Alex. Dacă nu-ţi vin bagajele până mâine dimineaţă, o să trebuiască să te duci

să-ţi cumperi nişte pantofi.

Cu această remarcă prozaică, îi întoarse spatele şi se îndepărtă cu paşi mari.

Capitolul 3

Alex se ridică brusc în capul oaselor. „Unde sunt ?“ se întrebă.

Zgomotele care o treziseră o făcură din nou să tresară. Cineva bătea la uşă şi, în acelaşi timp, suna telefonul.

Rămase nemişcată câteva clipe, încercând să se dezmeticească, înainte de a se hotărî să răspundă la telefon. Era serviciul de trezire. Bălmăji câteva cuvinte care vroiau să însemne un „mulţumesc“ şi sări din pat să deschidă uşa.

Alex se trezi în faţă cu o cameristă îmbrăcată cu o uniformă impecabilă, având în mână un platou bine garnisit, care-i zâmbi deschis.

- Ola! spuse ea cu voce ascuţită. Pequeno Almoţo!

încă puţin zăpăcită, Alex deschise larg uşa s-o lase să intre. Sensul cuvintelor pequeno almoţo era clar: în hotelurile portugheze exista curiosul obicei de a se servi clienţilor micul dejun în cameră la ora şapte şi jumătate!

După ce puse platoul pe o măsuţă, camerista se lansă într-o logoree cu siguranţă amabilă, dar pe care n-o înţelegea deloc. Pe urmă, rămase câteva clipe nemişcată în faţa lui Alex, tot zâmbitoare, şi păru că aştepta ceva. Apoi porni încet spre uşă.

- Stai! Stai puţin! ţipă Alex în momentul în care femeia se pregătea să iasă.

îşi adusese aminte că personalul hotelurilor din Portugalia era, după cum citise în ghid, foarte prost plătit; în consecinţă, se obişnuia de multe ori să li se dea bacşiş.

- Uite, pentru tine. Mulţumesc mult. Obrigado!

Femeia luă repede moneda care i se oferise.

- Obrigado! Obrigado!

Aşezându-se la masă, Alex văzu un bileţel aşezat pe platou, lângă cafetieră şi feliile de pâine abia prăjită. îl deschise repede şi fu aproape decepţionată; Vince se mărginea s-o anunţe în câteva cuvinte că-i fuseseră găsite bagajele şi trebuia să ajungă la hotel. îi mai aduse aminte ca hotărâseră sa se întâlnească la ora noua în hol.

în timp ce-şi bea a doua cană cu cafea, un valet aduse sacul de voiaj şi valiza. îşi făcu toaleta, apoi, aducându-şi aminte cuvintele lui Vince, alese un pantalon maro, o cămaşă bej şi nişte pantofi confortabili. înainte de a ieşi din cameră, îşi aruncă o jachetă albă, tricotată, pe umeri.

- Bravo! exclamă Vince când o văzu venind.

îi aplauda hainele sau punctualitatea? El însuşi avea o ţinută lejeră, vestă şi pantaloni subţiri, o cămaşă deschisă la gât.

Alex îi admiră din nou înfăţişarea, dezinvoltura.

- Mulţumesc că mi-ai trimis micul dejun în

cameră. Un gest frumos din partea ta, spuse în momentul în care ieşiră din hotel.

încă era răcoare, dar soarele strălucea pe cer. Se anunţa o zi frumoasă.

Vince zâmbi.

- Nu mai suntem în Statele Unite! Aici, la fel ca în multe ţări din Europa, e normal să nu cobori în sala de mese pentru micul dejun.

Aşadar, nu trebuise să solicite o mare favoare...

Alex constată că însoţitorul adopta faţă de ea o atitudine detaşată, aceea a unui patron faţă de angajata lui. Deci nu trebuia să-şi lase imaginaţia să bată câmpii.

Ca să ajungă la castelul Sao Jorge, situat pe un deal care se ridica deasupra oraşului, trebuiră să traverseze pe jos o parte din vechile cartiere ale Lisabonei.

Alex nu văzuse niciodată străzi atât de înguste, şerpuite şi abrupte. Pavajul din pietre rotunde avea multe neregularităţi care puteau constitui potenţiale pericole, cu atât mai mult cu cât, captivată de tot ceea ce vedea, mergea cu ochii pe sus. Vince trebui s-o prindă de mai multe ori când se dezechilibră. De asemenea, făcu în aşa fel încât să nu se ciocnească de alţi trecători, sau să fie lovită de diferitele vehicule care circulau pe stradă. Preferă până la urmă s-o ţină de braţ.

Şi pe Vince îl interesau la fel de mult casele cu aspect pitoresc pe care le întâlneau în drumul lor. Admirau grilajele de la ferestre şi balcoanele ornamentate cu perforaţii în zid. El nu manifesta deloc nerăbdare faţă de opririle frecvente şi exclamaţiile admirative ale însoţitoarei. La capătul unei străduţe lungi, mărginită de case cu faţade cenuşii, de multe ori foarte frumoase, găsiră o construcţie de beton nepotrivită într-un asemenea decor. Intrară, intrigaţi, şi descoperiră că era vorba de o enormă piaţă liberă, dispusă pe două niveluri.

Tarabele ofereau o mare varietate de mărfuri. Se discuta în grabă peste tot. într-un loc, o femeie avea găini albe abia jumulite. în altă parte, o altă matroană flutura în aer sardele argintii care-i sclipeau în mâini.

Alex fu mai întâi fascinată de diversitatea culorilor şi a produselor, dar nările ei nu erau obişnuite cu o asemenea combinaţie de mirosuri pătrunzătoare; când Vince o trasea afară, aproape i se făcuse rău. Trase în piept cu nesaţ aerul curat.

- Nu prea seamănă cu supermarketurile cu care eşti obişnuită, spuse ironic Vince.

- Lipsa de igienă este destul de frecventă şi în alte părţi, remarcă Alex cu voce ezitantă.

Nu vroia ca, arătându-se dezgustată, să se conformeze descrierilor caricaturale ale

americanilor aflaţi în străinătate.

îşi continuară drumul. Străzile erau din ce în ce mai înclinate, şi Alex nu s-ar fi descurcat dacă Vince nu i-ar fi oferit braţul s-o ajute.

- Aproape am ajuns, o încurajă atunci când femeia îşi răsuci glezna împiedicându-se de o piatră din pavaj.

într-adevăr, nu peste mult timp ajunseră în faţa intrării în castel.

Alex era necăjită de lipsa ei de rezistenţă şi în acelaşi timp bucuroasă că-l simţise în permanenţă pe Vince aproape. Gândul acesta o făcu să roşească; bărbatul acesta seducător nu era un prieten, ci cel care o angajase. Nu trebuia să uite lucrul ăsta.

Stânjenită, se îndepărtă de el. Totuşi, pavajul lăsa de dorit. Vince nu făcu nici un gest s-o oprească. Era clar că atingerea nu-l impresionase la fel de mult ca pe ea!

Alex înainta cu precauţie, hotărâtă să-i arate însoţitorului că n-avea nevoie de ajutor, iar el, nu-i mai oferi din nou braţul. Vizitară grădinile şi merseră pe scările foarte abrupte, cu trepte neregulate, care duceau la zidurile de apărare.

- Oh! exclamă ajungând sus, cu răsuflarea tăiată de admiraţie. Ce minunăţie!

Panorama pe care o contemplau era de neuitat.

Toată Lisabona, mărginită de Tajo, se întindea la picioarele lor. Ţiglele acoperişurilor formau un mozaic oranj sclipitor, care contrasta cu albastrul fluviului, verdele parcurilor şi ocrul caselor.

- Am plecat de acolo, spuse Vince arătând undeva spre mijlocul talmeş-balmeşului străzilor din Alfama, cartierul cel mai vechi al oraşului. în linie dreaptă, e la vreo zece minute de aici, dar noi am făcut aproape două ore.

Tonul era amical, parcă puţin făcut s-o tachineze. Bucuria îi umplea inima lui Alex; era cât se poate de fericită că se afla în locul ăsta extraordinar. împreună cu o persoană. plăcută.

Zâmbetul strălucitor pe care i-l adresă lui Vince reflecta această euforie. Se simţea uşoară şi fără griji, ochii îi sclipeau de plăcere.

- N-ar trebui să spun asta, dar am impresia că sunt o pasăre gata să-şi ia zborul, să se avânte spre cer, liberă.

Văzu o licărire în privirea lui Vince, imagine a unei emoţii asemănatoare cu a ei, dar atât de rapidă încât se întrebă dacă nu cumva i se păruse. El se întoarse brusc.

- Nu te sfătuiesc să faci asta ca să te întorci la hotel, dacă nu vrei ca firma „Călătorii prin lume“ să piardă un angajat important, spuse el pe un ton sarcastic, începând să coboare.

7-1 • Ai w w w w w A ,

Femeia îl urma fara sa spună un cuvânt.

Un taxi era parcat lângă castel. Şoferul, rezemat de capotă, fuma o ţigară. Când Alex îşi văzu însoţitorul pornind într-acolo, nu putu să-şi stăpânească o gest de protest.

Vince nu rostise nici un cuvânt în timpul coborârii de pe zidurile de apărare. Cu siguranţă, îl scosese din sărite cu exuberanţa ei naivă, şi probabil acum îl blestema pe Brian Campbell că alesese o angajată atât de proastă. Nemaiputând să-şi mai stăpânească mult timp iritarea, vroia s-o ducă la hotel cât mai repede.

îl luă de braţ ca să-l silească să se oprească.

- De ce să mergem cu taxiul? Mă gândeam. Ar trebui să ne întoarcem pe jos, nu?

Nervoasă, îşi umezi buzele uscate cu limba. I se învârtea puţin capul.

Vince o privi mai întâi cu o expresie absentă, apoi îi remarcă tulburarea.

Atunci, spre marea uşurare a tinerei femei, el începu să râdă din toată inima.

- Dar, Alex, taxiurile în Portugalia costă foarte puţin! Ar fi păcat să nu profităm de ocazia care ni se oferă!

- Totuşi, am venit pe jos.

- Bineînţeles! Nu poţi să simţi atmosfera oraşului mergând cu maşina.

Alex respiră adânc. Vince abandonase expresia distantă, purtarea îi redevenise prietenoasă, ceea ce o făcu să se bucure.

Traseul cu taxiul nu fu la fel de savuros ca cel făcut de Alex cu o zi înainte! Aşezaţi confortabil, apreciară amândoi fără rezerve această plimbare. Pătratele de faianţă emailată, numite azulejos, care îmbrăcau unele faţade, le stârniră admiraţia.

- Este o moştenire de pe vremea maurilor. Poţi să vezi asemenea lucruri şi în sudul Spaniei.

Această ultimă remarcă o făcu pe Alex să-i bată inima mai repede; însemna clar că acesta nu avea să fie ultimul lor voiaj.

Mâncară de prânz pe terasa unui mic restaurant. In timp ce aşteptau să fie serviţi, îşi notară ceea ce văzuseră şi marcară pe hartă itinerarul pe care-l făcuseră.

- Ceea ce nu-i va împiedica pe clienţii noştri cei mai îndrăzneţi să plece în aventură! afirmă Vince zâmbind.

Aplecându-se amândoi peste hartă, capetele li se apropiaseră, şi Alex găsi această apropiere cât se poate de tulburătoare. De mai multe ori îşi pierdu atenţia, şi se trezi privind fascinată mâinile lungi puternice şi în acelaşi timp distinse ale însoţitorului, în timp ce acesta urmărea pe hartă

străzile pe unde trecuseră.

După ce mâncară, străbătură cartierul Rossio, din centrul Lisabonei, până la Palatul Comerţului, unul dintre cele mai frumoase din lume. Trei laturi erau ocupate de ministere şi de alte edificii publice. Latura a patra se deschidea spre portul care forfotea de activitate.

La intervale regulate, treceau autobuze cu etaj, venind parcă din cărţile poştale londoneze. De altfel, erau importate direct din Anglia! Cum cele mai multe treceau pe la Belem, Vince şi Alex profitară de ocazia asta ca să viziteze această suburbie a capitalei, atât de bogată pe plan artistic. Opriră mai întâi în faţa Turnului Belem care data de pe vremea marilor expediţii maritime şi fusese ridicat acolo de unde porneau aceste expediţii.

- Stilul ăsta arhitectural se numeşte manuelin, după numele regelui Manuel întâiul, şi marchează introducerea Renaşterii în arhitectura portugheză. Ce părere ai despre asta?

- Absolut extraordinar! exclamă Alex.

Glasul şi expresia ei exprimau uimirea în faţa bogăţiei exuberante a clădirii. Vizitară de asemenea grandioasa mănăstire a lui Jerinimos, al cărei portal de sud era un exemplu frapant al imaginaţiei debordante a artiştilor din epoca

aceea.

Toată stânjeneala care împiedicase orice atingere între ei, mai ales la început, dispăruse. Li se părea absolut normal să se ţină de mână atunci când traversau o arteră importantă. Vince o prinse pe Alex de umăr de câteva ori, ca s-o conducă prin mulţime. Deşi nu era vorba decât de nişte gesturi de amabilitate, tânăra femeie se simţea din ce în ce mai atrasă de seducătorul ei companion. De bună seamă, şi-ar fi dorit ca relaţia lor să se schimbe. Dar ce vroia, de fapt? încă nu putea, sau nu vroia să răspundă la această întrebare.

îşi dădea foarte bine seama de absurdul situaţiei. Logic, ar fi trebuit să aibă parte de o atitudine indiferentă din partea celui care o angajase. Dar, în ciuda declaraţiei ferme din ajun, se compătimea.

La sfârşitul zilei, era frântă de oboseală.

- Nu pot să-mi mai mişc picioarele, gemu ea ajungând la hotel.

- Din fericire, n-am de gând să te invit la dans astă-seară. Ne vom mulţumi să ne ducem într-un local să ascultăm fadouri. Ai destul timp să te odihneşti înainte de cină. Spectacolele de felul ăsta nu încep înainte de ora zece şi ţin câteodată până în zori.

Pe moment, Alex nu manifestă nici un pic de entuziasm faţă de programul propus pentru seara

respectivă. Avea să se ducă să se întindă în pat şi, trei ore mai târziu, o să se trezească odihnită şi bine dispusă, cât se poate de fericită să poată face cunoştinţă cu viaţa nocturnă a capitalei.

O baie parfumată prelungită o făcu să se simtă cât se poate de „în formă“. Scoase din dulap o rochie neagră foarte sofisticată, pe care se hotărâse în ultima clipă s-o ia, după multe ezitări. Se machie şi se pieptănă cu grijă.

Când se privi în oglindă, fu cuprinsă de îndoială. Rochia nu era oare prea. provocatoare? Parcă se mula prea prea mult, iar decolteul era prea adânc!

în momentul în care, cuprinsă de panică, se întreba dacă va îndrăzni vreodată să apară în faţa lui Vince în această ţinută, acesta bătu încet la uşă. Alex se înarmă cu curaj şi se duse să deschidă.

- Eşti gata? întrebă automat, înainte de a-şi da seama cum stăteau lucrurile. Văd că întrebarea mea n-are nici un rost, murmură el.

Pe urmă, foarte liniştit, îşi vârî mânile în buzunarele pantalonilor, miji ochii şi începu s-o examineze din cap până în picioare, privirea zăbovindu-i asupra curbei şoldurilor şi decolteului adânc.

Femeia reuşi să suporte această inspecţie fără

ezitare.

- Rochia poate este prea. prea. începu ea.

- Este indiscutabil „prea-prea“, reluă el pe un ton ironic. Ai şanse s-o eclipsezi pe vedeta Clubului O'Faia, unde mergem, o femeie foarte răzbunătoare, după cum mi s-a spus!

Alex era mulţumită că-l pusese pe Vince într-o situaţie stânjenitoare, măcar o fracţiune de secundă. Bărbatul îşi recăpătase foarte repede siguranţa de sine, nepăsarea, dar, în taxiul care-i ducea la club, ea se gândea că ceva se petrecuse între ei; că îi unea un fel de complicitate.

Cabaretul era instalat într-o casă veche, situată la capătul unei fundături. Vince şi Alex se instalară mai întâi la bar, unde, la sfatul barmanului, comandară două pahare cu porto alb.

- Hmm, delicios, spuse Alex după ce gustă lichidul auriu servit în pahare de cristal.

Se uită în jur cu interes. Decorul încăperii era sobru, chiar auster; pereţi văruiţi, grinzi închise la culoare. Un pasaj boltit ducea la restaurant.

- Fadoul este un spectacol rezervat exclusiv turiştilor?

Pusese această întrebare pe de o parte din curiozitate,
pe de altă parte ca să alunge tulburarea care o

copleşea când simţea privirea lui Vince îndreptată spre ea.

- Nu, cluburi ca acesta sunt foarte frecventate de locuitorii din Lisabona. Muzica asta s-a născut aici, în cartierele sărace, în docuri. în secolul trecut, Maria Severa, celebra boemă, a făcut-o cunoscută lumii întregi. în amintirea ei, toate cântăreţele de fado poartă sal negru.

Un ospătar veni să le spună că aveau o masă pregătită. Aleseră cu multă grijă mâncarea.

Alex comandă sopa alentegana, o specialitate din regiunea Alentego. Fu decepţionată când văzu apărând pe masă o supă cu ulei de măsline, nu prea îmbietoare.

- E bună? întrebă Vince după ce o văzu înghiţind o lingură.

- Vrei să guşti? îi propuse Alex, evitând să-l privească în ochi. E ceva. deosebit, adăugă cu tact.

- Ai dreptate, dragă prietenă, declară el solemn după ce se conformă. Este incontestabil ceva deosebit!

Spunând acestea, se linse pe buze si dădu ochii peste cap.

Alex izbucni într-un hohot de râs nestăvilit.

Restul mesei se desfăşură într-o atmosferă cât se poate de destinsă. Vince îşi alesese să mănânce morun sărat, mâncarea portugheză tradiţională;

Alex preferase un peşte savuros, servit cu cartofi şi scoici. Stropiră mâncarea cu o sticlă de Colares alb, vin parfumat pe care-l băură cu multă plăcere.

Abia terminaseră de mâncat, când patru muzicanţi se instalară pe estrada din mijlocul sălii; începură să-şi acordeze instrumentele, două chitare şi două mandoline.

O femeie tânără urcă pe scenă, şi spectatorii întâmpinară cu aplauze şi ţipete entuziaste cântecul pe care începu imediat să-l cânte. Accentele pasionale, intensitatea dramatică a gesturilor şi expresiilor cântăreţei le provocau o emoţie intensă şi celor care nu înţelegeau cuvintele. De altfel, Vince şi Alex erau la curent cu faptul că dragostea, neîmpărtăşită sau trădată, era întotdeauna tema acestor cântece populare tânguitoare.

Pe urmă, fu rândul vedetei, Lucilio do Carmo, care începu prin a spune în engleză ce avea să cânte. Ascultând-o, Alex simţi o oarecare stânjeneală. Vince era şi el oare frapat de potrivirea evidentă dintre povestea aceasta şi a lor? Cum el nu reacţiona, stânjeneala femeii se risipi curând, şi profită de momentul prezent fără reticenţă. Si, cu ajutorul vinului, Alex aplaudă a doua parte a programului cu tot atâta ardoare ca cei obişuiţi cu asemenea spectacole. Fără să-şi dea

seama, îşi apropiase scaunul de al lui Vince şi picioarele lor aproape se atingeau.

Era atât de fericită, încât ar fi rămas acolo până în zori. Totuşi, când Vince îşi exprimă dorinţa de a pleca, se ridică fără nici o obiecţie.

La întrebarea pe care şi-o pusese după-amiază, acum putea să răspundă fără ezitare; vroia ca Vince să fie iubitul ei. Era hotărâtă să nu se mai mărite niciodată, dar trebuia să-şi refuze o aventură cu un bărbat care i se părea atât de irezistibil? Spera ca şi el să-i împărtăşească atracţia. în orice caz, îi arătase clar lui Vince că-i aprecia compania şi se simţea cât se poate de fericită împreună cu el. în taxiul care-i aduse înapoi la hotel, alunecase de mai multe ori spre el la viraje, şi companionul nu se simţi nicidecum ofensat.

- Şoferul ăsta trebuie să se antreneze pentru Grand Prix-ul Auto al Portugaliei, comentă el simplu, la început.

Dar după aceea, când ajunsese să se lipească de el, o

prinse ferm şi îi mângâie cu un sărut parul mătăsos. Tânara femeie se înfioră de plăcere. Când taxiul opri în faţa hotelului şi Vince o prinse de mijloc să facă cei câţiva paşi până la intrare,

Alex avu convingerea că seara aceea minunată nu se terminase. Vince o va urma în cameră, o va strânge în braţe şi.

El deschise uşa ascensorului şi se dădu la o parte s-o lase să treacă. Femeia făcu doi-trei paşi, dar se opri când el îi spuse:

- Noapte bună, Alex! Trebuie să fii obosită. Eu mă duc la bar să beau ceva înainte să mă culc. Pe mâine.

Chipul lui Vince devenise o mască impenetrabilă. Consternată, femeia se uită la el, nevenindu-i să creadă, apoi înţelese; o respingea, asta era tot.

Ruşinea şi decepţia se întipăriră pe chipul lui Alex. întoarse capul, dar îşi reveni repede.

- Noapte bună, Vince, reuşi să articuleze clar.

Glasul, datorită unui efort de voinţă, nu-i tremura, dar
inima-i bătea gata să-i spargă pieptul. Când intră în cameră, se trezi singură cu umilinţa.

Capitolul 4

Trezindu-se, Alex se gândi imediat că trebuia să fie trecut de şapte şi jumătate. Atunci, de ce nu i se adusese micul dejun?

Pe urmă, amintirea serii precedente îi reveni în minte, felul cum se despărţise de Vince, cât şi sentimentele pe care le încercase pentru el. Mai întâi stupefacţia, şi mai ales ruşinea pe care o simţise după un asemenea afront. Va avea curajul să apară în faţa lui ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Ce atitudine avea să adopte el? O să fie stânjenit? Condescendent? O să-i fie milă?

Se ridică din pat şi, trăgând perdelele, îşi puse o altă întrebare, esenţială: de ce o respinsese? N-avea nici un rost să dea dovadă de falsă modestie. Se ştia seducătoare, şi împrejurările erau favorabile. Trebuia să tragă concluzia că, în ciuda spuselor lui, o mai ura? Poate încerca o plăcere răutăcioasă s-o umilească pentru dispreţul pe care i-l arătase când avea optsprezece ani?

Camera era invadată de soarele cald. Ce oră putea să fie?

Se uită la ceasul aşezat pe noptieră şi se miră. Zece şi jumătate! Nu se poate aşa ceva! îşi spuse.

Atunci observă o foaie de hârtie ce-i fusese strecurată pe sub uşă.

„Ţi-am contramandat micul dejun. Ai nevoie de somn după ziua epuizantă de ieri.“

Nici o formulă de politeţe, nici o semnătură.

Alex oftă din nou, de data asta uşurată. Se aşeză pe marginea patului şi reciti mesajul laconic, fără să poată descoperi nici un termen echivoc. Fără îndoială că doar amabilitatea îi dictase lui Vince cuvintele astea. Ora târzie când se întorseseră îl determinase să-i acorde generos câteva ore de somn în plus.

Purtarea ei din seara precedentă nu era prea clară, însă nelinişstea lui Alex se mai risipise. Cele câteva rânduri fără importanţă o liniştiră, şi privea din nou viitorul cu optimismul ei firesc.

Cedând unui impuls de moment, ridică receptorul telefonului.

- Aş vrea să vorbesc cu domnul Reardon, vă rog.

- Domnul Reardon nu este în cameră. Se va întoarce la ora trei.

- Mulţumesc.

De ce era atât de decepţionată?

Abia pusese jos receptorul, şi telefonul sună.

- Da?

- Doamnă, vreţi să vă trimitem micul dejun?

- Chiar vă rog.

Alex se întinse voluptuos, ca o pisică. Estimă că ziua promitea să fie la fel de radioasă ca buna ei dispoziţie şi se hotărî să ia micul dejun pe balcon.

Pe urmă, va scrie câteva scrisori. Familia, prietenii, viaţa trecută i se păreau îndepărtate, şi grijile pe care le lăsase acolo neînsemnate!

.Două ore mai târziu, termina de scris scrisoarea pentru Jinx când văzu de departe o siluetă cunoscută; Vince venea spre hotel cu paşi mari. îi admiră mersul elastic, supleţea paşilor. Era o plăcere să-l priveşti. Inima începu să-i bată mai repede!

Trecând pe sub fereastra ei, ridică ochii şi-i zâmbi prietenos. Ea se rezemă cu coatele de balustradă şi se aplecă să-i spună ceva.

- N-ar fi trebuit să mă laşi să dorm atât de mult. dar mi-a făcut bine!

- Ţi-e foame?

- Puţin. Ne întâlnim în hol?

- Peste douăzeci de minute.

- Am înţeles, să trăiţi! răspunse în glumă.

Când îl întâlni pe Vince, Alex rămase la început în expectativă. Pândea orice semn care să arate că atitudinea lui Vince faţă de ea se schimbase. în cele din urmă se lămuri că se lăsase singură antrenată de imaginaţie şi interpretase greşit reacţiile lui Vince, mai întâi la club şi pe urmă în taxi. în definitiv, se măritase la optsprezece ani, si experienţa ei cu bărbaţii era foarte limitată.

*

* *

Aveau un program atât de încărcat, încât îşi izgoni din minte toate problemele ca să se poată consacra în întregime treburilor pe care le avea de făcut. Vizitară mai multe obiective turistice, comparând si criticând caracteristicile multor magazine, cafenele si restaurante; merseră prin hoteluri de categorii diferite. Trebuia să negocieze preţurile pe care le stabiliseră proprietarii, să evalueze raporturile calitate-preţ, să încerce să evite greşelile de judecată, entuziasmul precipitat. Treaba era grea, dar pasionantă.

„ Familiaritatea generează dispreţ“, se spune. Vorba asta nu i se potrivea deloc lui Vince, constata Alex. într-adevăr, admiraţia şi respectul pentru el creşteau în fiecare zi. Se minuna de siguranţa raţionamentului său, de inteligenţa vie şi simpatia pe care şi-o atrăgea oriunde mergeau. Cum putuse să fie atât de oarbă?

Alex se gândea că ar fi fost un soţ excelent. O speranţă timidă se trezea în ea. Se potriveau unul cu celălalt. Poate relaţia aceasta se va transforma cu timpul. Nu îndrăznea să formuleze această dorinţă care, încet-încet i se impunea în minte.

Atunci se produse un incident care ar fi trebuit s-o trezească repede la realitate.

Sâmbătă, plecară de la hotelul Jorge şi luară trenul să ajungă la Cascais. îşi rezervaseră camere

în micul port pescăresc, şi de acolo, aveau de gând să plece să viziteze Estorilul, o staţiune mondenă prin excelenţă. După aceea urcară până la Sintra, un sat de munte pitoresc, pe care-l cântase şi Byron.

în faţa lor se aşeză o femeie tânără însoţită de un băieţel având vreo trei ani. Acesta, foarte intimidat de străinii care-i zâmbeau şi vorbeau o limbă pe care n-o înţelegea, rămase la început cuminte lângă mama lui; dar cuminţenia lui nu dură prea mult. Curând, începu să se agite, să se foiască, să încerce să scape. Puştiul ar fi vrut să fugă peste tot, şi tânăra portugheză nu putea să-l stăpânească, în ciuda eforturile ei disperate.

Vince avu atunci o idee genială! Scoase din servietă un catalog mare, cu fotografii în culori. Intrigat, băieţelul se linişti numaidecât. Se aşeză pe genunchii lui Vince, se lipi de el şi se cufundă în contemplarea ilustraţiilor în timp ce-şi sugea degetul. Din când în când, ridica ochii către noul lui prieten să-i arate imaginile care-i plăceau mai mult.

Alex privea cu amărăciune tabloul impresionant pe care-l alcătuiau copilul frumuşel şi zâmbitor, atât de fericit şi încrezător în braţele tânărului bărbat, vizibil impresionat de inocenţa şi lipsa de griji a copilului. Abia îşi reţinea lacrimile. Nu, nu se

înşelase gândindu-se că Vince, într-o bună zi, o să vrea să aibă copii. Ar fi un soţ excelent, şi cu siguranţă un tată iubitor şi tandru. Chiar dacă relaţiile lor se transformau devenind foarte intime, ea n-ar putea niciodată să-i facă un copil.

în sfârşit, mama şi copilul coborâră din tren. Alex începu să privească pe fereastră peisajul care-i defila prin faţa ochilor, însă nu vedea coasta stâncoasă şi sfârtecată, marea scânteietoare, satele mici în mijlocul pădurilor de pini şi printre vii.

- Ce nu-i în ordine? o întrebă Vince cu blândeţe.

Ea încercă mai întâi să se eschiveze, dar renunţă, cunoscându-i perspicacitatea. în plus, simţea dureros nevoia să-şi descarce sufletul.

- în unele momente, îmi spun că viaţa mea n-are nici un sens. Astăzi, de exemplu, văzând-o pe această mamă, pe copilaş.

Se opri, cu un nod în gât, părându-i deja rău că începuse să-i facă acele confidenţe.

Vince o privea atent.

- Uită-l pe Courtney, Alex, scutură jugul trecutului. Ştii bine, chiar tu mi-ai spus-o, că trebuie neapărat, dacă vrei într-adevăr să trăieşti, să te destinzi.

Tăcu la rândul lui şi expresia feţei îi deveni melancolică. Alex nu vru să rupă tăcerea. Se

gândea la cuvintele pe care el abia le rostise. Vince punea această criză de disperare pe seama eşecului conjugal încă neacceptat. Nu ştia că el însuşi, nu Courtney, era cauza acestei disperări, şi mai mult de atât. Oare Courtney o iubise? Cât despre ea. Se îndrăgostise nebuneşte de el, dar pasiunea se erodase repede, când descoperise că nu avea nici una din calităţile indispensabile unei iubiri profunde şi durabile.

Câteva clipe mai târziu, trenul intra în gara Cascais. La perspectiva noilor descoperiri, Alex se simţi mult mai bine.

- Hotelul „Baia“ domina golful. Intrând în camera ei, care avea un balcon suficient de mare ca să poată lua masa în doi, Alex exclamă:

- Doamne! Visez? Este minunat!

Vince venise lângă ea.

- Da, e de înţeles de ce pictorii şi fotografii sunt atraşi de locul acesta! exclamă el.

Nu puteai să te saturi privind de jur-împrejur. Culoarea şi mişcarea se asociau armonios. Erau doar câteva vase de pescuit ancorate în mijlocul golfului, dar pe suprafaţa scânteietoare a apei se aflau bărci mici de toate culorile.

în faţa hotelului, puţin la dreapta, se întindea o plajă cu nisip fin. Două vase erau răsturnate pe o parte, şi mai mulţi pescari îşi făceau de lucru

reparându-le. Nu departe de ei, fete în bikini stăteau la soare, şi copii mici se jucau în apa puţin adâncă. Si mai departe, mai mulţi tineri jucau fotbal.

Alex nu putea să se sature privind scenele care se desfăşurau în faţa ochilor ei, şi frumuseţea, liniştea tuturor lucrurilor o încânta.

Se întoarse spre Vince şi-i zâmbi sincer, cât se poate de fericită. După o scurtă ezitare, îl luă de mână.

- Lisabona e un oraş frumos, cu o viaţă pasionantă, dar cât de mult îmi place totul aici.! exclamă ea.

Făcu un gest larg.

Timp de câteva minute, îl hărţui pe Vince cu întrebări, însă el îi aminti, nu mult după aceea, că nu trebuia să piardă din vedere aspectele practice. Venise timpul să se instaleze, să desfacă valizele; Alex îşi dădu atunci seama că nu văzuse camera lui Vince.

- Sper că şi ferestrele tale au deschidere la fel de minunată ca ale mele.

Bărbatul zâmbi în colţul gurii.

- Şi eu, sper că vecinii n-or să facă scandal toată noaptea, să nu mă lase să dorm.

Alex ieşi odată cu el, destul de intrigată de această ultimă remarcă şi de expresia ironică ce o însoţise.

N-aveau să meargă departe!

Camera lui Vince era alăturată de a ei.

Femeia încercă să reziste valului de plăcere care o copleşi la gândul că avea să stea atât de aproape de el.

- Pereţii sunt subţiri, spuse femeia pe un ton detaşat. Sper să nu avem vecini care sforăie.

Această butadă provocă o reacţie foarte neaşteptată din partea însoţitorului.

- Dragă Alex, tu sforăi?

întrebarea era ironică, dar glasul lui Vince avea o nuanţă gravă. Ce putea să spună de acest „dragă“, insolit în gura lui? Alex se înroşi ca racul gândindu-se la o intimitate care-i punea pe jar simţurile.

Nu ştia ce să răspundă şi în acelaşi timp se temea că tăcerea ei n-ar fi prea elocventă.

- Pe Courtney ar trebui să-l întrebi.

Regretă imediat răspunsul acesta, văzându-l pe Vince încordându-se, pentru că rostise numele fostului soţ. Nu făcu nici un comentariu, dar continuă să glumească.

- Am o idee. Am putea să inventăm un cod al semnalelor sonore. De exemplu, două bătăi în zid ar însemna:“ Dă imediat muzica mai încet!“

Spunând asta, intră în camera lui, închise uşa, şi Alex, dezolată, rămase singură pe culoar.

In momentul în care Vince arăta în sfârşit că nu-

i era indiferentă, ea ridicase un zid între ei, spectrul unui trecut pe care vroia să-l uite şi să-l facă şi pe el să uite.

Femeia începu să-şi aranjeze lucrurile, încercând să se concentreze numai asupra acestei ocupaţii, dar în zadar. Cu urechea ciulită, pândea cel mai mic zgomot care ar fi putut să ajungă la ea din camera vecină. La ora crepusculului, toată activitatea de pe plajă se deplasă spre chei. Puştii care se scăldaseră mai devreme plecaseră, numai câţiva tineri continuau să se joace cu mingea. Vince şi Alex se duseră să vadă pescarii care descărcau ceea ce prinseseră toată ziua. Acum, golful colcăia de vase de pescuit, şi bărci mai mici făceau naveta între ele şi ţărm, unde lăsau cutii de plastic pline cu peşti de toate felurile, aliniate unele după altele. Captura era transportată peste câmp la depozitele frigorifice.

Se înnoptase. Lumini orbitoare se aprinseră de-a lungul cheiului, şi, aproape în acelaşi timp, se instală o atmosferă de sărbătoare. Mici cabane de lemn, pe care Alex le luase drept locuri de depozitat sculele şi năvoadele de pescuit, se deschiseră. în realitate, erau nişte barăci de bâlci; unele propuneau jocuri, altele băutură, şi altele grămezi de suveniruri de toate felurile.

La difuzoare se transmiteau vechi succese de

muzică americană şi de asemenea melodii ritmate. De peste tot se aduna o mulţime de oameni exuberanţi, hotărâţi să se distreze!

Animaţia asta nu-i displăcea lui Alex, ci era un pretext foarte bun de a căuta braţul protector al lui Vince mergând dintr-un loc în altul, şi să se lipească de el ca să-şi facă drum. Descoperiră un restaurant în aer liber care oferea clienţilor sardine sau pui la grătar, cartofi mari copţi în cenuşă, diferite salate şi băuturi, cu sau fără alcool. Se hotărâră să cineze acolo.

Atmosfera asta îi aducea aminte lui Alex de serbările de la ţară din Georgia, unde se mâncau cu poftă porţii mari de pui fript. Când îi spuse lui Vince la ce se gândise, el zâmbi înţelegător, fără nici o urmă de superioritate, şi tânăra femeie se simţi cât se putea de bine! în privirea lui era o altfel de strălucire în seara asta, ceea ce-i încălzi inima lui Alex şi o făcu să-i placă şi mai mult această ambianţă populară.

După ce se simţiră pe deplin satisfăcuţi de cină, se întoarseră în locul unde fusese descărcat peştele din vasele de pescuit. Acolo se instalase o estradă pe care urcase o formaţie rock. Era fascinant să auzi argoul american reprodus aproape fără nici un pic de accent de tinerii cântăreţi care, fără îndoială, nu înţelegeau un

cuvânt din ce cântau!

Vacarmul deveni atât de apăsător, încât Alex nu fu deloc supărată când Vince îi propuse o plimbare. Plecară în direcţia hotelului şi trecură de el. Drumul urmărea conturul golfului. Zgomotul sărbătorii se diminua treptat, şi curând fu absolut linişte. Erau numai la câţiva paşi de oceanul Atlantic.

Alex simţea o bucurie tihnită, în timp ce mergeau încet, strânşi unul lângă celălalt, fără să spună un cuvânt. Trăiau unul dintre momentele acelea privilegiate în care inimile băteau la unison, în care cuvintele erau inutile.

Casele erau tot mai rare. Se opriră o clipă să admire oceanul şi Vince o cuprinse de mijloc. Ea închise ochii, îşi sprijini capul de umărul lui şi oftă uşurel. O mângâie cu vârfurile degetelor pe obraji, ea înălţă capul şi privirile li se întâlniră. Vince atinse uşor obrazul tinerei femei, pe urmă buzele, asemenea unui orb care caută să recunoască trăsăturile iubitei.

Alex, nemişcată, îşi ţinea respiraţia. Ii mângâie curba delicată a gâtului. Femeia se înfioră, se întoarse spre el, implorându-l din tot sufletul. In sfârşit, se aplecă spre ea şi-i atinse buzele cu gura, fără să insiste. Atunci, nemaiputând să se stăpânească, Alex se lipi de el gemând. în

nerăbdarea de a-şi potoli setea de săruturi pătimaşe, se agăţă de gâtul lui, renunţând la orice reţinere.

Vince, la rândul lui, se lăsă convins de pornirea femeii care, cu capul lăsat pe spate, i se oferea pe de-a-ntregul. O mângâie hotărât pe sâni, şi femeia simţi arzând în ea, aproape dureros, flacăra pasiunii.

Bărbatul se smulse din îmbrăţişarea pătimaşă, răsuflând greu. Cuprinsă de vâlvătaie, femeia nu se mai gândea la nimic.

- Să ne întoarcem, spuse deodată Vince cu voce răguşită, făcând un pas înapoi.

Alex, schiţă în prima clipă un gest de împotrivire, apoi înţelese; doar n-aveau să facă dragoste pe marginea drumului!

Fără nici un fel de rezistenţă, îl urmă. Merseră alături până la hotel, fără să rostească nici un cuvânt. Alex bănui că Vince, la fel ca ea, nu vroia să rupă farmecul momentului. Nu-şi puteau exprima bucuria în cuvinte. Erau liberi, cât se poate de liberi. Aveau să facă dragoste.

Alex îl precedă pe în hol şi-l aşteptă lângă ascensor până luă cheile de la recepţie. El se întoarse într-o clipă. şi îi ţinea uşa deschisă când supraveghetorul de noapte le făcu semn să-l

aştepte, scuzându-se că nu-i văzuse când veniseră. Alex ridică ochii spre Vince şi fu foarte descumpănită de expresia lui dură şi impasibilă, dar n-avu timp să-şi mai pună întrebări. Angajatul hotelului îi explica lui Vince că cineva îl căutase la telefon de mai multe ori, cât fuseseră plecaţi.

Ceva în expresia încurcată a supraveghetorului de noapte o făcu pe Alex să-şi simtă inima strângându-se. Avu un teribil presentiment.

Atunci, văzu numele Gloria Allen, urmat de un număr de telefon, scris cu majuscule pe foaia pe care Vince, imperturbabil, tocmai o împăturise şi o vârâse în buzunar

/ » V W W V • l A .

fără să spună nici un cuvânt.

Pentru Alex, însemna prăbuşirea unei speranţe nebune. Totuşi, nu visase ce se-ntâmplase mai devreme, pe ţărmul oceanului. Chipul lui Vince era mai impenetrabil ca niciodată, nici o urmă de pasiune nu exista în privirea lui sobră. Se dădu la o parte s-o lase să intre în ascensor.

La ce se gândea oare? Probabil abia aştepta să-i telefoneze Gloriei Allen.

„In primul rând, nu trebuie să-i arăt descumpănirea“, îşi spuse Alex.

- Noapte bună, Vince.

Reuşi să zâmbească.

- Trebuie să fii grăbit să-i telefonezi prietenei

tale, adăugă simplu.

Alex consideră aceste ultime cuvinte drept o abilitate. ce consolare infimă! In tot cazul, îi arătase lui Vince că ştia şi că nu era geloasă.

Vince era în continuare impasibil.

- Noapte bună, Alex, spuse el pe un ton pe care-l foloseşti cu un străin.

Femeia intră în cameră şi se rezemă cu spatele de uşă,

w · v · 1 w w t f* w

năruită, incapabila sa mai iaca un pas.

Fereastra rămăsese deschisă; de pe cheiul care era destul de aproape ajungea un amestec de glasuri, râsete şi muzică. Se duse s-o închidă înainte de a se prăbuşi pe pat. Zgomotele de afară se auzeau mult mai încet, constituind un fond sonor pentru gândurile ei tumultuoase.

Se strădui să raţioneze. Ar fi fost proastă să fie geloasă pe această necunoscută! Nu era normal ca un bărbat seducător ca Vince să aibă prietene? De altfel, poate Gloria Allen nu era, în definitiv, o prietenă. intimă.

Alex era sigură de un lucru: astă-seară, Vince fusese foarte atras de ea, o dorise cu ardoare. şi pe urmă. dăduse înapoi în ultimul moment.
Se impunea sa faca ceva, ceva care cerea curaj: sa se ducă la el şi să-l întrebe de ce se purtase aşa

cum o făcuse. Tânăra femeie îşi imagina două ipoteze: poate orgoliul
A | A • W At'-'.it , WAV
îl împinsese sa se îndepărteze de ea pentru ca înca se gândea intens la o frază jignitoare referitoare la „o cameră pe care ea n-ar fi trebuit s-o împartă cu nimeni“. Sau poate se temea să nu se trezească, după cum spunea el „cu mâinile şi picioarele legate“.

Evident, mai era şi o altă posibilitate: poate chiar era îndrăgostit de Gloria Allen.

In cele din urmă, renunţă să se mai tortureze şi se hotărî să se destindă cu o baie, înainte de a încerca să adoarmă.

Două ore mai târziu, se sucea şi se răsucea în pat fără să-şi găsească somnul, când un zgomot uşor îi atrase atenţia. Ciuli urechile şi-şi dădu seama cum stăteau lucrurile; nici Vince nu putea să doarmă.

Pentru un motiv destul de inexplicabil, această descoperire avu darul s-o liniştească. Intr-adevăr, ca prin minune, termină cu agitaţia şi adormi imediat!

Capitolul 5

Pe jumătate adormită, Alex auzi bătând la uşă. Se sculă şi, fără să-i treacă prin minte să mai pună ceva peste cămaşa de noapte transparentă, se duse să deschidă. Crezu că încă visează: în faţa ei era Vince, cu un platou cu micul dejun în mână. Se frecă la ochi ca să se convingă că se trezise.

- Preferi balconul tău sau al meu? întrebă el cu zâmbetul pe buze.

Privirea i se opri asupra părului ei ciufulit şi zăbovi asupra ţinutei lejere. Alex, cât se poate de tulburată, se dădu la o parte să-l lase să intre, căutând ceva cu care să se acopere. O atinse uşor, şi ea fu imediat cuprinsă de o ciudată senzaţie de bine, o căldură delicioasă şi tulburătoare.

Vince aşeză pentru moment platoul pe toaletă şi se duse spre balcon. Trase perdelele, deschise uşa mare de sticlă apoi se întoarse în mijlocul camerei. Alex îi simţi din nou privirea mângâind-o ca o atingere blândă. Se trezi din toropeală şi se refugie în baie să caute un dezabie cu care să se îmbrace. Se spălă pe faţă, se pieptănă, apoi se duse la Vicent pe balcon.

Se aşeză în faţa lui, admirându-i dezinvoltura gesturilor cu care-i servea cafeaua cu lapte savant

dozată şi pregătindu-i tartine apetisante.

Noaptea care trecuse, mâinile acelea îi desenaseră conturul gurii, îi urmăriseră curbele trupului.

- Zahăr?

Femeia tresări.

- Hm. Nu, mulţumesc.

îşi savură micul dejun, bând cu înghiţituri mici cafeaua delicioasă.

- Prea mă răsfeţi, o să devin insuportabil de pretenţioasă.

- Nu pot să-ţi refuz nimic când îţi admir dezabieul!

Dacă tonul lui era glumeţ, privirea fierbinte pe care o
îndreptă spre gâtul ei era pătimaşă. Imediat o străbătu din cap până în picioare un val de dorinţă, însă Vince avu grijă după aceea să imprime discuţiei o notă cât se putea de impersonală. îi vorbi despre ceea ce se întâmpla pe stradă, despre ce mai era pe chei, şi despre alte subiecte banale.

Datorită surprinzătoarei sale puteri de recuperare, Alex îşi regăsise bucuria de a trăi. Se simţea într-o stare de euforie datorată căldurii plăcute a soarelui, şi mai ales a prezenţei lui Vince lângă ea, în acest cadru încântător.
Vorbiră în continuare despre alte lucruri fără

importanţă, dar dialogul lor devenea din ce în ce mai fără vlagă. Alex îşi simţi ochii închizându-se.

Pe neaşteptate, Vince îşi dădu fotoliul înapoi şi se ridică în picioare.

- Trezeşte-te, leneşo! E târziu; îţi las treizeci de minute să te pregăteşti, în timp ce mă duc să dau câteva telefoane.

Cuvântul „telefon“ avu asupra lui Alex efectul unui duş rece, aducându-i brutal aminte de numele pe care încercase să-l uite: Gloria Allen.

Se întrebă dacă Vince vorbise cu ea noaptea care trecuse sau se pregătea s-o facă acum.

In timp ce erau sub duş, întrebările astea o frământau. Când termină, îmbrăcă o bluză decoltată şi nişte pantaloni strâmţi care-i scoteau în evidenţă şoldurile fine şi picioarele lungi. Cu o asemenea ţinută destinsă, se machie puţin, mulţumindu-se cu un pic de ruj pe buzele incolore şi puţin fard pe pleoape.

In sfârşit gata, bătu timid la uşa lui Vince, care o invită să intre. Era încă la telefon, şi nou-venita şovăi în prag, dar el îi făcu semn să se aşeze. Il ascultă, după ce se dusese până la balcon, unde vederea era absolut aceeaşi ca cea din camera ei.

Vincent n-o scăpă nici o clipă din ochi. Se aşezase pe unul din cele două paturi, ţinând un bloc-notes în echilibru pe genunchi. In pantaloni şi cămaşa de bumbac de culoare ecru, care-i scotea

în evidenţă umerii largi, radia energie şi virilitate.

Alura aceasta nu prea corespundea cu imaginea pe care o avea Alex despre un important om de afaceri. Totuşi, discuţia de la telefon se referea la „Călătorii prin toată lumea“, şi îi dădea interlocutorului ordine clare, cu o voce tranşantă care nu lăsa loc de replică.

Alex aruncă o privire prin toată camera, sperând întrucâtva să afle cheia personalităţii lui Vince. Se vedea clar că era un om ordonat, fără a fi prea pretenţios, ca un om care nu vroia să-şi piardă timpul căutându-şi lucrurile. Dar prin ce miracol reuşise să confere o atmosferă masculină acestei camere agreabile, dar banale?

Deodată, îşi dădu seama că nu mai vorbea la telefon; era în spatele ei şi se amuza copios pe seama inspecţiei sale.

- Ce notă-mi dai? Promovez?

Femeia adoptă o expresie gânditoare, sperând că nu ghicise adevăratul motiv al acestui inventar.

- De bună seamă! exclamă cea întrebată. Eşti mult mai ordonat decât mine, adăugă cu candoare.

- Camera ta, declară el solemn, îţi reflectă personalitatea şi latura feminină.

Alex, stupefiată atât de sensul cuvintelor cât şi de tonul cu care fuseseră rostite, nu făcu nici un comentariu. Totuşi, i-ar fi plăcut să ştie cum îşi

închipuia personalitatea ei, şi dacă, în gura lui, „latura feminină“ era un compliment, sau cuvintele aveau un sens peiorativ.

Era clar că Vince nu vroia să continue subiectul. Alex începea să fie obişnuită cu mania lui iritantă de a trece de la una la alta, de fiecare dată când se simţea pe un teren periculos, şi când nu vroia să aprofundeze o chestiune delicată.

- A venit timpul să pornim la drum, spuse el pe un ton fără replică, după ce se uitase la ceas.

Făcură turul micilor buticuri din Cascais, şi Alex profită de ocazie să cumpere câteva amintiri pentru familie şi prieteni. Vince avea o răbdare demnă de invidiat. Nu renunţă niciodată la impasibilitatea lui, cu toate interminabilele şovăieli ale lui Alex, care se chinuia de moarte când avea de făcut o alegere.

Femeia simţi nevoia să se scuze.

- {tiu bine că sunt exasperantă, dar nu pot să fac nimic. Sunt „balanţă“, şi semnul acesta este al nehotărârii.

Ii atrase atenţia lui Vince asupra a două vaze de lut smălţuit, decorate cu flori şi păsări.

- Pe care ai lua-o? îl întrebă.

- Ce dilemă. replică el râzând. Pe asta, bineînţeles.

- Pe asta o cumpăr! o anunţă triumfal pe

vânzătoare. Ţie nu ţi-e niciodată greu să iei o hotărâre? îşi întrebă însoţitorul.

O clipă, crezu că mai făcuse o gafă, şi n-o să-i răspundă.

- Eu sunt cu totul altfel decât tine. {tiu imediat ce vreau.

- Atunci, e bine.

- Aşa crezi?

Avea o expresie de nepătruns. Incepu să vorbească despre cu totul altceva.

întorcându-se spre hotel, Alex se opri în faţa unui magazin în vitrina căruia erau expuşi nişte bikini eleganţi.

Vroia sa-şi cumpere aşa ceva ca sa-i propună sa mearga în ziua aceea pe plaja de la Estoril.

Se întoarse spre Vince şi-l întrebă puţin stânjenită dacă mai avea timp să cumpere un costum de baie, înainte de masa de prânz.

- Da, dar cu o singură condiţie. Eu aleg.

După câteva minute, ieşiră amândoi cu un pachet minuscul. Era costumul de baie din două piese, cel mai mic şi mai îndrăzneţ pe care-l purtase ea vreodată; era ţinuta ideală a adeptelor bronzării aproape integrale.

- îmi lipseşte cineva care să fie în stare să ia hotărâri în locul meu., spuse Alex gânditoare.

Vince nu reacţionă.

- Dacă mă gândesc bine, reîncepu tânăra femeie, retrag ceea ce am spus; definiţia asta seamănă prea mult cu cea a unui soţ.

Hotelul era foarte aglomerat la ora prânzului, din cauza amplasamentului ideal. Mesele de pe terasă erau ocupate toate când ajunseră, dar nu trebuiră să aştepte prea mult ca să facă rost de una. Gustul lui Alex pentru experienţe gastronomice se mai diminuase după câteva decepţii, şi se mărgini la feluri de mâncare mai clasice.

După ce mâncară, luară autobuzul să meargă la Estoril. Ajunseră acolo în câteva minute şi coborâră în staţia aflată în faţa Parcului Estoril, celebru pentru somptuoasele lui grădini cu flori. Se plimbară îndelung pe acolo, făcură o haltă la cazinoul pustiu la ora aceea a zilei. Nu era un edificiu memorabil pe plan arhitectural, dar la etajul al doilea, vederea spre grădini şi mozaicurile de flori pe fundalul de verdeaţă, era o încântare de culori; în depărtare, se vedea nisipul auriu şi albastrul oceanului. Alex se întreba dacă, turist fiind, te puteai sătura de atâta frumuseţe. Splendoarea obiectivelor din ţara asta părea inepuizabilă.

Ajunseră în sfârşit pe plajă şi Alex avu prima

decepţie din sejurul în Portugalia.

Nu mai văzuse niciodată atâta lume pe metrul pătrat. Işi făceau greu drum, fără să se împiedice de şezlonguri, umbrele, de trupurile întinse pe nisip, sclipind de uleiul pentru bronzat.

Dispreţuind atracţiile pe care un asemenea loc îl oferea, locuri unde se putea închiria tot felul de echipament, băuturi, duşuri calde şi reci, piscină etc. se hotărâră să plece în căutarea unui loc liniştit, pe care-l găsiră la câteva sute de metri mai departe. Işi aşezară prosoapele pe nisip, unul lângă altul, şi se dezbrăcară. Vince nu făcu nici o remarcă atunci când Alex apăru în costumul de baie pe care i-l alesese. Se întinse pe prosopul lui şi închise ochii, astfel încât Alex să-i poată admira în voie muşchii, şoldurile strânse cu un slip negru cu talie joasă, alura atletică, pielea bronzată.

Vince se ridică deodată.

- Să mergem!

lua de mâna şi porniră amândoi în fuga spre apa. Plonjară în acelaşi timp. Alex crezu că se sufocă. Apa rece îi tăiase răsuflarea, dar Vince n-o lăsă să iasă afară, pe nisip.

Femeia îşi recapata curând respiraţia normala şi începu sa înoate viguros, ca să nu îngheţe.

Când ieşi din apă, îi clănţăneau dinţii. Alergă

până la prosopul pe care-l luă şi cu care se şterse energic.

- Ştiai foarte bine!. ţipă ea întinzând spre Vince un deget acuzator. Asasinule!

Bărbatul începu să râdă.

- Ei, da. încuviinţă, râzând din toată inima. Indignarea lui Alex părea să-l amuze foarte tare. Deodată, chipul lui se crispă. Se uita atent la Alex. Aceasta lăsă capul în jos întrebându-se ce putuse să provoace această bruscă schimbare de atitudine. înţelese imediat; bikini-ul ei ud devenise transparent, şi-i scotea la iveală cei câţiva centimetri pătraţi de corp pe care încerca să-i ascundă. Sfârcurile sânilor se întăriseră, devenind provocatori sub acţiunea apei reci. Se lungi pe burtă ca să-şi ascundă goliciunea şi tulburarea.

Aceasta nu dură prea mult. Căldura soarelui ajutând-o, se simţi curând în largul ei şi uită incidentul de mai devreme.

Vince se mai duse de câteva ori să înoate, dar nu-i ceru să-l însoţească. Plecară de pe plajă destul de devreme, când pe Alex începu s-o usture nasul. Ca să-şi piardă timpul înainte de venirea autobuzului, căscară puţin ochii la vitrine. Buticurile care mărgineau Parcul Estoril erau luxoase şi foarte scumpe, dar nu fură surprinşi: Estoril era unul din locurile unde ajungeau în

primul rând miliardari, suverani în exil şi vedete de cinema din lumea întreagă.

Alex, obosită de ziua petrecută în aer liber şi în soare, n-avea chef să se facă frumoasă ca să meargă la restaurant.

- Am putea face câteva cumpărături înainte de a ne întoarce, propuse ea în maşină, şi să cinăm pe balcon. La tine sau la mine?

- Excelentă idee! Te invit la mine.

Găsiră în apropierea hotelului ce vroiau; pâine, mai multe feluri de brânză, fructe şi o sticlă cu vin.

Prânziseră de mult. Alex începea să simtă că-i era foame.

Trebui să facă eforturi să nu adoarmă în baia spumoasă, delicat parfumată, şi se întreba cum să se îmbrace. Dac-ar fi fost după ea, ar fi vrut să se îmbrace cu cămaşa de noapte transparentă, uşoară ca o aripă de fluture. O asemenea ţinută ar fi fost puţin deplasată! Optă pentru un caftan confortabil şi. decent.

Vince o întâmpină cu căldură. Cu părul încă ud, era mai seducător ca oricând. Nişte pantaloni bine croiţi şi o cămaşă de mătase asortată, puţin deschisă la piept îi puneau în valoare farmecul viril.

- Nu-i drept, spuse Alex ducându-se spre balcon. De ce eşti aşa bronzat la faţă şi eu aşa roşie?. Minunat! exclamă când ajunse în faţa mesei

somptuos aranjate, uitând pentru moment problemele cu nasul care o ustura.

Vince împrumutase de la hotel pahare, farfurii şi tacâmuri. Aşezase şi un buchet de flori lângă locul unde urma să stea invitata. Deschise sticla de vin cu mişcări sigure, pe care Alex nu putu să nu le admire.

- Hmm, ce bine miroşi, murmură trecând prin spatele lui înainte să se aşeze.

Vinul, un Dâo plăcut la gust şi uşor, se potrivea de minune cu brânzeturile condimentate pe care le cumpăraseră. Mâncară amândoi cu poftă, nesimţind nici unul nevoia să spună cuvinte mai mult sau mai puţin banale, doar ca să rupă tăcerea.

După aceea, examinară pe scurt ce aveau de făcut a doua zi: să viziteze Sintra şi castelele de acolo.

Urma să se înnopteze. Lumina se estompa în port, şi culorile, foarte vii când soarele strălucea, căpătau un fel de profunzime, un ecou care ajunse drept în inima lui Alex, care vibra cu toată fiinţa în faţa frumuseţii liniştite a peisajului, şi mulţumea cerului că avusese privilegiul să cunoască o asemenea plăcere.

Instinctiv, aruncă o privire spre Vince, dornică să-l facă părtaş la trăirea ei, dar expresia absentă a companionului făcea imposibilă orice

comunicare. De ce avea chipul acesta încordat, de ce această pierdere subită a legăturii cu lumea exterioară şi chiar cu ea?

Curând, pe chei era din nou sărbătoare. Barăcile se deschiseseră deja şi difuzoarele îşi lansau muzica stridentă. Toată energia acumulată în timpul zilei avea să se elibereze din nou.

Cei doi se gândiră să meargă să se plimbe, dar pentru moment, Alex se simţea puţin toropită. Auzindu-l pe Vince râzând încet, îşi dădu seama că tocmai căscase.

- Ăsta-i efectul pe care ţi-l produce compania mea! protestă bărbatul.

Amândoi izbucniră în râs.

- Doamne! E din cauza vinului spuse Alex înăbuşindu-şi al doilea căscat.

Fără să vrea, ochii i se închideau. Făcea eforturi supraomeneşti să nu adoarmă.

Brusc, Vince se ridică.

- Nu văd de ce să rămânem aici să dormităm pe fotolii, în timp ce două paturi confortabile ne aşteaptă alături. Hai să ne odihnim puţin. După aceea, o să ieşim dacă avem chef.

Propunerea asta avu ca efect imediat s-o scoată pe Alex din toropeală. Inima începu să-i bată nebuneşte.

Il urmă ascultătoare şi se culcă pe unul din paturi, dar nu-i mai venea să doarmă. Totuşi, după câteva clipe, respiraţia regulată a vecinului o avertiză că n-avea nici un gând faţă de ea!

Intinsă pe spate, asculta zgomotele care ajungeau la ei din exterior, gândindu-se la situaţia în care se aflau. Bărbatul de care se simţea atât de atrasă era întins la un metru de ea, dormind acânc, şi această apropiere o scotea din sărite. Era un supliciu să rămână nemişcată.
îndemnându-se să rămână calmă, nu făcea altceva decât să se enerveze mai tare. Se agita nervoasă, căutând cu disperare o poziţie care...

- Alex, nu te mai fâţâi si dormi; eşti în deplină siguranţă cu mine.

Tonul acesta imperativ o năuci. Aşadar, nu numai că Vince nu dormea, dar o şi auzise foindu-se, poate oftând, îşi spuse, agasată.

Ah, da! Era în deplină siguranţă cu el. Si culmea ironiei, ăsta era ultimul lucru de pe lume pe care şi l-ar fi dorit!

Totuşi, nu căuta doar să-şi satisfacă o dorinţă senzuală. Ar fi vrut să aibă relaţii mai strânse cu Vince. Ar fi vrut s-o strângă în braţe, inimile lor să bată la unison, să se simtă
complici, sa râda împreuna.

La gândurile acestea plăcute, dar atât de ireale, îşi simţi ochii umezindu-se. Nu încercă să-şi stăpânească lacrimile. Plânse mult timp, în linişte, înainte să cadă în sfârşit într-un somn adânc.

Capitolul 6

Alex avu o impresie ciudată când se trezi, a doua zi dimineaţă; parcă cineva ar fi deplasat mobilele din cameră. Când văzu că patul de alături era nefăcut, înţelese imediat: nu era camera ei, ci a lui Vince! Işi aduse aminte de cina din seara precedentă, şi ultima imagine pe care şi-o aducea aminte era a sa, întinsă pe cuvertură, îmbrăcată, căutând zadarnic să adoarmă. Or, acum era între cearşafuri. dezbrăcată. Era obligată să tragă concluzia că, în timpul nopţii, Vince o dezbrăcase şi o băgase în pat. O tulbura ipoteza că poate făcuse dragoste cu Vince în stare de inconştienţă.

Alungă această eventualitate cu un oftat.

In clipa aceea, desluşi un zgomot continuu şi foarte apropiat, care o intriga de când se trezise; în baie, „se făcea“ duş. O cuprinse panica gândindu-se că într-o clipă o să apară Vince în faţa ei. Cu pantofii în mână, ieşi din

W / » W W W A t " 1 • W W | | w t

camera fara sa se gândeasca o clipa ca pe hol putea sa dea nas în nas cu un client sau cu un angajat al hotelului. în cazul ăsta, văzând-o trecând cu picioarele goale şi hainele în dezordine, puteau să tragă nişte concluzii.

Din fericire, nu întâlni pe nimeni. Ajungând în cameră, oftă din toată inima, liniştită.

Când îşi veni într-adevăr în fire, îşi reproşă

purtarea lipsită de raţiune.

De ce plecase aşa? în definitiv, dacă şi-ar fi petrecut un timp în braţele lui Vince, n-ar fi făcut altceva decât să-şi împlinească dorinţa cea mai de preţ. Dacă nu se întâmplase nimic, ar fi putut să considere că fusese un început promiţător faptul că se trezise în pielea goală într-un pat, în timp ce acela la care se gândea făcea duş alături, în baia a cărei uşa rămăsese întredeschisa!

Făcuse pe virgina îngrozită, şi acum era prea târziu să dea înapoi. Nu ştiuse să-şi încerce şansa. Ei bine, cu atât mai rău pentru ea! în orice caz, să se lamenteze nu folosea absolut la nimic.

De altfel, trebuia să recunoască un lucru: după acea primă seară la Cascais, Vince nu mai arătase nici un semn de pasiune abia stăpânită! Când ar fi ieşit de la duş, probabil s-ar fi mărginit s-o trimită la ea în cameră, să-i aminteasca programul încarcat al zilei şi sa-i ceara sa iasa pe hol cât mai repede.

Alex aruncă automat o privire la ceas. Avea mai puţin de o oră la dispoziţie să se pregătească de plecare.

îmbrăcă o rochie cu flori albastre pe fond alb. O jachetă tricotată n-ar fi dat rău în acest început de dimineaţă. Cât despre sandalele albe pe care le alesese să le poarte, erau confortabile şi în acelaşi

timp destul de elegante ca să nu-i strice nota de feminitate în ansamblu.

- Te felicit că eşti atât de punctuală, îi spuse Vince când veni să-i deschidă uşa în care bătuse de câteva ori.

Privirea lui admirativă, era evident, nu se referea la punctualitate.

Cu o seară înainte, stabiliseră să ia micul dejun în sala de mese, ca să câştige timp. Pe traseul din cameră la parter, Alex evită să se uite în ochii lui Vince. Nici unul nici celălalt nu aduseră vorba despre ce se petrecuse noaptea şi despre plecarea grăbită a lui Alex, dimineaţă.

Servirea fu într-adevăr rapidă şi foarte îngrijită. Chelnerul le aduse două căni mari cu cafea pe care le puse pe masa deja încărcată cu felii de pâine prăjită, unt şi câteva feluri de dulceaţă foarte apetisante.

In timp ce Alex îşi ungea cu unt o tartină, Vince îi urmărea fiecare gest, lucru care ei i se păru destul de agasant, astfel încât deveni din cale afară de stângace.

Se străduia să ghicească la ce se gândea, însă ca de obicei, chipul lui era impenetrabil.

In cele din urmă, îşi părăsi muţenia.

- {tiu ce te preocupă, spuse el pe un ton grav, şi vreau să te liniştesc.

Făcu o pauză mai lungă. Alex aştepta

înfrigurată ce avea să urmeze.

- într-adevăr, noaptea trecută am putut să constat. că nu sforăi deloc, continuă cu o expresie cât se poate de serioasă.

în ochii lui mijiţi era o licărire maliţioasă.

Alex căută o replică percutantă, dar până la urmă se mulţumi să mimeze o uşurare totală.

- Mulţumesc că mi-ai spus! Nici nu-ţi închipui cât eram de îngrijorată!

Spunând acestea, râse din toată inima. Glumele risipiră stânjeneala care se instalase între ei. Vince ştiuse, încă o dată, să găsească vorbele potrivite, ca să redea relaţiei lor liniştea fără care colaborarea ar fi fost imposibilă.

Cu toate astea, Alex era decepţionată: Vince se mai eschivase o dată de la o explicaţie sinceră care ar fi putut să lămurească nişte lucruri neclare. Era sigură că o dorea; totuşi, dormise în patul de alături, şi nici nu încercase să-şi pună în valoare resursele de seducţie.

De ce?

Continua să nu aibă nici cea mai mică idee, dar luă o hotărâre fermă. Până acum, de fiecare dată când schimbase brusc subiectul de discuţie, sau evitase, cu o vorbă de duh, să răspundă unei întrebări stânjenitoare, intrase în jocul lui. Se sustrăgea şi folosea cu abilitate subtrefugii, dar nu

avea să se mai lase dusă de nas; o să-l oblige să fie sincer cu ea.

Numai că, ar fi trebuit să aibă un instinct care să-i dicteze procedeul infailibil pe care să-l folosească.

Intr-adevăr, momentul de faţă îi acapara din nou toate gândurile: mergeau spre Sintra, şi ea se bucura din toată inima să descopere acest „Rai Fericit“, cum îl numise Byron cândva.

Traversară numeroase sate pitoreşti, albe şi portocalii, refugiate ici şi colo într-o vegetaţie luxuriantă. La ieşirea din unul dintre ele, se treziră faţa în faţă cu o altă maşină. {oferii se sfidară din priviri câteva clipe, fiecare refuzând să facă loc celuilalt, înainte de a ajunge la un acord tacit. Când primul făcu o manevră complicată şi periculoasă de mers înapoi ca să elibereze puţin drumul, celălalt se strecură pe lângă el. {i amândoi porniră din nou în trombă spre destinaţiile lor!

- Să nu-i facem pe clienţii noştri să rateze o asemenea călătorie, concluzionă Alex. Senzaţii tari garantate, fără supliment de preţ!

Se dădură jos din maşină în mijlocul localităţii, în faţa castelului Paţo do Villa, unde stătuseră regii Portugaliei până în 1910, data proclamării Republicii. Fusese de asemenea reşedinţa de vară

a sultanilor în timpul invaziei maure. Toate stilurile se amestecaseră acolo în decursul secolelor, şi patio-urile în care murmurau fântâni arteziene te făceau să te gândeşti la Orient.

Intrară şi putură admira comori de toate felurile: porţelanuri rare, imense şi somptuoase tapiţerii, mobilier frumos sculptat.

Alex îl urma pe ghid din sală în sală; cea a Blazoanelor, cea a Lebedelor, încercând să şi le închipuie populate cu oamenii încremeniţi în tablourile pe care puteau să le admire turiştii.

Deodată, îi trecu un gând prin minte; curând, voiajul în Portugalia se va termina şi se vor întoarce în Statele Unite.

Ce-o să se întâmple atunci? Drumurile lor se vor despărţi fără îndoială. Perspectiva asta o făcu să i se strângă inima, şi se crispă la faţă.

- Ce-ai păţit?

Vince remarcase schimbarea şi glasul îi trăda neliniştea.

- Am avut o crampă, bâigui ea.

Apoi se prefăcu a urmări din nou cu atenţie monologul ghidului.

Reacţia la ideea de a se despărţi în curând de Vince o tulbură profund. Dacă ar fi fost vorba doar despre o simplă atracţie fizică, poate n-ar fi fost

atât de bulversată. Era posibil să-l iubească într-adevăr? Se mai întrebă o dată cum putuse să-l repingă cu atâta dispreţ, acum şapte ani.

Continuă să mediteze asupra acestor lucruri sumbre şi, când vizita castelului se sfârşi şi se trezi afară în plin soare, paloarea ei îl alarmă pe Vince. în ciuda protestelor sale, o conduse la cea mai apropiată cafenea.

- Acum sunt în cea mai bună formă! Să mergem la Castelo do Pena, insistă Alex sorbindu-şi sucul.

Se gândiseră să meargă acolo înainte de masa de prânz, şi, într-adevăr, se simţea foarte bine. Işi scosese jacheta tricotată, şi îşi expunea umerii goi razelor binefăcătoare ale soarelui.

Bunul simţ nu-i dădea voie să se gândească la viitor, dacă asta ar fi împiedicat-o să profite de momentul prezent.

- Ce frumoşi sunt caii şi ce elegante caleştile! exclamă femeia. Nu crezi?

Pe partea cealaltă a străzii, câteva birje vopsite în culori vii şi având înhămaţi câte doi cai, aşteptau clienţii.

Vince, care îi urmărise privirea, încuviinţă.

- Ar fi un mijloc excelent de a ajunge la Castelo.

- Ce idee bună! întări Alex cu entuziasm.

In trapul mărunt al cailor care răsuna pe pavajul străzilor înguste şi sinuase, merseră spre Castelo do Pena, situat în afara oraşului. La început, trecură pe lângă case cu aspect intim, ale căror balcoane lucrate cu minuţiozitate erau pline cu muşcate înflorite, apoi pe lângă nişte case mici, cu pereţii acoperiţi cu iederă şi glicină. Vegetaţia devenea luxuriantă. Plantele formau buchete somptuoase; erau o desfătare pentru ochi şi mirosurile plăcute erau îmbătătoare.

Alex trase în piept aerul parfumat. Ar fi mers toată ziua în condiţiile astea. Apropierea lui Vince o făcea să se simtă şi mai bine. Picioarele se atingeau, şi, la hopuri, se trezea proiectată în el.

- Dac-aş avea bani, mi-aş petrece toată viaţa hoinărind prin lume, declară din tot sufletul.

Apoi, temându-se să se fi arătat prea imperioasă, rectifică:

- De altfel, n-am de ce să mă plâng. Lucrând pentru tine, am şansa să combin utilul cu plăcutul.

Era adevărat oare? Parcă simţise cu şoldul muşchii lui Vince încordându-se.

- Crezi că aspiraţiile tale se potrivesc cu căsnicia?

Această întrebare neaşteptată, pusă cu o voce cât se

poate de calmă, mai întâi o încântă pe Alex, pentru că implicaţiile pe care le ascundea o umpleau de speranţă, dar îşi reproşă imediat eternul optimism. Vince Reardon avea un motiv legitim să se intereseze despre proiectele ei de viitor; „Călătoriile prin toată lumea“ cheltuia o sumă apreciabilă s-o formeze, era deci normal ca directorul să vrea să ştie dacă avea să rămână mult timp la ei.

- Nu, nu se poate, trebui să răspundă.

Sosirea în faţa castelului o scuti să dezvolte un subiect atât de delicat.

Castelul do Pena era construit pe vârful unei coline, ca într-un sipet cu verdeaţă. Cu turnurile, zidurile crenelate, meterezele lui, parcă era castelul unui prinţ din poveste. Stilurile cele mai discordante se întâlneau într-o fantezie dezlănţuită. Alex asculta distrată explicaţiile ghidului, preferând să-şi facă singură o impresie despre ce vedea.

In cursul vizitei, Vince şi Alex, la fel ca grupul de turişti lângă care se ataşaseră, ieşiră pe o terasă aflată în bătaia soarelui care domina toată valea. Cum priveliştea era grandioasă, fură puse la treabă toate aparatele de fotografiat! Alex se îndepărtă de Vince care se cocoţase pe un zid

gros, şi se pregătea să fotografieze. Imediat, el prinse cadrele cele mai avantajoase, lucru care o amuză pe însoţitoarea lui. Cutremurându-se de atâta râs, ea trebui să renunţe să mai facă vreo fotografie.

- Stai puţin! strigă Vince. O să fac o capodoperă: portretul tău.

O pereche de tineri se apropie atunci de ei, zâmbind.

- Vreţi să vă fac o poză cu soţia? îl întrebă curtenitor tânărul pe Vince.

Acesta nu avu nici o replică, şi-i întinse aparatul.

- Mi-ar face plăcere! răspunse imediat. Nu-i aşa, draga mea? adăugă cu o voce suavă, privind-o poznaş pe Alex.

- Bineînţeles, dragul meu.

Se aşezară lângă un parapet, unul lângă celălalt, Alex, cu capul sprijinit pe umărul lui Vince.

După aceea, Vince se oferi să facă acelaşi serviciu perechii de americani atât de simpatici.

- {i noi suntem în voiaj de nuntă, îi spuse tânăra femeie lui Alex.

„{i noi“. In timp ce Vince făcea câteva fotografii, Alex îşi punea întrebări.

Aşadar, Vince şi cu ea păreau o pereche de

tineri căsătoriţi, aflaţi în plină lună de miere. Asta era impresia pe care o lăsau, dar de ce?

întrebarea o obsedă în tot restul vizitei pe care o termină într-un fel de vis cu ochii deschişi. îşi închipuia că era într-adevăr soţia lui Vince... Ce fericire să fii măritată cu cineva pe care-l iubeşti, îl respecţi, îl admiri!

- La ce te gândeşti? o întrebă Vince, văzând-o atât de distrată.

- îmi spuneam că decoraţia este prea încărcată pentru gustul meu, răspunse cea întrebată, fiind surprinsă că găsise atât de repede un răspuns acceptabil.

însufleţită de imaginaţie, îşi închipui un plan foarte îndrăzneţ, care o copleşi cu un curios amestec de exaltare şi nelinişte. Două elemente contribuiră să-i întărească hotărârea pe care o luase; reacţia tinerilor americani care dovedea că Vince simţea afecţiune pentru ea, şi inevitabilul plecării, care adăuga un caracter de urgenţă în tot ce făcea şi-i dădea curajul să nu dea înapoi.

Maşina care-i aducea la Cascais trebuia să plece din Grand-Place la ora patru. Alex şi Vince hotărâseră să urce în ultima clipă, pentru că înăuntru era o căldură insuportabilă.

- Scuză-mă, mă întorc într-un minut, murmură

deodată Alex.

Aluzia era clară; se ducea la toaleta de la biroul de
turism, care era chiar în faţă.

Traversă strada, apoi, după ce se asigură că Vince n-o urmărea cu privirea, o luă pe o străduţă laterală şi se pierdu în labirintul dintre case.

Când consideră că se îndepărtase destul, intră într-un magazin. Işi alese pe îndelete câteva cărţi poştale. Ora de plecare trecuse deja, însă cunoştea puterea de convingere
M fv w A t • 1 w • w 1 • W P v
Vince; fără îndoială, reuşise să-l convingă pe şofer sa mai aştpte puţin. Hotărâtă în sfârşit să se întoarcă, se rătăci prin labirintul străzilor şi ajunse la locul de plecare mai târziu decât se gândise iniţial. Vince era în acelaşi loc. Ochii îi fulgerau când o privea apropiindu-se.

Inima lui Alex bătea tare, gata să-i spargă pieptul. I se puse un nod în gât.

- Dumnezeule, bolborosi ea. Eu. îmi pare rău. Văd că maşina a plecat.

Femeia se tulbură şi mai mult văzând expresia sceptică de pe faţa lui Vince. Era clar că avea mari îndoieli în privinţa sincerităţii ei. Incercă să-şi ascundă stânjeneala sub o ploaie de cuvinte.

- Am vrut să cumpăr câteva cărţi poştale din

Sintra pentru că. pentru că. Am pierdut noţiunea timpului, şi pe urmă, m-am rătăcit pe străduţe, atunci.

- Puteai să găseşti o explicaţie mai plauzibilă, o întrerupse Vince pe un ton glacial. {tii bine că nu mai e nici o maşină care să plece din Cascais până mâine dimineaţă. Vrei să-mi spui sincer de ce ai vrut să pierdem maşina de astă-seară?

îşi strânse pumnii atât de tare, încât articulaţiile degetelor i se albiră.

- Era atât de amuzant să ne facem că suntem în voiaj de nuntă. şi mai avem aşa de puţin timp de stat în Portugalia, încât. m-am gândit că dac-ar fi posibil. să continuăm să.

Atâta candoare îl impresionă pe Vince. O întrerupse din nou.

- Am trecut de vârsta jocurilor, fetiţa mea, şi nu-mi plac mascaradele de felul ăsta. Să-ţi aduci aminte de asta!

Tonul înverşunat, muşcător, cu care-i vorbea avu asupra lui Alex efectul unui duş rece. îi dispăru toată înflăcărarea.

„Mă urăşte“, îşi spuse ea cu frenezie, încercând să-şi

W 1 . 1 W VA I A W

oprească lacrimile care-i aparusera în ochi şi care începură curând să-i curgă şiroaie pe obraji.

Lăsase capul în jos.

- Iartă-mă, Vince, spuse între două hohote de plâns. Eram atât de fericită. N-am mai putut suporta gândul că în curând farmecul se va destrăma.

Se opri, copleşită de durere.

El nu spuse nimic timp de câteva clipe, dar când se hotărî să vorbească, îşi regăsise în parte calmul.

- Acum, nu foloseşte la nimic să te lamentezi. Să nu luăm o asemenea. neînţelegere în tragic. Ar trebui doar să ştim ce vom face.

Stupefacţia din cuvintele lui era deconcertantă la cineva de obicei atât de sigur pe el şi care, cu o zi înainte, declarase: „Eu ştiu imediat ce vreau“.

Alex ridică spre el ochii scăldaţi în lacrimi.

- Am putea să închiriem o maşină să ne întoarcem la Cascais, sugeră ea timid.

Se gândea doar să-l facă s-o ierte şi să repare răul pe care-l făcuse cu impulsivitatea ei.

O privi puţin, dar întoarse capul imediat. Convinsă că nici nu mai putea să se uite la ea, Alex se abţinu cu greu să nu izbucnească din nou în lacrimi.

- Dacă e cazul, se poate să ne întoarcem cu un taxi, spuse gânditor, ca şi cum ar fi vorbit cu el

însuşi. Mai există şansa de a găsi o cameră la un hotel.

Abandonă expresia îngrijorată şi păru să-şi dea seama din nou de prezenţa lui Alex.

- Să încercăm să căutăm un loc unde să dormim. Dacă nu reuşim, mai e totuşi timp să găsim un şofer de taxi amabil, care să nu ne ceară un preţ exorbitant.

Alex se simţi liniştită răgăsindu-l pe Vince pe care-l cunoştea bine, hotărât, voluntar, întotdeauna stăpân pe situaţie.

Cu naivitate, se vedea deja trecând pe la hotelurile din localitate împreună cu Vince, în căutarea unei camere. Metoda lui fu mult mai la îndemână. La primul hotel unde ajunseră, îi spuse portarului cum stăteau lucrurile, şi acesta se oferi să-i ajute. După câteva telefoane, găsiră ce vroiau.

Era o pensiune mică, dar plină de farmec. Vince completă fisa si lăsă paşaportul la birou, explicând că se duceau să cumpere câteva obiecte absolut neceare. Nu cerură să vadă camera unde aveau să se instaleze, oricum, nu se punea problema s-o refuze!

Dupa ce se intoarsera şi urcara sa se pregatească înainte de cină, un. amănunt le sări în ochi; un pat mare trona în mijlocul camerei.

Alex făcu un pas înapoi. Deodată, îi apărea în faţă realitatea tangibilă a situaţiei, până atunci, manevra ei nedepăşind domeniul imaginaţiei.

Din fericire, Vince îi propuse să coboare să bea un pahar la bar. Atmosfera de acolo era atrăgătoare, zarva generală evitând un „tête-à-tête“ stânjenitor.

Pentru Alex, cina fu un supliciu. Totuşi, nici acolo nu fură izolaţi de ceilalţi clienţi, ci aşezaţi la o masă mare, alături de mulţi alţii. După ce făcu efortul să mânânce câteva îmbucături, femeii i se făcu greaţă.

îşi amintea de viaţa intimă cu fostul soţ, de aversiunea şi chiar teroarea pe care le simţise în braţele lui în decursul lunilor şi anilor, pentru că se ştia. nu prea senzuală, „rece ca gheaţa“, după expresiile delicate ale soţului.

Simţea tot timpul privirea lui Vince aţintită asupra ei, în timp ce ciugulea în silă, sau îşi făcea de lucru cu furculiţa în farfuria cu mâncare.

Pe urmă, mai mulţi clienţi îşi manifestară dorinţa de a face o tură, „ca să digere mai bine mâncarea copioasă.“ Alex îi propuse lui Vince să meargă cu ei. El o privi, gânditor.

- Nu, spuse simplu. Am mers toată ziua, şi cu ce-ai mâncat tu astă-seară, n-ai nevoie să faci o

asemenea plimbare pentru digestie.

Alex nu putu decât să fie de acord şi să-l urmeze pe Vince cu o teamă pe care nici măcar nu încercă s-o ascundă.

De îndată ce uşa camerei se închise, Vince izbucni:

- Alex, fă-mi plăcerea şi spune-mi unde vrei s-ajungi! Jocul tău mă amuză din ce în ce mai puţin. Ai făcut totul s' ajungem amândoi în camera asta, şi acum parc-ai fi o mireasă care încearcă să scape de noaptea nunţii.

Se îndepărtă de ea şi se duse în faţa uşii. Ii întoarse spatele, ca să-şi ascundă chipul.

- O să te hotărăşti imediat: vrei să-ţi petreci noaptea în hotelul ăsta sau nu? Te previn indulgent că dacă rămânem aici, sunt hotărât să fac dragoste cu tine.

O furie greu de stăpânit făcea să-i vibreze glasul. Intr-adevăr, era gata să se poarte ca o mireasă isterică, însă cu o diferenţă: cauza inhibiţiei sale nu era pentru că nu ştia ce avea să se întâmple, ci o certitudine bazată pe experienţă.

Pentru o clipă, femeia şovăi. Dacă alegea să se întoarcă la Cascais, pierdea pentru totdeauna ocazia de a împărţi intimitatea cu Vince. După cum îi atrăsese atenţia, era singura responsabilă pentru

situaţia în care se aflau. Nu putea să se eschiveze.

„Doamne, Dumnezeule, numai să.“

x T . " A V W A W

Hotărî sa ramâna.

- Mă duc prima în baie, se mulţumi să declare, în semn de consimţământ.

Când se întoarse în cameră, după câteva minute, aceasta părea cufundată într-un întuneric desăvârşit, pentru că venea dintr-o încăpere foarte luminată; dar cum lumina lunii intra pe fereastra deschisă, ochii i se obişnuiră repede, şi desluşi silueta lui Vince întinsă în pat.

Femeia se apropie automat, ştiind foarte bine că lumina argintie îi dezvăluia goliciunea. Incapabilă să rostească un cuvânt, se întinse în pat. Trupurile lor aproape se atingeau. Se strădui să rămână nemişcată.

Vince se întoarse spre ea şi o atinse pe umăr.

- Tremuri ca un copil speriat, murmură bărbatul.

0 trase spre el cu un gest protector şi o mângâie cu blândeţe, s-o liniştească. Femeia îi desluşea chipul îngrijorat.

- Nu-i vina ta, spuse încet. Eu sunt cea care.

1 se cuibări la piept, căutând căldura şi siguranţa în braţele lui.

Atunci, cu ea se petrecu un lucru straniu:

pierdu noţiunea timpului. îşi simţi încordarea topindu-se la atingerea trupului la care visase atât. Puse mâna pe pieptul lui Vince, mai întâi timid, apoi cu mai multă siguranţă. Işi lăsă mâna să alunece pe spatele puternic a cărui atingere era fermă şi blândă în acelaşi timp.

Pe urmă, se îndepărtă puţin şi mângâie tandru corpul musculos al acestui bărbat pe care-l dorea din tot sufletul. Mângâierile deveniră intenţionat mai provocatoare; vroia să trezească în el o pasiune comparabilă cu a ei. Parcă ghici că pielea lui freamătă sub degetele sale. Totuşi, el nu făcu nici o mişcare. Dezorientată de această inexplicabilă pasivitate - nu spusese că era hotărât să facă dragoste cu ea?- Alex îi prinse capul între palme, şi îşi strivi buzele de ale lui. Rămase impasibil. Gura lui era rece şi crudă.

- Vince, te rog. imploră, înnebunită.

Deodată, ca şi cum cuvintele ei ar fi provocat un declic, bărbatul se încordă şi o strânse în braţe. O sărută cu patimă, şi ea nu putu să nu freamăte de plăcere.

Când îmbrăţişarea se mai domoli, mâinile lui îndemânatice şi buzele arzătoare începură să exploreze corpul pe care Alex i-l oferea. Ii acoperi tot corpul cu săruturi şi mângâieri, sărutând-o cu o

dorinţă nebună. Copleşită de valuri de plăcere necunoscută şi îmbătătoare, Alex avea impresia că prin vene îi curgea lavă.

- Vince. Vince.

In sfârşit, trupurile lor deveniră unul!

Nu, nu bănuise niciodată existenţa unui cataclism de o asemenea intensitate, acest extaz, acest paroxism de plăcere, urmat de moleşeala delicioasă pe care o simţeau trupurile satisfăcute.

în braţele lui Vince care adormise, murmură: „Te iubesc“.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Alex simţi o stare de bine. Trupul lui Vince era lipit de al ei, şi amintirea nopţii o cufundă într-o dulce beatitudine. Alături, Vince i se părea destins, vulnerabil, atât de diferit.

Deodată, el deschise ochii şi o privi fix, spunând:

- Trezindu-mă, găsesc o sirenă în patul meu.

Buzele lor se întâlniră într-un sărut care le trezi imediat dorinţa şi le aprinse din nou flacăra pasiunii.

Camera era scăldată în lumină. Soarele dimineţii făcea părul lui Alex să aibă reflexe arămii. Se iubiră din nou.

Capitolul 1

Alex îşi scoase rochia din şifonier şi o îmbrăcă, şovăitoare. Era singura rochie portivită pentru a merge cu Vince să cineze şi să danseze la cazinoul din Estoril. Poate aveau să mai zăbovească puţin la mesele de joc.

Reproşându-şi pesimismul, nu putea să nu se gândească la ultima ocazie când purtase rochia asta, la serata de la club, care începuse atât de bine şi se terminase atât de rău. Parcă mai auzea şi acum politicosul şi recele rămas-bun al lui Vince, şi, amintindu-şi ruşinea pe care o simţise fiind respinsă atât de brutal, simţea că se înroşea din nou.

In realitate, nu era atât de bine dispusă, pentru că seara aceasta avea să fie ultima a sejurului cu Vince în Portugalia.

Il dorise, şi făcuse totul ca să devină amanta lui, şi reuşise ceea ce-şi propusese. Era minunat să facă dragoste cu Vince, dar avea încă un profund sentiment de nemulţumire, pentru că nu reuşise să depăşească barierele în spatele cărora se ascundea adevărata personalitate a amantului.

Cu toată apropierea fizică, nu-l cunoştea mai bine decât în ziua în care se întâlniseră. Nu-i spusese nici un cuvânt de dragoste, şi, în faţa acestei reticenţe, nici ea nu-şi exteriorizase trăirile.

Nu spera să fie cerută în căsătorie, însă ar fi vrut atât de mult să poată spune că între ei nu era doar o aventură trecătoare care să conteze numai pentru ea.

Gândurile acestea melancolice fură întrerupte de soneria stridentă a telefonului. Se grăbi să răspundă, convinsă fiind că era Vince. Dar nu era decât recepţionerul care-i spunea că domnul Reardon o aştepta la bar.

Fu destul de surprinsă de această schimbare survenită în obiceiurile lor. Intr-adevăr, de obicei, la ora stabilită, el venea să-i bată la uşă. De ce astă-seară se dusese direct la restaurant în loc să treacă s-o ia? O întrebare fără rost, de bună seamă, dar dacă într-adevăr era superstiţioasă şi credea în semne prevestitoare, ar fi considerat desigur incidentul ca un preludiu al unei seri neobişnuite.

De cum intră, îl văzu pe Vince la tejghea, vorbind cu barmanul, care-i înlocuia paharul gol. Se părea că era acolo de mai mult timp. Fu frapată de eleganţa, de clasa lui, de alură, aşa cum fusese la Lisabona. Purta un costum sobru, foarte bine croit şi o floare la butonieră.

Nou-venita comandă un pahar cu vin alb. Vince era tăcut şi rece. Işi bău repede paharul cu whisky şi-i făcu semn barmanului să-i aducă altul. Dar nu

deveni mai bine dispus, dimpotrivă. Era din ce în ce mai taciturn.

După ce băură în tăcere, plecară din bar şi luară un taxi cu care să meargă la Estoril. Vince era apatic şi nu scotea o vorbă. Femeia lupta cu neliniştea care o apăsa. Păstrând o atitudine firească, spera să-l facă să-şi revină, dar efortul acesta îi puse nervii la grea încercare şi, când ajunseră la cazinou, era cât se poate de încordată.

Aparent, totul părea bine pus la punct, astfel încât ultima seară în Europa să fie perfectă. Cadrul era elegant, mâncarea savuroasă, servirea rafinată, ceilalţi clienţi foarte distinşi, însă lui Alex atmosfera i se părea falsă. Parcă se afla pe scena unui teatru, în mijlocul actorilor, rostind cuvinte fara sens, într-o piesa absurda.

Avu această senzaţie până când Vince o invită la dans. Bărbatul dansa foarte bine, dar asemenea unui robot!

La sfârşitul mesei, deja nu vorbeau de multă vreme. Femeia se simţi uşurată când începu spectacolul. Erau câteva vedete de talie internaţională, dansatoare somptuos îmbrăcate, sau mai bine zis dezbrăcate. Alex nu era deloc amuzată, dar se simţi obligată să-i arate lui Vince recunoştinţa pentru generozitatea de care dăduse dovadă faţă de ea.

- Sunt cât se poate de fericită că am avut ocazia.

Femeia se opri în faţa expresiei lui indiferente

- Asta-mi aduce aminte de Las Vegas, spuse el cu o voce impersonală.

Spunând asta, îl chemă pe ospătar şi-i comandă un whisky. De ce bea atât astă-seară?

Puţin înainte de miezul nopţii, plecară din restaurant ca să meargă la sălile de jocuri aflate în altă parte a clădirii.

Alex n-avea chef să joace, dar vroia să simtă atmosfera dintr-un asemenea loc; îşi făcuse o idee despre cum stăteau lucrurile la jocuri numai din filme şi de la televiziune.

Jucătorii erau impasibili de parcă ar fi fost nişte copii care jucau ţintar sau „nu te supăra frate“! Pierdeau sute, poate mii de dolari fără să clipească. Nici cei care câştigau nu săreau în sus de bucurie.

Alex făcu un tur prin sală, apoi se opri la o masă de ruletă, unde miza era importantă. Ingrijorată să nu stânjenească, stătu puţin deoparte, în spatele unui bărbat blond, destul de rotofei, şi privi roata învârtindu-se, în timp ce bila de fildeş se rostogoli şi se opri în cele din urmă în dreptul unui număr.

Bărbatului blond îi revenise un pot mare,

judecând după teancurile de fise pe care crupierul le împingea cu lopăţica spre el. Alex se apropie să vadă mai bine. In clipa aceea, necunoscutul aruncă o privire peste umăr şi-i zâmbi, ca şi cum ar fi ştiut tot timpul că era acolo. Remarcă o sclipire de interes în ochii lui. Deci, nu era aşa de blazat ca ceilalţi jucători.

- Nu pleca, zeiţă Fortuna, murmură el. Ar trebui s' porţi stele de diamant în părul mătăsos.

Alex, stupefiată, aruncă repede o privire în jur, întrebându-se dacă Vince observase cumva această scenă demnă de Hollywood. îl zări apropiindu-se de o masă din mijlocul sălii, unde se juca „Douăzeci şi unu“. O brunetă frumoasă ridică ochii spre el şi-l recunoscu.

- Dragă Vince! exclamă ea cu voce tare, întinzând braţele spre el într-un gest destul de teatral, care era în acelaşi timp o rugăminte şi un ordin.

Vince se aplecă spre ea şi se sărutară. Alex fu martora dezamăgită a unui sărut prelung. Parcă simţi o manta de plumb aşezându-i-se pe umeri. în sfârşit, îmbrăţişarea se opri, şi Vince rămase în picioare în spatele prietenei lui. Alex, parcă hipnotizată, nu-şi putea desprinde privirea de la perechea potrivită pe care o formau cei doi. După un timp, reuşi să întoarcă spatele. Nu vroia să lase

impresia că-i spiona.

în faţa ei, necunoscutul continua să câştige. Nici nu se gândise, sau n-avusese timp să-şi pună teanc fisele pe care le primise. îi zâmbi din nou lui Alex cu o expresie ademenitoare, şi femeia nu protestă în momentul în care o trase mai aproape de masă şi de el. Norocul lui continuă încă mai bine de jumătate de oră. Se bucura deschis şi punea totul pe seama lui Alex ceea ce se-ntâmpla. în cele din urmă îi declară că trebuia neapărat să se ducă la prietenul ei, şi, spre marea ei surpriză, Lawrence Blair, aşa se prezentase, plecă de la masa de joc împreună cu ea, fără nici o ezitare.

- Hai să bei un pahar împreună cu mine. Datorită ţie, sunt bogat!

în alte condiţii, Alex ar fi refuzat politicos această invitaţie, dar aducându-şi aminte scena la care asistase puţin mai devreme, acceptă. Cu atât mai bucuroasă cu cât Vince, după ce veniseră aici, uitase cu totul de ea.

A A

într-adevăr, intuiţia n-o înşelase. îi găsiră pe Vince şi pe încântătoarea lui prietenă aşezaţi pe o canapea, atât de preocupaţi de discuţia pe care o aveau, încât parcă pierduseră legătura cu ceea ce se întâmpla în jurul lor. Alex se bucură de prezenţa lui Lawrence alături de ea când Vince o prezentă pe femeia agăţată de braţul lui. Era misterioasa

Gloria Allen, cea care-i telefonase de mai multe ori la Cascais, în ziua în care veniseră.

- încântată să te cunosc, Alex, şopti frumoasa brunetă întinzându-i o mână subţire cu unghii roşii. Vince mi-a spus că eşti o colaboratoare preţioasă! Vrei să mi-l prezinţi şi mie pe seducătorul tău însoţitor? Am încercat să vă atragem atenţia ceva mai devreme, dar eraţi foarte ocupaţi!

Gelozia şi disperarea se contopeau în inima lui Alex. Gloria Allen îi atrăsese atenţia fără echivoc că era pentru Vince o simplă colaboratoare, în timp ce, cu ea, altfel stăteau lucrurile. Se părea că nu era hotărâtă să-i lase braţul pentru nimic în lume!

Era clar că Lawrence nu-şi dădea seama ce se-ntâmpla. îi invită pe noii lui prieteni într-un bar al cazinoului. Gloria se grăbi să accepte în numele tuturor, şi Vince rămase mut, mărginindu-se să-i arunce o privire ostilă blondului. Acesta povestea că, după trei zile de ghinion persistent, venirea lui Alex îi adusese noroc.

Tânăra femeie îşi dorea cu desperare ca Vince să ia situaţia în mână, cu fermitatea pe care i-o admirase de atâtea ori. Era de-ajuns să le spună Gloriei şi lui Lawrence că avea de gând să ajungă din nou la Cascais împreună cu. noua lui colaboratoare, şi să aducă

vorba de plecarea matinală de a doua zi.

In adâncul sufletului, Alex mai păstra speranţa că ultima lor seară împreună, care se desfăşurase atât de prost până atunci, poate va mai fi salvată.

In timp ce mai evoluau o dată pe ringul de dans, Lawrence încercă s-o convingă să-şi prelungească şederea în Portugalia.

- Nu fi neomenos, Reardon! exclamă el când se întoarse la masă. Tocmai am descoperit-o pe femeia cea mai încântătoare de pe lume, care-ţi stă permanent la dispoziţie. Nu poţi să-i dai o săptămână de vacanţă?

- Da, dragul meu, arată-i că ai inimă, interveni Gloria care, alintându-se ca o pisică, îşi mângâie obrazul de umărul lui Vince. Vezi bine că încântătoarea ta colaboratoare a găsit un prieten nu mai puţin fermecător. Ar fi o cruzime să-i desparţi.

- E liberă să facă ce vrea, răspunse sec Vince.

Mai dădu peste cap un pahar cu scotch.

Alex nu dorea decât un singur lucru: să plece de acolo cât mai repede, să nu mai fie nevoită să vadă spectacolul lui Vince flirtând cu altă femeie. Seara era un dezastru, şi ştia că nu se va mai putea abţine mult până să înceapă să plângă.

Trebuia să se întoarcă la Cascais cu orice preţ; ar fi dat orice să se trezească în singurătatea camerei ei.

- Eu lucrez, Lawrence, spuse hotărâtă, şi şeful meu direct mă aşteaptă la agenţie, marţi dimineaţă. Apreciază ceea ce fac mai mult decât pare s-o facă domnul Reardon.

Regretă imediat aceste cuvinte care-i trădau ranchiuna.

- Deci, te rog să fii amabil să-mi chemi un taxi, concluzionă femeia.

Ii adresă un zâmbet cât se poate de convingător.

- Nu mai am decât trei ore de somn la dispoziţie, şi sunt foarte obosită.

Lawrence se ridică.

- Pot să fac mai mult de atât! Pot să te conduc eu, dragă Alex.

- N-are rost, Blair, interveni Vince ridicându-se la rândul lui. Am venit cu Alex şi plec cu ea.

- Dar, dragă Vince, cum rămâne cu mine? protestă Gloria.

- Sunt sigur că lui Lawrence o să-i facă plăcere să te conducă înapoi la hotel, răspunse Vince, cu un zâmbet ironic pe buze.

Nici Gloria, nici Lawrence nu părură încântaţi de această hotărâre bruscă, dar Vince nu-i întrebă ce

părere aveau!
Până la urmă, rugăciunile lui Alex se îndepliniseră; Vince ducea lucrurile până la capăt. Câteva clipe mai târziu, se despărţiră de cei doi şi mergeau spre ieşire.

Ultimele cuvinte ale Gloriei îi răsunau încă în timpane.

- Dragul meu, să nu uiţi de întâlnirea noastră de la Los Angeles, săptămâna viitoare.

Portarul cazinoului le chemă un taxi. Vince se prăbuşi pe bancheta din spate, mormăind ceva. Cantitatea de whisky pe care o băuse toată seara îşi făcea efectul. Tot drumul nu schimbară o vorbă.

După ce ajunseră la hotel, când fură în faţa camerelor, Vince, într-o ultimă tresărire de amabilitate, deschise uşa lui Alex, chinuindu-se de mai multe ori să vâre cheia în broască.

- Sper că ai petrecut o seară plăcută, nu-i aşa? întrebă el greoi.

Această întrebare neaşteptată o dezorientă pe tânăra femeie. O cuprinse un acces de furie şi abia reuşi să nu izbucnească. Sarcasmul ăsta era culmea! Stricaseră întru totul ultima lor seară în Portugalia, şi mai îndrăznea.! Dar se stăpâni. Vince crezuse probabil că va profita de ocazie ca să-i smulgă nişte promisiuni, şi purtarea lui rece şi distantă era prevăzută să prevină orice tentativă

de genul ăsta. Ei bine, avea să-l liniştească!

- Minunat, Vince! Libertatea oferă unele avantaje, e de la sine înţeles. Dar tu nu eşti legat de nimeni, n-ai nici o legătură afectivă.

- Te înşeli, Alex, spuse bărbatul cu o voce schimbată.

- Ce vrei să spui?

Inima lui Alex începu să bată mai repede.

- Că se poate să nu fii căsătorit cu cineva, şi totuşi să te simţi „legat“, cum spui tu.

Bărbatul oftă adânc şi-şi duse mâna la frunte.

- Mâine o să mă simt foarte rău, murmură el.

Apoi o salută cu o expresie solemnă şi făcu stânga- mprejur.

Dac-ar fi plâns, femeia s-ar mai fi liniştit, dar depăşise deja stadiul lacrimilor.

De ce nu-i spusese Vince că avea inima legată de altcineva? De ce considerase necesar s-o tortureze o seară

A , W • W W W . i w |

întreagă ca s-o convingă că nu putea să aibă acces la afecţiunea lui?

Multe asemenea întrebări o frământară înainte să adoarmă. Abia adormise când auzi bătându-se la uşă. Se duse să deschidă, cu paşi şovăitori.

Vince, îmbrăcat cu un halat de baie, venea să vadă dacă se trezise. Femeii i se făcu milă de el când îi văzu expresia jalnică. Ar fi vrut să-l sărute,

să încerce să-l liniştească, dar amorul propriu o împiedică să facă aşa ceva. Ii promise să-l întâlnească în sala de mese peste trei sferturi de oră.

Micul dejun se termină repede, şi curând erau instalaţi în trenul pentru Lisabona. Vince avea o faţă de mahmur. Fiecare hop, fiecare zgomot îi smulgeau o grimasă de durere.

Alex se adânci în gânduri. Ce-avea să facă după ce se va întoarce? Putea să continue acum să lucreze la „Călătoriile prin toată lumea“? Cine ştie. Dar ceea ce nu vroia să se întâmple, era să-l vadă pe Vince intrând în biroul ei de braţ cu femeia pe care o alesese. în aceste condiţii, fără îndoială că era mai bine s-o rupă cu agenţia, şi chiar să plece din Stokely, să pornească iar de la zero.

în avion, Vince scoase o mapă cu documente şi începu să studieze nişte dosare şi notiţele pe care le scrisese. Evita s-o privească pe Alex, care stătea lângă el. Femeia se gândea că formau un cuplu ciudat, palid, preocupat, tăcut.

Fură serviţi din nou cu un mic dejun. Alex îşi adună tot curajul şi-l întrebă ce avea să facă după ce va ajunge la New York. Temerile îi fură confirmate: avea să ia imediat un alt avion ca să ajungă la Los Angeles. Gloria Allen trebuia deci să

fie femeia vieţii lui.

După ce terminară de mâncat, Vince îşi înclină scaunul la maximum şi adormi. Alex îl privea cu tandreţe. Trebui să se abţină să nu-l mângâie pe obraji, pe păr. Adormi şi ea în cele din urmă.

Femeia se trezi mult mai târziu şi văzu că alunecase în timp ce dormise; capul i se sprijinea acum pe umărul lui Vince. Se întoarse încet spre el, gândindu-se că n-o văzuse. în realitate, el nu mai dormea şi o privea cu o expresie ironică pe care o cunoştea atât de bine şi-i părea atât de rău. îi zâmbi, tristă.

- Avem timp să bem un pahar înainte de masa de prânz, spuse bărbatul cu glas neutru, fără să zâmbească.

Alex se ridică imediat. întoarcerea la realitate era crudă. O descurajase de la bun început. Femeia se ridică de pe scaun, sub pretextul că se duce să se pietene.

Când se întoarse, mai liniştită, o aştepta un pahar cu vin rece, şi Vince, din nou cufundat în documentele lui, avea alături o bere. începură să vorbească dar, foarte repede, conversaţia deveni strict profesională. îi explică proiectele la care se gândea, ca să dea o amploare mai mare afacerii. Era amabil, ca un patron discutând despre afacerile proprii împreună cu o colaboratoare simpatică şi eficientă.

De ce nu se purtase aşa de la bun început? se întreba Alex, răspunzându-i de fiecare dată cu demnitate.

Dar răspunsul era implacabil acelaşi: „El a încercat. Tu eşti cea care l-a antrenat spre relaţii mai intime. Eşti singura vinovată pentru deprimarea ta de acum. Nu poţi să dai vina pe nimeni altcineva!“

Mâncarea era savuroasă. Friptura de vită era aşa cum îi plăcea, cu garnitura de legume frumos aranjată în farfurie, dar nu-i era foame deloc. Nu vroia, în primul rând, să-i arate lui Vince ce mult o rănea indiferenţa lui politicoasă.

După aceea, se uită la film, răsfoi câteva reviste, în timp ce Vince lucra fără să pară a se sinchisi de prezenţa ei, uşurat că nu trebuia să stea de vorbă cu ea.

Când avionul ajunse la New York, pe Alex o cuprinse dorinţa arzătoare de a-i spune cât de importante fuseseră pentru ea cele două săptămâni care se scurseseră.

Dar era prea emoţionată, şi nu putea să vorbească. Se grăbiră spre staţia de taxiuri croindu-şi greu drum prin mulţime.

Vince solicită şoferului să fie lăsat în faţa unei clădiri în care se afla compania aeriană prin care trebuia să ajungă la Los Angeles. Când veni clipa despărţirii şi Vince coborî din taxi, femeia crezu că

i se frânge inima. Aşadar, avea s-o părăsească fără să spună nimic, şi o să se trezească singură cu suferinţa ei.

Deodată, bărbatul se întoarse spre ea. Ca un om bine crescut, nu putea să plece fără să-i spună câteva cuvinte de despărţire, gândi ea.

- Dacă într-o bună zi o să te saturi de libertate şi o să-ţi schimbi părerea despre această instituţie discreditată, căsătoria. cererea pe care ţi-am făcut-o acum şapte ani rămâne valabilă.

Cuvintele acestea fuseseră rostite încet, venind parcă din adâncul sufletului. Se apropie de ea şi o mângâie pe faţă prin fereastra deschisă. Pe urmă, fără să adauge nimic, se pierdu repede în mulţimea trecătorilor.

Alex rămase o clipă înmărmurită, după care avu puterea să-i facă semn şoferului să plece mai departe.

Işi pipăi obrazul, încercând să reţină cât mai mult blândeţea acestei ultime mângâieri. Se adânci în locul ei pe scaun şi închise ochii. Incepea să se mai liniştească puţin. Lacrimi binefăcătoare începură să i se rostogolească încet pe obraji.

Capitolul 8

Alex duse la gură cana cu cafea, dar, cuprinsă brusc de greaţă, se grăbi s-o pună pe masă. Se ridică grăbită şi se duse s-o verse în chiuvetă.

De câteva zile, nu mai putea suporta mirosul cafelei de dimineaţă, care de obicei îi plăcea atât de mult. Avea ceva la stomac, sau tensiunea din ultimele săptămâni îi zdruncinase sănătatea de fier?

Inainte de orice, trebuia să-şi regăsească echilibrul, să nu se mai gândească tot timpul la Vince, la ciudata cerere în căsătorie pe care i-o făcuse în ultima clipă, când se despărţiseră în New York. Işi amintise scena asta de sute de ori, ca să încerce să înţeleagă motivele care-l făcuseră pe Vince să formuleze o asemenea ofertă, după felul cum se purtase cu ea în ziua precedentă. Nu reuşise să dezlege misterul.

De când se întorsese, cu o lună în urmă, Vince nu-i mai dăduse nici un semn de viaţă, nici direct, nici prin intermediul lui Brian Campbell. Alex se gândea tot timpul la întâlnirea de la Los Angeles.

Bucuros că o regăsise pe Gloria, poate că uitase deja de existenţa ei. Oare faţă de femeia asta se simţea „legat“? ca să folosească expresia lui.

Dar în condiţiile astea, de ce o ceruse în căsătorie la New York? Revenea tot timpul la această întrebare.

Greaţa îi dispăru pe la ora zece, şi la prânz avea o foame de lup, lucru care o linişti. Cu apetitul ăsta, însemna că nu era foarte bolnavă.

Se adânci în lucrul care o interesa cât se poate de mult. Pentru ea era o adevărată revelaţie să constate câtor locuitori dintr-un orăşel ca Stokely le plăceau să călătorească. Trebuia să răspundă celor mai diverse întrebări, să studieze cererile cele mai neaşteptate, şi cu ocazia asta învăţa să cunoască mai bine natura umană, prin contactele zilnice cu oameni cu gusturi foarte diferite.

în dimineaţa următoare, numai gândul să-şi facă o cafea îi stârni repulsia. încercă să bea ceai, dar experienţa nu fu deloc convingătoare. Se privi în oglindă. Era trasă la faţă şi extrem de palidă, ceea ce o puse pe gânduri. O certitudine începu să-i prindă contur în minte: era însărcinată! Cum de nu se gândise mai devreme? Convinsă că nu putea să facă un copil, nici nu se gândise la aşa ceva.

Se întoarse în cameră, cu genunchii moi, profund tulburată, pradă unor sentimente contradictorii. Pe de o parte, era bucuroasă că

purta în pântece copilul lui Vince, astfel încât nu-i mai păsă de greţuri, dar pe de altă parte, era desperată că trebuia să-i spună adevărul lui Vince care, iubind o altă femeie, s-ar fi căsătorit cu ea numai din obligaţie, pentru că era însărcinată.

Se aşeză pe marginea patului şi îşi luă capul în mâini. Ce trebuia să facă? Era imposibil să accepte un asemenea sacrificiu din partea unui bărbat căruia îi făcuse atâta rău acum şapte ani.

Pe de altă parte, să rămână la Stokely să-şi crească singură copilul, era la fel de greu. Si-ar pune părinţii într-o situaţie cât se poate de jenantă, dar ar fi oare o soluţie în interesul copilului?

Când ajunse la birou cu o oarecare întârziere, palidă şi abătută, colegii nu-i acordară atenţie, ceea ce o făcu să se simtă mai bine. Erau toţi adunaţi în jurul unui ziar desfăcut pe o masă, şi păreau foarte interesaţi.

- Ce seducător e! Cât farmec! Ce zâmbet.! gângurea Jennie Barton, extaziată.

Ea o zări pe Alex.

-Bine-ai venit, Alex. Si când mă gândesc că ai petrecut două săptămâni cu el în Portugalia! Se poate spne că unii au noroc! Nu ţi-a vorbit despre logodnă?

Alex avea uneori senzaţia că celelalte femei din

birou se gândeau la condiţiile în care se desfăşurase stagiul din
Portugalia cu un amestec de resentiment, invidie şi surprindere. Tonul de acum al lui Jennie era relevant.

în orice caz, impresia asta era pentru moment pe planul doi.

Se duse repede spre masă, foarte îngrijorată.

Fără să se oprească din vorbit, colegele se dădură puţin la o parte ca să-i facă loc. în mijlocul unei pagini era o fotografie mare cu Vince şi Gloria Allen, luată în timpul unui cocteil. Se priveau în ochi, aparent indiferenţi la ceea ce se întâmpla în jurul lor.

„ O fată din înalta societate şi un magnat din industria turismului îşi anunţă intenţia de căsătorie“, scria dedesubtul fotografiei.

Alex simţi ceva sfâşiindu-i-se în piept, genunchii înmuindu-se.

- Atenţie, i se face rău!

Acestea fură ultimele cuvinte pe care le auzi înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Când se trezi la viaţă, era întinsă pe jos, în mijlocul unui cerc de chipuri neliniştite, aplecate spre ea.

A
T W W A 1 w

încerca sa zâmbească.

- îmi pare rău că v-am dat emoţii! N-ar fi trebuit să vin astăzi. încă de la prima oră nu m-am simţit

bine.

Aceste explicaţii fură urmate de exclamaţii de simpatie, urmate de îndemnuri la repaus. Jennie o conduse acasă cu maşina; mai târziu, Brian Campbell, absent în momentul când se întâmplase evenimentul, îi telefon' propunându-i s-o ajute. Alex spuse că se simţea mult mai bine şi avea să fie la serviciu în dimineaţa următoare.

- Nu vreau să te văd toată săptămâna! Recapătă-ţi puterile, şi ne vedem luni!

Tonul era fără replică, şi nu putu decât să accepte.

Repausul se dovedi binevenit. In felul ăsta, nu fu obligată să-şi disimuleze greţurile cotidiene, putu să se trezească mai târziu, să facă plimbări lungi după-amiaza, să-şi pună puţină ordine în gânduri. Incercă de asemenea să ia o hotărâre.

Era împărţită între datoria faţă de acest copil care avea nevoie de un tată, şi dragostea pentru Vince, căruia risca să-i strice viaţa. El nu era responsabil pentru ce se-ntâmplase.

Nu vrusese să aibă o aventură cu ea. In povestea asta, „nehotărâta“ Alex fusese cea care până la urmă îşi impusese voinţa!

Zilele trecură. Veni duminică seara, şi era la fel de nedumerită.

Se gândea de asemenea cu teamă la ce avea s-

o aştepte la birou a doua zi dimineaţă, şi explicaţiile pe care trebuia să le dea!

Soneria de la uşă îi întrerupse gândurile sumbre. Alex se duse să deschidă fără tragere de inimă. Toată săptămâna nu răspunsese la uşă, şi nu se simţise apăsată de singurătate, ba chiar îi fusese mai bine aşa.

- Courtney! exclamă gazda, năucită, văzându-şi fostul soţ la uşă. Ce cauţi aici?

- Alex, aş vrea să-ţi spun ceva. Iţi promit că n-o s' dureze mult.

îl privi dezorientată. Tonul acesta rugător o descumpănea; Courtney avea de obicei o atitudine arogantă, de superioritate.

îl pofti înăuntru.

- Ia loc. Ce vrei să-mi spui, Courtney?

Nou-venitul rămase în picioare. Văzându-i fruntea
încruntată, Alex înţelese că era vorba despre ceva serios.

- E vorba de tata.

- Tatăl tău?

- Bănuiam că nu eşti la curent.

Bărbatul era foarte impresionat, şi mai dură un pic înainte de a continua:

- A avut o criză cardiacă, acum două zile. N-o să se mai poată ocupa de afaceri mult timp, chiar

dacă.

- Courtney, îmi pare rău.

Simpatia lui Alex era sinceră, pentru că bătrânul domn Jameson fusese întotdeauna bun cu ea, şi nu înceta să critice purtarea fiului său. De asemenea, se opusese divorţului, pentru că el considera legătura căsătoriei de nezdruncinat, şi-i plăcea nora.

întrebarea inevitabilă veni imediat.

- Cine o să-i ia locul?

Nu era uşor să găseşti un înlocuitor pentru asemenea personaj. Era în fruntea mai multor intreprinderi locale, bineînţeles şi a principalei bănci din Stokely. Le conducea cu competenţă şi eficienţă, cu preţul unei munci îndârjite. Courtney era singurul lui moştenitor, însă de mult timp domnul Jameson nu-şi ascundea dezamăgirea că trebuia să-l plaseze la un moment dat în fruntea afacerilor sale.

- Eu! răspunse Courtney, de data asta sigur pe el, fără să clipească sub privirea neîncrezătoare a femeii. Alex, ştiu ce crezi, şi nu sunt supărat pe tine pentru asta. Până acum, n-am fost un fiu ascultător şi un soţ bun. Dar vreau să m' schimb, şi sunt în stare de aşa ceva; vreau să aibă încredere în mine. Da, aşa vreau. Si trebuie să mă ajuţi.

O implora să-l creadă, şi desperarea pe care i-o

citi în ochi o convinse de buna lui credinţă. Motivele lui Courtney erau de bună seamă dezinteresate. Incă din copilărie, avusese bani câţi vroia, averea familiei era considerabilă, astfel încât boala, sau chiar moartea tatălui n-ar fi schimbat nimic în felul lui de viaţă. Altcineva ar fi condus afacerile, asta era tot!

Cu o voce gâtuită de emoţie, îi mărturisi lui Alex că înţelesese în sfârşit greşelile pe care le făcuse, şi-i părea foarte rău că-şi decepţionase atât de mult părinţii şi anturajul.

- Alex, vreau să-mi ispăşesc greşelile înainte de a fi prea târziu. Dacă te întorci la mine, îţi jur că o să ai de-a face cu alt om.

Intr-adevăr, ceea ce-şi dorea Courtney cu ardoare era ca Alex să redevină soţia lui, ca să plece de la zero în toate domeniile.

Reacţia instinctivă a lui Alex fu aceea de a refuza net. Nu-i vroia răul, dar rănile pe care i le pricinuise nu se vindecaseră încă şi nu puteau fi şterse prin această schimbare radicală şi mărturisirea, oricât de sinceră, a greşelilor pe care le făcuse.

Si în primul rând, îl iubea pe Vince.

Totuşl, Courtney, fără să-şi dea seama, îi dădea posibilitatea să iasă din impasul în care se găsea acum. Dacă se mărita din nou, i-ar fi dat copilului

un tată.

- O să mă gândesc, Courtney, îi promise. Acordă-mi un scurt răgaz.

Era clar că răspunsul acesta îl linişti. Se temuse de un refuz categoric, exprimat în cuvinte jignitoare.

- Alex, e greu să ştergi definitiv şapte ani de viaţă. Părinţii tăi, la fel ca ai mei, vor fi fericiţi să ne vadă din nou împreună.

E drept, trebuia să recunoască şi ea. Părinţii o sprijiniseră cât putuseră în perioada divorţului, dar, la fel ca părinţii lui Courtney, credeau că legământul făcut la căsătorie era sfânt şi ar fi fost încântaţi să înceapă din nou viaţa împreună cu fostul soţ.

A doua zi, când plecă la birou, era hotărâtă să accepte propunerea lui Courtney. Se gândise mult, şi avea impresia că aşa era cel mai bine pentru toţi. în afară de ea. Dar nu merita să fie fericită, şi dacă îşi ratase viaţa, era singura vinovată.

Să-i spună lui Courtney că aştepta copilul altcuiva, sau să-l lase să creadă că era al lui? Ar fi fost atât de ocupat în lunile următoare încât n-ar fi remarcat evoluţia sarcinii, şi ar fi fost uşor să-l facă să creadă că bebeluşul se născuse prematur. Dar o asemenea minciună îi displăcea lui Alex.

Avea să găsească un moment prielnic să-i spună

adevărul.

Se înarmă cu curaj să-l înfrunte pe Brian Campbell, şi să-i spună că se hotărâse să plece de la „Călătorii prin toat' lumea“ ca să se căsătorească din nou cu fostul soţ.

Reacţia lui Brian fu instantanee şi tranşantă.

- De ce, Alex? Perspectiva asta nu pare să te facă foarte fericită.

- Sunt obosită, dar sunt foarte fericită, te asigur.

Il recompensă cu un zâmbet pe care-l vroia radios, dar care nu fu decât o grimasă.

- Brian, ceea ce mă preocupă este că te părăsesc atât de repede, după ce-ai cheltuit nişte bani cu mine.

Bărbatul o privi gânditor. Oare la asta se gândea? Neputând să-i înfrunte privirea, ea întoarse capul.

- Nu asta-i problema, Alex. De ce atâta grabă? De ce nu aştepţi puţin înainte să iei o asemenea hotărâre? Acordă-ţi un timp să te mai gândeşti.

- Tu nu poţi înţelege şi eu nu pot să-ţi explic. Te rog doar să mă crezi când îţi spun că este singurul lucru de făcut.

Suferea că nu putea să răspundă sincer întrebărilor lui Brian, şi nervozitatea nu făcu altceva decât să-i sporească senzaţia de greaţă.

- Intoarce-te acasă! Eşti palidă. Cred că încă nu te-ai refăcut. O să mai vorbim despre asta mai târziu.

Alex ieşi grăbită pe stradă şi trase adânc aer în piept, dar indispoziţia persistă toată dimineaţa. Se hotărî să profite de după-amiaza liberă şi să se ducă la doctor. Lucrurile nu erau foarte clare. Dacă nu era însărcinată?

. „Ei bine, acum cel puţin sunt sigură“, îşi spuse când se întoarse acasă, puţin mai târziu. Medicul îi confirmase sarcina. Luă imediat hotărârea definitivă să se mărite cu fostul soţ.

A doua zi dimineaţă era încă în pat, chinuită de obişnuita greaţă matinală, când cineva sună la uşă. Prima reacţie fu să nu facă nici o mişcare, dar după a treia sonerie imperativă, se resemnă şi se duse să deschidă.

- Da, răspunse bosumflată, întredeschizând uşa, fără să scoată lanţul de siguranţă. Oh! Vince.

Era dezorientată nu numai pentru venirea neaşteptată a lui Vince, ci şi pentru felul cum arăta. Era neras, avea ochii încercănaţi. Stătea încovoiat, ca şi cum să stea în picioare i-ar fi solicitat un efort imens.

Alex deschise larg uşa.

- Intră! Ce se-ntâmplă, Vince? Arăţi rău de tot.

El o privi obosit.

- Nici tu nu arăţi foarte bine. Eşti bolnavă?

Alex evită să răspundă, punând şi ea o întrebare.

- De ce-ai venit?

Fără să mai aştepte să fie invitat, nou-venitul se prăbuşi pe divan.

- Am un pretext excelent. Am venit să te felicit. Scuză-mi ţinuta neîngrijită, dar astă-noapte n-am dormit.

Femeia începu să tremure ca o frunză-n vânt. Trebui să stea jos.

- Să mă feliciţi?

- Brian mi-a spus că vrei să-i mai dai o şansă lui Courtney. Alex, de ce? îl iubeşti?

Parcă o privea în adâncul fiinţei. Nu putu să-i susţină privirea.

- Nu, mărturisi ea, muşcându-şi buzele.

Apariţia neaşteptată a lui Vince o luase cu totul prin surprindere. De ce se deranjase? Nu avu timp să-l întrebe, pentru că începu să vorbească.

- Bineînţeles că nu-l iubeşti, Alex! Atunci? De ce? Poziţia lui socială? Numele? Nu-i vorba de bani, acum am şi eu destui.

Se întrerupse şi oftă adânc. Rostirea cuvintelor dinainte parcă-l epuizase. închise ochii.

- Pentru unii, experienţa nu foloseşte la nimic,

spuse el cu jumătate de glas. Si când te gândeşti că în ziua în care ai venit la agenţie, aş fi putut foarte bine să nu fiu acolo!

Alex fu cuprinsă de ameţeală. Gândurile i se învolburau în cap, apoi se ordonau singure foarte repede. Cealaltă voce bărbătească din biroul lui Brian, fusese a lui Vince! Telefonul în urma căruia Brian o „agăţase“ fusese dat de Vince!

Dacă obţinuse postul ăsta, era doar datorită lui!

- De ce-am făcut asta? murmură el.

Alex îşi ţinu răsuflarea.

Bărbatul o privi în ochi.

- Răspunsul este clar: n-am încetat nici o clipă să m' gândesc la tine toţi anii ăştia, Alex, cu toate că am încercat să te uit.

Aceste ultime cuvinte o făcură să-i apară în faţa ochilor imaginea Gloriei Allen. Vru imediat să-l întrebe pe Vince dacă zvonurile referitoare la logodna lor erau întemeiate, dar nu îndrăzni să-l întrerupă.

- Veneam la Stokely cât mai rar posibil pentru că nu vroiam să risc să te întâlnesc, şi totuşi.

Izbucni într-un râs amar, neplăcut.

- . Ce glumă bună! Singurul motiv care m-a făcut s' deschid o agenţie în oraşul ăsta, era ca să am o scuză să respir aerul pe care-l respirai tu!

In glasul lui era atâta suferinţă, încât Alex ardea

de dorinţa de a-i sări în braţe ca să-l liniştească.

Dar avea să-i pună nişte întrebări.

- Vince. începu cu glas şovăitor.

- N-am nevoie de mila ta.

Alex nu luă în seamă întreruperea şi respiră adânc.

- . de ce n-ai venit să vorbeşti cu mine, în ziua aia, la agenţie?

- N-am avut curajul s-o fac. Mă crezi? Da, am intrat în panică gândindu-mă că o să fiu în faţa ta după atâţia ani.

Zâmbi, stingherit.

- Cât despre Brian, săracul, se pierduse cu totul. Nu mai ştia nici unde se află!

- Atunci, m-ai auzit când am vorbit cu el? întrebă Alex.

- Da. Si dincolo de aparenţa ta de siguranţă, era o nuanţă de teamă, de stânjeneală care m-a impresionat. Când am înţeles că Brian avea să te respingă, am pus imediat mâna pe telefon şi i-am ordonat să-ţi lase ceva speranţe.

Aparent, Vince îşi recăpătase calmul. Acum vorbea încet, ca şi cum ar fi lăsat-o să-şi revină complet.

- ... N-aveam nici un post vacant, şi ceea ce făceam crea un precedent. într-adevăr, directorii de succursale se bucură de multă autonomie. Eu nu iau niciodată iniţiativa de a crea locuri de

muncă la ei, fără să-i consult în prealabil. Bineînţeles, tot aşa nu trimitem debutanţi la stagii în străinătate.

- Trebuie să fie puţine cazuri în care un director de sucursală să-şi dea osteneala el însuşi cu formarea unei noi angajate. îl întrerupse Alex, întrebându-se cum putuse fi atât de naivă.

Acum înţelegea atitudinea colegilor.

- . dar tot nu înţeleg de ce ţi-ai dat atâta osteneală şi ai cheltuit atâţia bani, câtă vreme.

- . aş fi putu să ies din biroul lui Brian Campbell, sau, admiţând că n-aş fi îndrăznit, să-ţi telefonez mai târziu acasă. Ascultă. O să-ţi mărturisesc motivele mele greu de înţeles. Trebuie să recunosc că nu sunt prea lăudabile.

El şovăi o clipă.

- Am hotărât ca relaţiile noastre să nu fie la fel ca prima oară. Am vrut să ocup o poziţie mai avantajoasă în raport cu tine, aceea a patronului, aureolat de prestigiul reuşitei.

- . orbind-o pe simpla angajată neexperimentată. Dar în orice caz, nu erai destul de întreprinzător, şi eu sunt cea care, la urma-urmei, am jucat rolul josnicei seducătoare!

- Da, e adevărat. Când te-am văzut în holul hotelului Jorge, am revenit cu zece ani înainte. Mă îngrozea gândul că ai putea să te hotărăşti să te întorci la Stokely, şi că te-aş pierde din nou. Apoi,

m-ai făcut să înţeleg clar că puneai libertatea atât de greu recucerită mai presus de orice. Atunci, m-am simţit prea laş să te seduc. Stiam că, pe urmă, n-aş mai putea să mă lipsesc de tine. Si aveam dreptate.

- Si ultima seară la cazinou, unde te-ai arătat atât de rece, atât de ciudat. La fel şi a doua zi, în avion.?

- Doar o reacţie de apărare. Parcă erai o pasăre frumoasă, scăpată din colivie, gata să-şi încerce aripile pe care le crezuse tăiate, să-şi ia zborul. Singura mea speranţă era că într-o zi, poate, ai fi tentată de o viaţă mai stabilă. Dar n-are rost să spun asta, îl ai pe Courtney.

Bărbatul se ridică şi porni repede spre uşă.

- Vince, stai puţin, îl rugă femeia.

- Alex, trebuie să plec, spuse cu o voce gâtuită, nu mai pot.

- Propunerea pe care mi-ai făcut-o la aeroport. Ei bine. dacă mai este valabilă, accept.

Bărbatul se întoarse încet spre ea.

- Alex, nu vreau să-ţi fie milă de mine, spuse privind-o fix.

- Nu-i vorba de milă, Vince. Când am înţeles că sunt îndrăgostită de tine, mi-am spus că n-o să ne căsătorim niciodată, pentru că nu eram în stare să fac copii. Pe urmă, am ştiut că nu sunt sterilă, dar

n-am vrut să vorbesc cu tine despre asta; credeam că inima ta aparţine unei alte femei şi insişti să te căsătoreşti cu mine numai pentru că te simţi obligat.

Vince o prinse de umeri şi începu s-o zgâlţâie fără menajamente.

- Ce spuuui?

- Atenţie, spuse ea cu blândeţe aşezându-şi palmele pe pântece.

Urmărind cu ochii gestul acesta simplu, chipul i se îndulci şi fu străbătut de o rază de lumină tandră.

- Aştepţi un copil de la mine?

Apoi deodată, parcă se trezi dintr-un somn, şi femeia îi văzu trăsăturile crispându-se, furia sclipindu-i în ochi.

- Aştepţi un copil de la mine şi te pregăteşti să te măriţi cu fostul soţ?

- Te rog să mă laşi să-ţi explic.

- Te ascult, spuse brutal privind-o cu ochi aprinşi.

Se întoarseră în sufragerie şi Alex îi povesti în detaliu cum se desfăşurase vizita lui Courtney.

- îmi place că vrea să se schimbe, dar nu pentru asta m-am hotărât să mă mărit din nou cu el. în Portugalia mi-ai spus că eşti legat intim de cineva. Ţi-am văzut fotografia în ziar împreună cu

Gloria Allen, şi ceea ce scria dedesubt era foarte clar. Cum nu mi-ai mai dat nici un semn de viaţă, m-am gândit.

Trăsăturile lui Vince se înăspriră.

- Aveai de gând să-i spui lui Jameson că este copilul meu, sau vroiai să-l faci să creadă că este al lui?

- Nu mai ştiu.

Se simţea ca o criminală care făcuse o mărturisire ce putea s-o coste viaţa. Nu mai putu să înfrunte privirea ostilă a lui Vince. Işi ascunse faţa în palme şi lacrimi amare începură să-i curgă printre degete.

- Imi pare rău, Vince. N-am vrut să te rănesc, de data asta. Crede-mă.

Bărbatul scoase o înjurătură care o făcu să tresară.

- Pentru mine, un singur lucru e sigur. Nimeni n-o s' fie tatăl copilului meu. Alex, cu mine trebuie să te măriţi, nu cu el!

Aceleaşi cuvinte, dacă ar fi fost rostite pe un alt ton, ar fi făcut-o fericită.

In loc de asta, parcă auzise sfârşitul speranţelor sale. Un abis de nepătruns se deshisese între ea şi bărbatul pe care-l iubea.

Furia lui Vince se potolise, însă îl rănise adânc. Si astăzi, nu mai avea nici măcar scuza tinereţii.

Capitolul 9

- Vince, pleci?

Alex găsise o fărâmă de glas să-l cheme, văzându-l ducându-se spre uşă.

o " " A W 1 | W W A W • W 1 • W A ,

„Să rămână, oh! să rămână, şi am să-l conving că într- adevăr îl iubesc!“ îşi spunea în sinea ei.

-Jos mă aşteaptă un taxi. Am rămas peste noapte într-un motel, răspunse Vince fără să se întoarcă.

- Ai putea rămâne aici, propuse imediat femeia.

El se opri. Alex îi aşteptă reacţia cu oarecare teamă.

- Sunt mort de oboseală. Aceste ultime douăzeci şi patru de ore, de când Brian mi-a spus. au fost un coşmar. O să trec pe aici mai târziu, după ce o să dorm câteva ceasuri.

Glasul lui monoton era al unui om care-şi pierduse orice speranţă.

„ Nici măcar n-a întors capul spre mine, constată femeia privindu-l plecând. Nu poate să mă mai vadă.“

Alex oftă prelung. Ce încurcătură groaznică! Si totul numai din cauza ei. Incercă atunci să retrăiască detaliile scenei care abia se desfăşurase. Cuvintele lui Vince îi reveniră în minte. Spusese că niciodată nu putuse s-o uite, cu

toate eforturile pe care le făcuse.

- Mă iubeşte, mă mai iubeşte! exclamă femeia. Sunt sigură că o să pot repara răul pe care i l-am făcut. Si n-a confirmat logodna cu Gloria Allen. Nu, nu este pierdut' orice speranţă.

Alex se agăţă de gândul ăsta, şi perspectiva de a-l mai vedea în aceeaşi zi, după ce se va odihni câteva ore, o mai linişti.

Nu-i mai era greaţă, astfel că se duse în bucătărie să-şi pregătească micul dejun. Işi pregăti câteva tartine cu unt şi dulceaţă pe care le savură şi bău o cană mare cu lapte cald, pentru „ăla mic“. Gândindu-se la copilul lui Vince, sigur' că era băiat, ochii i se umplură de lacrimi.

După aceea, se apucă să facă menajul prin casă, şi începu cu bucătăria. Se surprinse chiar fredonând. Nu putea să se lase învinsă, să fie descurajată, cât timp avea să se mărite cu Vince şi copilul lor va avea un cămin normal. Deretică deci prin tot apartamentul, pe de o parte ca să-şi consume energia pe care şi-o recăpătase, dar mai ales pentru că spera că Vince o să se răzgândească, o să plece de la motel şi să vină să stea la ea.

Mulţumită de rezultatul curăţeniei pe care o făcuse, îşi oferi drept recompensă o baie

parfumată în care zăbovi cu încântare o jumătate de oră. Se hotărî de asemenea să aibă grijă de chipul său. Avea să-l impresioneze pe Vince! Dimineaţă, când venise la ea, poate o văzuse ca pe o vrăjitoare, cu părul în dezordine, trasă la faţă, cu cearcăne la ochi.

Când termină machiajul, se privi în oglindă şi zâmbi încântată. Parcă niciodată nu fusese atât de frumoasă!

Compleul de jerseu albastru-închis îi punea în valoare silueta suplă şi ar fi fost foarte potrivit dacă se gândeau să meargă undeva la restaurant. Totuşi, scoase nişte carne de friptură din congelator, pentru cazul în care Vince prefera să rămână acasă. Era deci pregătită pentru orice eventualitate. Cel puţin, aşa credea.

Când sună telefonul, puţin după şapte seara, se grăbi să răspundă. Tocmai începea să-şi facă griji şi să se întrebe dacă nu cumva, din întâmplare, Vince uitase să ceară să fie trezit. Pentru că nu ştia nici numele nici adresa motelului său!.

- Alo, se grăbi să răspundă, fiind sigură că era vorba despre el.

- Alo, bună Alex. Pot să vin la tine? Am nevoie să stăm de vorbă.

Era glasul lui Courtney, obosit şi neliniştit. Din

cauza venirii lui Vince şi a treburilor pe care le făcuse toată ziua, uitase de el! De bună seamă, vroia să afle răspunsul la întrebarea pe care i-o pusese cu o zi înainte.

- Nu, Courtney, nu poţi să vii la mine astă-seară.

Femeia se hotărî să nu mai tergiverseze.

- ... de altfel, sunt îndrăgostită de altcineva şi o să m' mărit cu el.

- Dumnezeule, de ce nu mi-ai spus mai devreme!

Incepu să înjure, s-o acuze, s-o insulte. Redevenea
bărbatul violent şi grosolan pe care-l cunoscuse atât de bine. Numai că, de data asta, avea scuze! îi înţelegea reacţia.

Dar, foarte repede, Alex nu-l mai ascultă. Trebuia să sune Vince.

- Courtney, aştept un telefon important şi nu pot s' mai vorbesc cu tine.

Spunând asta, închise telefonul.

Telefonul sună după câteva clipe şi spre marea ei uşurare, nu mai era din nou Courtney, ci Vince, care o anunţa că venea. După exact cincisprezece minute, era acolo. Ducându-se să deschidă, Alex se întreba dacă mai era aşa de supărat.

De îndată ce-l văzu, neliniştea vagă se transformă într-o presimţire sumbră. Era mai odihnit, dar avea în privire o sclipire neînduplecată, neliniştitoare.

Alex se străduí să zâmbească şi îl precedă în sufragerie.

- Ce vrei să bei? întrebă gazda pe un ton firesc, hotărâtă să nu-şi trădeze tulburarea.

- Un scotch cu gheaţă, te rog.

Zâmbetul lui Alex îngheţă când îşi aduse aminte memorabila seară de la cazinoul din Estoril, unde musafirul ei de astă-seară golise atâtea pahare cu whisky.

Se duse la bufetul unde ţinea aperitivele. în clipa în care scotea sticla, zgomotul soneriei o făcu să tresară. Nu aştepta pe nimeni.

- Cine e? întrebă Vince.

- N-am idee.

- Mă duc eu să văd.

în clipa aceea, Alex ştiu. Era.

- Vreau s-o văd pe Alex!

într-adevăr, era Courtney, şi aroganţa lui nu putea decât să stârnească furia lui Vince, mai ales în împrejurările de acum.

- îmi pare rău, Alex are treabă, spuse Vince cu o voce tăioasă.

- Tu cine eşti? reluă Courtney cu superioritate.

Vrei să mă laşi să trec? Am venit să-mi văd soţia.

- Alex nu mai e soţia ta, şi în curând o să fie a mea. Te-aş ruga să n-o deranjezi.

Tonul lui Vince era tăios ca o lamă de cuţit. Trânti uşa în nasul intrusului.

Se întrebase dacă Vince era în continuare „foarte nemulţumit“! îşi ieşise din fire şi era clar că nu era dispus s-o ierte.

Când se întoarse în cameră, ea îi întinse paharul cu o mână tremurătoare şi, în faţa furiei din privirea lui, încercă să se apere.

- Mi-a telefonat mai devreme, şi i-am spus să nu vină, pentru că nu mai avem ce discuta. Bănuiesc că a crezut c' mai poate să mă convingă.

Vince nu făcu nici un comentariu. Expresia lui refractară n-o încurajă să continue subiectul ăsta, de altfel nici un altul.

După un timp, ieşiră să cineze. Alex propusese să se ocupe ea de mâncare, dar Vince refuzase pe un ton atât de categoric încât nu insistă.

Bărbatul comandă o sticlă cu vin. Alex, după primul pahar, se scuză că nu mai poate să bea.

- Cred că nu-i bine pentru bebeluş, murmură puţin stânjenită. Bănuiesc că e vorba de un băiat, nu se putu abţine să nu completeze încet.

Preţ de o clipă, o licărire de emoţie îmblânzi

chipul lui Vince, dar nici de data asta nu făcu nici un comentariu.

Nu scoase o vorbă tot timpul mesei, cufundat în gândurile lui. Când veni cafeaua, rupse în sfârşit tăcerea şi abordă problema căsătoriei.

- N-avem prea mult timp în faţă, trebuie deci s' simplificăm pregătirile...

- De data asta n-o să am nevoie de atâta pompă ca atunci.

Se opri prea târziu. Chipul lui Vince se înăspri din nou. După o tăcere apăsătoare de câteva minute, femeia îşi luă inima-n dinţi şi întrebă pe un ton aparent firesc.

- Unde vom sta?

- De ce nu la Stokely? După cum ştii, mă deplasez foarte mult. Pentru tine, ar fi mai bine să ai aproape familia şi prietenii.

Femeia îşi simţi inima grea, ca de plumb! Situaţia lui Vince i-ar fi permis să reducă numărul deplasărilor de afaceri, dac-ar fi vrut. Odată însurat, ar fi putut fără probleme să încredinţeze o parte din reponsabilităţi colaboratorilor mai apropiaţi şi mai bine pregătiţi. Dar era clar că Vince vroia să găsească pretexte să lipsească de acasă cât mai mult timp.

Se dusese tot optimismul pe care-l simţise Alex toată după-amiaza. Se întrebă dacă Vince vroia o

căsnicie adevărată, sau o simplă faţadă respectabilă. Nu îndrăzni să pună direct întrebarea, temându-se că va primi un răspuns pe care n-ar putea să-l suporte.

- Deci, dacă eşti de acord, problema este rezolvată. Cât de curând vom începe să vizităm casele care sunt de vânzare în Stokely.

în maşină, întorcându-se acasă, Alex se hotărî să-i mai propună o dată să locuiască împreună în apartamentul ei în perioada până la căsătorie. Risca să primească un refuz brutal, însă trebuia neapărat să încerce să umple prăpastia care-i despărţea. Toată seara, îşi dorise cu ardoare s-o ia în braţe. Acum, în întunericul din maşină, îşi amintea de îmbrăţişările minunate şi încă fremăta aducându-şi aminte de buzele lui, de mâinile care o mângâiau tandru, voluptuos. Ah, dac-ar putea să lase la o parte orgoliul, resentimentele, şi trupurile lor ar putea să se contopească din nou.

Când ajunseră în faţa casei, Vince îi luă cheile în mână, deschise uşa şi se dădu la o parte să-i facă loc să intre.

- Nu vii şi tu? îl întrebă cu inima bătând mai repede.

- Nu, mă întorc la motel.

In întuneric, i se părea atât de inaccesibil, încât fu gata să renunţe, dar perspectiva de a se trezi

din nou singură în apartamentului ei, în timp ce Vince dormea în altă parte, o stimulă. Işi adună tot curajul, şi apropiindu-se de el, îi puse mâinile pe umerii puternici.

- Vince, spuse cu o voce blândă dar sigură, te iubesc. Te rog, rămâi.

O tăcere urmă acestei chemări. Işi simţi însoţitorul încordându-se.

- Alex, mă întreb ceva, spuse cu glas aspru. Da, m' întreb.

Nervii lui Alex erau întinşi la maximum.

- . Te-ai fi culcat cu fostul tău soţ?

Femeia mai întâi privi fără să înţeleagă chipul dispreţuitor, apoi parcă totul se prăbuşi în ea. Intoarse capul în toate părţile, cuprinsă de o disperare inexprimabilă. In realitate, când se gândise să se mărite din nou cu fostul soţ, nu se gândise nici o clipă la actul sexual, dar Vince bineînţeles n-ar fi crezut-o dacă i-ar fi spus aşa ceva.

- {tiu răspunsul la întrebarea asta. Tăcerea ta spune tot! Si vrei să mă faci să cred că mă iubeşti?

Izbucni într-un hohot de râs sardonic ce străpunse inima lui Alex. Femeia începu să geamă încet, ca un animal rănit, dar el n-o mai auzea, pentru că deja cobora în fugă scara.

Rămase pe loc mult timp, fără să facă nici o

mişcare, apoi îşi adună toate puterile şi se duse să închidă uşa. Se simţea moale ca o păpuşă de cârpă. Mintea şi trupul îi erau amorţite. Se prăbuşi într-un fotoliu, fără să mai vadă şi să audă, nemaipăsându-i de nimic.

Dormi un somn greu, agitat, şi se trezi cu un sentiment neclar că ceva nu mergea. Apoi îşi aduse aminte ce se întâmplase şi desperarea o copleşi din nou. Asta nu făcea altceva decât să-i sporească greaţa de dimineaţă, şi nu avu curajul să se scoale.

Se răsucea în pat, vrednică de milă, când auzi soneria. De data asta, orice s-ar întâmpla, n-o să se ducă să deschidă.

- Pleacă de aici, oricine ai fi, şi lasă-mă-n pace! reuşi să mormăie.

Cu siguranţă, era Vince. Nu putea să dea ochii cu el la ora aia. O să-l vadă mai târziu, când o să se simtă mai bine.

Persoana de la uşă renunţă curând să mai sune.

Alex îşi înfundă capul în pernă şi, cu cearşaful ridicat până peste cap ca să se izoleze complet de lume, căzu într-o stare de apatie.

Nu auzi zgomotul cheii răsucindu-se în uşă, nu-şi dădu seama că cineva intra în apartament, nu sesiză pe cineva străin în cameră.

Luă contact brutal cu realitatea în clipa în care

Vince trase cearşaful care-i acoperea faţa.

De ce părea atât de neliniştit? Cum intrase?

El îi citi gândurile.

- Am cerut cheia portarului.

Stiind că trebuia să arate cât se poate de rău, Alex se întoarse cu faţa la perete.

- Cât e ceasul? întrebă ca să spună ceva.

- Nouă şi jumătate. De ce n-ai răspuns când am sunat? Erai prea bolnavă ca să te ridici din pat?

Bărbatul era în acelaşi timp neliniştit şi iritat.

- Chiar îmi pare rău, dar dimineaţa nu mă simt bine deloc şi nu vreau să văd pe nimeni.

Incepea încă o dată să-şi ceară scuze, de parcă ar fi greşit cu ceva.

- Nu iei nici un medicament?

- Am fost la medic şi mi-a dat o reţetă, dar încă n-am ajuns la farmacie să iau medicamentele.

- Unde-i reţeta?

- In geantă, acolo, pe scaun.

îl privi făcând cei câţiva paşi până la scaun. Costumul comod, maro la culoare, îi scotea în evidenţă tenul mat. I-ar fi plăcut să-i ciufulească părul des.

„E frumos“, îşi spuse ea simplu.

- Mă întorc imediat. Să nu te dai jos din pat până nu vin înapoi!

De îndată ce plecă, femeia se grăbi să ajungă în baie, să se spele pe faţă şi să se pieptene.

Prezenţa lui Vince o mai liniştise. Forţa care radia din el îi calma nelinişstea şi o făcea să spere că totul se va aranja până la urmă. O să-i probeze că-l iubea şi cu timpul va avea încredere în ea. Până atunci, chiar dacă refuza să stea cu ea, era oricum un preludiu de intimitate. conjugală.

Moralul lui Alex se refăcu, şi fremătă de bucurie când auzi cheia în broască.

- Ce repede te-ai întors! exclamă bucuroasă.

Vince intră în cameră cu o cutie cu medicamente într-o mână şi un pahar cu apă în cealaltă. Nu fu deloc surprins s-o vadă că nu ţinuse seama de sfaturile lui ca să se facă frumoasă. Nici măcar nu se uită la chipul lui Alex, care-şi recăpătase culorile şi graţia.

- Ia o pastilă. Mă întorc peste câteva ore ca să văd dacă ţi-e foame. După-amiază, o să ne ocupăm de formalităţile pe care trebuie să le facem pentru căsătotie. Nu uita să le spui părinţilor tăi, spuse el.

f—v w t y > w li w pw w v j w | 1

Dădu să iasă din cameră fără să-i spună la revedere.

Alex, decepţionată şi furioasă, îl strigă:

- Unde te duci?

Se înroşi văzându-l pe Vince întorcându-se, cu sprâncenele ridicate şi un zâmbet sarcastic pe

buze.

- Pardon, murmură ea. Nu vroiam să-ţi cer socoteală.

Neluând în seamă scuzele, se opri în faţa ei şi o măsură cu privirea din cap până în picioare.

- Trec pe la birou, unde trebuie să-l văd pe Brian. O s' profit ca să dau nişte telefoane, şi să simplific lucrurile până la ceremonie.

Femeia îl privi plecând. N-ar fi putut să-i spună mai clar că odată căsătoriţi, viaţa lui avea să-şi reia cursul de dinainte: avea să călătorească cea mai mare parte a timpului.

In zilele următoare, Alex beneficie de prezenţa constantă a lui Vince, care se purtă întotdeauna ireproşabil şi nu mai făcu aluzie la trădarea de care se făcea vinovată când se gândise să se mărite din nou cu Courtney. Dar el nu abandonă nici o clipă răceala şi indiferenţa.

*
* *

Numai părinţii lui Alex asistară la căsătorie. Dup' ceremonie, se duseră să dejuneze la restaurantul cel mai reputat din Stokely, din vecinătatea motelului luxos unde Vince trăgea când era în oraş. In timpul mesei, mireasa află că soţul n-avea de gând să stea în apartamentul ei

înainte de a cumpăra o casă.

Mama lui Alex le propuse, surprinsă, să închirieze un apartament mai mare, unde Vince ar fi putut lucra în linişte.

- N-are rost, interveni Vince. Sunt destule case de
A O . t w w • t p w w
vânzare. Sunt sigur că vom găsi repede una, fără prea multă bătaie de cap.

Alex îşi ascunse cu greu decepţia. Ar fi trebuit să se gândească şi la varianta că lui Vince i-ar fi greu să locuiască în apartamentul ei, chiar dacă era vorba de o perioadă limitată.

La restaurant, Alex făcu mari eforturi să pară o mireasă radioasă ca să-şi liniştească părinţii, însă avea inima atât de grea, încât comedia sa nu fu prea convingătoare.

In zilele următoare, Vince îşi petrecu tot timpul vizitând mai multe case, împreună cu Alex. Aceasta ştia foarte bine de ce soţul cheltuia atâta energie: imediat după ce se vor muta în noua casă, o să plece din nou în călătorii. Cât despre ea, chiar dacă actualele condiţii de viaţă erau departe de a fi mulţumitoare, dacă visa la un cămin al lor. toţi trei, gândul de a fi tot timpul despărţită de Vince era atât de greu de suportat, încât încercă prin toate mijloacele să întârzie cumpărarea. Găsea

defecte tuturor caselor pe care le propuneau agenţii imobiliari.

Situaţia asta ar fi putut să se eternizeze, dacă într-o seară n-ar fi trecut prin cel mai vechi cartier rezidenţial din Stokely.

Alex făcu ochii mari în faţa unei locuinţe cu două etaje, din piatră cioplită, situată undeva mai retrasă de la stradă, într-un cadru de verdeaţă cât se poate de frumos. Un panou „De vânzare“, era agăţat la intrare.

- Casa Penningtonilor e liberă! Am fost invitată aici o dată, când eram mică şi n-am putut s-o uit niciodată. M-a cucerit din prima clipă.

Vince o întrerupse cu un glas puţin nerăbdător.

- Bine, venim s-o vedem mâine dimineaţă.

- Iţi dai seama ce preţ trebuie să aibă o asemenea proprietate?

Prin ochii lui Vince trecu un fulger de mânie.

- Bineînţeles că-mi dau seama! Pot să cumpăr orice aici, la Stokely. Din câte ştiu, nu am stabilit o limită de preţ!

Se linişti imediat

- E drept, n-a venit niciodată vorba despre preţ. N-ar trebui să mă aprind aşa. Scuză-mă, Alex, am fost nedrept.

Tânăra femeie îi fu recunoscătoare pentru onestitate.

A doua zi, vizitară casa de la un capăt la altul. Alex o găsi încă şi mai frumoasă de cum îşi aducea aminte. Camerele erau spaţioase şi înăuntru era un amestec de demnitate şi fineţe pe care poate nu-l apreciase la adevărata valoare, când avusese optsprezece ani. Se vedea deja în curs de amenajare, de mobilare.

Exista o singură umbră în tabloul acesta: ce singură s-ar simţi într-o asemenea casă în timpul lungilor absenţe ale lui Vince!

Capitolul 10

- Nu-mi vine să cred! Chiar suntem acasă! exclamă Alex două zile mai târziu, când când Vince opri maşina în faţa casei „lor“.

Intr-adevăr, afacerea era încheiată, chiar dacă nu fuseseră încă rezolvate toate formalităţile, şi foştii proprietari le dăduseră voie să facă tot ce vroiau ca să se instaleze.

Alex propusese timid să aducă numai câteva lucruri pentru început, însă Vince respinsese categoric ideea.

- Iţi pun la dispoziţie nişte bani pentru mutarea în casa asta. Dacă nu sunt destui, nu şovăi să-mi mai ceri.

Rosti o cifră care o uimi pe Alex. Mai întâi, se întrebase dacă Vince îşi dădea seama de cheltuielile care trebuia făcute pentru cumpărarea mobilierului, covoarelor şi diverselor accesorii potrivite pentru o casă atât de veche, atât de mare şi atât de frumoasă. Ei bine, ştia la ce putea să se aştepte!

Alte lucruri o frământau pe Alex, dar nu ştia cum să le abordeze.

Era la primul etaj împreună cu Vince, şi făceau inventarul reparaţiilor şi modificărilor necesare, când se hotărî „să se arunce în apă“.

- Cred că asta-i camera cea mai plăcută, spuse

ea când deschise uşa unei camere mari inundate de lumina soarelui.

- Atunci, ia-o tu. Eu o iau pe cealaltă, spuse bărbatul pe un ton absolut neutru.

Auzindu-i răspunsul, Alex trebui să se rezeme de tocul uşii. Vince se părea că n-avea de gând să împartă camera cu ea. De altfel, ar fi trebuit să se aştepte la asta. Nu făcea nici un pas alături de calea pe care şi-o trasase.

- Sper să fii de acord să facem măcar o baie comună.

Vince nu luă în seamă această remarcă sarcastică. Se
duse spre baia despre care era vorba, ca s-o examineze.

- Ar intra în ea un întreg apartament modern! Ai de gând să schimbi instalaţia?

- Nici nu mă gândesc la aşa ceva! exclamă Alex, îngrozită. E atât de somptuoasă! Ar trebui doar verificată. Priveşte ce pardoseală frumoasă! Dacă am găsi câteva plăci ca să le înlocuim pe cele care s-au şters, ar fi minunat.

Noua locatară radia de entuziasm. Continua să-şi expună ideile pentru decorarea interioară, şi uită pentru un timp problema camerelor separate.

Il văzu pe Vince că o urmărea atent şi era

interesat de
propunerile ei. Femeia fu surprinsă să nu primească răspuns la o întrebare precisă. Doar o ascultase?

- Am deplină încredere în gustul tău, spuse bărbatul, amabil, când interlocutoarea repetă întrebarea.

Se plimbară încet prin toată casa. Alex lua notiţe, ca să nu uite nici un amănunt important.

A doua întrebare pe care Alex nu îndrăznea s-o pună era aceea a mobilelor şi bibelourilor, veselei şi argintăriei, din timpul căsniciei anterioare, care-i umpleau apartamentul. Se temea să vorbească cu Vince, de teamă să nu-l înfurie. Si avea dreptate!

- Tu ce crezi, când o să ne putem muta? întrebă Vince în momentul în care ieşeau din casă.

Alex se gândi câteva clipe.

- O să ne putem muta de îndată ce lucrările vor fi practic terminate şi vor mai rămâne de făcut numai nişte retuşuri. Aş lua mobilele din apartamentul meu.

Il văzu pe Vince schimbându-se la faţă, încordându-se şi aruncându-i o privire dispreţuitoare.

- In casa mea, nu vreau absolut nimic din ce i-a aparţinut lui Courtney Jameson! Nimic, auzi! Nici măcar un ac! Poţi să vinzi totul, să le faci cadou

cuiva, să arunci totul la gunoi! Nu-mi pasă ce faci cu lucrurile astea, însă eu nu le vreau!

Ţipa, scos din fire. Işi strângea pumnii, era cât se poate de încordat pentru efortul pe care-l făcea să-şi stăpânească furia care clocotea în el, gata să se dezlănţuie şi mai mult.

Cum de câteva zile păruse mai liniştit, Alex credea că furia i se domolise. In realitate, asta era o aparenţă, şi izbucnirea putea să se producă în orice clipă.

O oră mai târziu, dejunau împreună, şi lui Alex nu-i venea să creadă că bărbatul liniştit aşezat în faţa ei era cel pe care-l văzuse tremurând de furie nu cu mult timp în urmă. Discutară despre lucruri fără nici o importanţă. Totuşi, în timpul unei fraze, femeia avu intuiţia că Vince avea să plece din nou în voiaj, cât de curând!

- După-amiază, iau avionul spre New York.

- Astăzi după-amiază? Dar n-ai spus că.

- Puţin mai devreme, am aflat de o reuniune importantă la care trebuie să particip personal.

Nu mai era nimic de spus, hotărârea era irevocabilă. Trebuia oare să plece chiar atât de urgent? N-avea de unde să ştie. Alex avu presimţirea că avea să lipsească mult timp.

Se însurase cu ea, îi cumpărase una dintre cele

mai frumoase case din regiune, îi acorda fonduri practic nelimitate ca s-o amenajeze pe gustul ei, dar refuza să-i dea ceea ce îşi dorea cel mai mult: dragostea, prezenţa, încrederea lui.

Tot ce putea să facă în absenţa lui era să-i pregătească un cămin cât mai plăcut, unde să trăiască liniştit, sperând că într-o bună zi o să accepte să-l împartă cu ea şi copilul lor.

Il conduse cu maşina până la aeroportul de la Atlanta şi-l însoţi în sala de aşteptare. Nu mult după aceea, pasagerii fură chemaţi la zbor. Vince se ridică imediat.

- La revedere, Alex. O să-ţi dau telefon, să mai stăm de vorbă.

Femeia avu impresia că i se strânge inima. Avea s-o
părăsească doar cu aceste cuvinte banale? O considera o străină? Totuşi, era soţia lui şi avea în pântece copilul lor.

Nu, nu putea să se despartă de el aşa, fără nici un gest de tandreţe. Nu putu să se stăpânească:

- Nu mă săruţi înainte de a pleca? îl întrebă cu un amestec de sfidare şi rugăminte în glas.

Bărbatul se aplecă şi o sărută repede pe buze. Ochii lui Alex deveniră rugători. In momentul în care se depărtă, ea îl reţinu. Buzele întredeschise ale femeii îl implorau s-o sărute pătimaş. Ii

cuprinsese gâtul cu mâinile, dar el le ţinea pe ale lui pe lângă corp, ca şi cum ar fi fost legat cu o sfoară invizibilă. Deodată, îl simţi fremătând; părea să se împotrivească unui impuls violent, căruia îi era obligat să cedeze. Intr-adevăr, după o fracţiune de secundă, o îmbrăţişă şi o sărută pătimaş.

„Toţi pasagerii zborului pentru New York“. repetară difuzoarele.

Alex nu auzi nimic. era atât de departe de aeroportul din Atlanta, însă Vince tresări violent. Se smulse brusc din îmbrăţişarea lui Alex, scoţând o înjurătură, şi o împinse atât de brutal, încât femeia fu cât pe ce să cadă. Plecă imediat, fără un cuvânt de bun-rămas.

Alex se aşează pe un fotoliu. Crezu că n-o să se simtă bine în mijlocul mulţimii indiferente.

Curând totuşi, inima ei îşi recăpătă ritmul normal, îi reveniră puterile, dar simţi în acelaşi timp şi un sentiment crud de singurătate. Vince o dorea la fel de mult cum îl dorea şi ea, scena care se desfăşurase o dovedea din plin. Insă el prefera să fugă decât să recunoască. In primul rând, se temea ca ea să nu dărâme zidul acesta impenetrabil pe care el ridicase anevoie între ei.

Alex nu se felicită în mod special pentru că fusese perspicace; să cunoască motivele atitudinii lui Vince era o slabă consolare.

*
* *

Vince îşi respectă promisiunea. Telefonă de multe ori s' se intereseze în primul rând de sănătatea viitoarei mame, care era excelentă, şi de asemenea să afle realizările în amenajarea casei.

Alex devenise o adevărată decoratoare, şi hotărâse ca totul să fie perfect! După două luni, consideră că era gata. Bineînţeles, în anii care urmau avea să caute pe la consignaţii mobilele, tablourile, tapiseriile din visurile ei, dar deja rezultatul obţinut era spectaculos.

„Acum, Vince să se întoarcă repede! Când o să vad' căminul care-l aşteaptă, n-o să mai vrea să plece niciodată!“

In seara întoarcerii lui, oricum, nu mai era aşa de sigură pe ea, şi îndoielile începeau s-o chinuiască.

Când auzi maşina oprindu-se în faţa casei, se repezi să-l întâmpine. Avea de gând să-i sară în braţe şi să-i ofere un sărut care să nu lase nici o îndoială în privinţa bucuriei cu care-l revedea după atâta timp.

Când Vince ieşi din maşină, ţinând servieta într-o mână şi valiza în cealaltă, trecu prin faţa ei salutând-o politicos, dar fără să se oprească.

Crunt rănită, Alex îl urmă înăuntru fără un cuvânt. Imediat îi citi pe faţă admiraţia.

- Abia aştept să văd totul, spuse el cu convingere, după această primă impresie!

Aprecierea măgulitoare o unse la inimă pe Alex.

„Dar de ce nu se uită la mine?“ se întrebă ea.

- Stai să vezi camera ta! declară cu mândrie decoratoarea.

Cu toate că vederea camerei nu-l făcu să-şi exteriorizeze admiraţia, Alex ştiu imediat că fusese cucerit. Incăperea asta trebuia să contrasteze frapant cu camerele de hotel atât de lipsite de personalitate cu care se obişnuise de atâţia ani. Vroise să creeze o amosferă liniştitoare şi rafinată în acelaşi timp. Si reuşise perfect. Nu uitase nici un amănunt.

încurajată de acest succes, nu-i fu deloc greu să vorbească firesc, cu toate că el rămânea tăcut.

- Pari obosit. Nu vrei să faci un duş şi să te schimbi pentru cină? O să ai timp să vezi şi restul casei. Sper că n-o să pleci imediat, nu?

- Da, mi-ar prinde foarte bine un duş, spuse el, neluând în seamă ultimele cuvinte ale lui Alex.

Işi scoase haina pe care o agăţă de „valetul mut“ din epoca victoriană pe care Alex, în căutările ei, îl găsise într-o zi la o consignaţie. Rămase în

spatele lui Vince şi-l privi desfăcându-şi cravata şi începând să-şi descheie nasturii de la cămaşă. In stadiul ăsta, el se opri şi păru că abia acum îşi dădea seama de prezenţa lui Alex. Chipul i se întunecă.

Femeia fu tentată să fugă, ca o laşă. In clipa aceea, îşi aduse aminte de sărutul pasionat din ziua plecării, la

. 1 . W A W W A W

aeroport, şi se hotărî să rămână.

- Te deranjează dacă stăm puţin de vorbă? întrebă ea pe un ton ispititor.

Atmosfera se tensionă. Vince nu răspunse imediat, însă chipul i se crispase.

- Mai bine du-te şi pregăteşte-mi un scotch.

Se întorsese, scoţându-şi cămaşa. Văzându-i umerii largi, muşchii puternici, Alex simţi o dorinţă violentă să-i mângâie pielea fermă şi moale. Respira greu. Dar nu îndrăzni.

- Ţi-l aduc aici?

Vocea ei avea o notă de rugăminte.

El rămânea drept şi nemişcat, de bună seamă încordat.

- Nu, mulţumesc. Cobor imediat.

Asta însemna: „Lasă-mă-n pace. Nu atinge faimosul zid care ne desparte“.

Alex ieşi din cameră. Tentaţia de a renunţa la luptă era mare, dar încă o dată o respinse.

„Nu, Vince, n-o să te las în pace“, îşi spuse în sinea ei. Nu putea să accepte înfrângerea: era fericirea ei în joc. Nu numai a ei, ci şi a lui Vince, era convinsă de asta. Altfel, fără această intimă certitudine, fără îndoială ar fi abandonat lupta inegală.

Nu ştia că Vince n-avea intenţia să-i lase timp să-l supună unui război de uzură. Astfel încât după cină, se retrase în camera lui spunându-i că era frânt de oboseală. Intr- adevăr, părea sfârşit.

A doua zi, la micul dejun, o anunţă că lua avionul de prânz ca să ajungă la Los Angeles. Alex primi vestea nu numai cu un sentiment de crudă decepţie, dar şi, pentru prima dată de când îl cunoştea pe Vince, cu o furie adâncă.

Cum să-i dovedească sinceritatea dragostei ei, dacă nu era niciodată acolo?

Profund jignită, nu încercă să-l facă să-şi schimbe planurile, şi nu insistă nici când o refuză să-l conducă la aeroport.

După plecarea lui, rămase aşezată în salon ore întregi, încremenită de durere. In ultimele două luni fusese susţinută de speranţa că, odată casa pusă la punct, Vince o să fie bucuros să stea cu ea. Construise o adevărată poveste

care până la urmă rămăsese doar o ficţiune.

Optimismul o părăsea. N-aveau să-şi rezolve niciodată problemele. Il subestimase. N-o va lăsa să intervină în ceea ce el considera viaţa lui privată. Si dacă încerca să se impună în faţa lui, nu făcea decât să-l îndepărteze tot mai mult. Ii rămânea o singură speranţă ca să-l mai vadă din când în când: să capituleze.

Poate Vince îi ghici noua stare de spirit când îi telefonă, pentru că după această vizită-fulger, se întoarse din ce în ce mai frecvent şi stătu mai mult.

Până la urmă, femeia se întreba ce o făcea să sufere mai puţin: să aştepte întoarcerile întotdeauna neaşteptate ale lui Vince, singură în casa aceea mare, sau să-l aibă lângă ea pe străinul curtenitor şi atent să-i satisfacă toate dorinţele. materiale?

O asemenea situaţie era intolerabilă, însă Alex nu se simţea în stare s-o facă să evolueze.

Capitolul 11

- Alex, sarcina îţi prieşte. Nu te-am văzut niciodată atât de frumoasă şi aparent purtând sarcina atât de bine.

- E drept, Jinx, sunt sănătoasă tun.

Plăcerea de a-şi vedea prietena o făcea pe Alex să uite necazul pentru moment.

- Vrei să vezi casa înainte de masa de prânz?

- Ah, da! Să ştii că-mi place încă din copilărie. Te-am invidiat când am auzit că aţi cumpărat-o! Apropo de soţul tău, sper să-l cunosc şi eu într-o bună zi. E drept că mi-e deja greu să te văd singură!

Cu sinceritatea ei obişnuită, Jinx aborda dintr-o dată subiectul care o stânjenea pe Alex de patru luni de când era măritată. Cum nu putuse să-l prezinte pe Vince prietenelor ei cele mai bune, până acum avusese grijă să le evite. Atunci, Jinx, dând dovadă de îndrăzneală, îi telefonase săptămâna trecută să se invite la dejun.

- Vince nu prea stă aici, călătoreşte mult.

Gazda deturnă conversaţia, atrăgându-i atenţia prietenei asupra vitraliilor care ornau ferestrele mari ale bibliotecii. Nu vroia să vorbească despre Vince. Era un subiect prea jenant. In plus, Jinx era extrem de perspicace. Si-ar fi putut da seama imediat că în viaţa prietenei sale nu era totul în

roz.

- Casa asta e la fel de frumoasă şi pe dinăuntru şi pe dinafară, spuse avocata după ce făcură o tură completă. Ce reuşită! Felicitări pentru talentul tău de decoratoare!

- Da, şi mie-mi place foarte mult. Mutarea asta m-a pasionat. Dar cât am avut de muncă! Două luni am fost tot timpul în maşină sau la telefon, sau în mijlocul eşantioanelor de ţesături şi covoare, atunci când nu stăteam de vorbă cu meseriaşii care lucrau!

Nu vorbi despre motivele adevărate care o făcuseră să se arunce orbeşte în treaba asta, pentru care, în cele din urmă, nu fusese pe deplin recompensată.

- Alex, o întrebă încet Jinx, cu tot ce ai aici, fără să mai pun la socoteală copilul pe care-l doreşti de atâta timp, mă întreb de ce nu eşti fericită.

Tonul era atât de îngrijorat, atât de afectuos, încât Alex

nu putea să se mulţumească să răspundă în doi peri sau să încerce să schimbe subiectul, aşa încât aparenţa ei liniştită se nărui instantaneu.

- Uneori sunt foarte fericită, spuse ea, cu o faţă tristă şi încordată. Mai ales când simt copilul crescând în mine, când vorbesc cu el.

Preţ de o clipă, expresia feţei i se transformă şi reflectă un fel de beatitudine.

- Iubesc casa asta, începu din nou, şi pe bărbatul meu, dar. Glasul aproape i se stinse, şi trebui să facă un efort să continue.

- Dac-ai şti. L-am rănit de atâtea ori, încât mă tem. Buzele începură să-i tremure. O privea pe Jinx nelinişţită.

- De ce te temi, Alex?

Tânăra femeie îşi muşcă buzele ca să nu-i mai tremure.

- Mă tem că. I-am distrus dragostea, reuşi să murmure.

Jinx nu crezu că venise momentul să intervină.

Până la urmă, Alex îi spuse toată povestea în valuri de cuvinte, întrerupte de pauze lungi, în timpul cărora se refugia în amintirile sau visurile proprii. Jinx o ascultă fără să o întrerupă nici o clipă şi fără să-şi trădeze propriile sentimente. Când Alex termină, un fel de linişte absolută îi umplu sufletul.

- Mulţumesc, spuse foarte încet. Aveam nevoie să mă descarc. Mă simt mai bine.

Jinx o prinse de mână.

- Niciodată nu-i bine să-ţi înăbuşi emoţiile. De

multe ori, vorbind cu cineva cu toată încrederea, scapi de nelinişti. Aşa, vezi lucrurile dintr-o altă perspectivă. Sunt sigură că aici e drama lui Vince; nu e în stare să-şi deschidă inima. Si acum, ce-o să faci?

- Ce-o să fac? Am încercat totul. Ţi-am explicat c' relaţiile noastre sunt într-un impas. Dacă încerc să pătrund în intimitatea lui, mă alungă. N-am decât să mă resemnez cu o situaţie care mă întristează profund.

- Sunt convinsă că Vince ţine mult la tine. In orice caz, nu făcând pe martira o să scapi din situaţia asta!

Avocata aruncă o privire la ceasul de la mână.

- Am uitat cât e ceasul! Nu mă conduce! Si nu aştepta mult să mă inviţi data viitoare la masă!

x w W A 1 V A t W

Incepură să râdă amândouă.

- Iţi promit să dau un semnal cât de curând. Mulţumesc, Jinx, încă o dată îţi mulţumesc!

După plecarea prietenei sale, Alex reflectă mult timp. Jinx îi deschisese ochii. Intr-adevăr, Vince îi dădea telefon de multe ori, se interesa de sănătatea ei, era atent să-i satisfacă cele mai neînsemnate dorinţe. Ea însă, nu se refugiase un pic în rolul de martiră, după ce renunţase la luptă?

Ei bine, va încerca din nou să câştige!

Vince o anunţă că avea să se întoarcă la

sfârşitul săptămânii. Pentru prima seară petrecută împreună după noua ei hotărâre, femeia se gândi să aibă mai multă grijă cu toaleta proprie. Cumpără o rochie lungă de mătase turcoaz, cu decolteu până la începutul sânilor, care-i acoperea contururile acum rotunjite.

In ziua venirii lui Vince, se pieptănă şi se machie cu multă grijă. Când fu gata, privindu-se în oglindă, avu sentimentul că se schimbase ceva la ea.

Il aşteptă pe Vince în bibliotecă, încăperea în care-i plăcea cel mai mult să stea. In şemineu ardeau câţiva butuci... Nu se mai sătura privind flăcările jucăuşe.

Ridică ochii îndată ce intră Vince.

Expresia pe care i-o surprinse pe faţă o făcu să se bucure.

- Bună, Alex. Arăţi cât se poate de bine, spuse nou-venitul cu o politeţe glacială.

Sclipirea de dorinţă pe care i-o surprinsese în priviri compensa banalitatea impusă cuvintelor. Vince îşi dăduse arama pe faţă, chiar dacă în clipa următoare îşi regăsise masca de indiferenţă.

- Bine-ai venit, îl întâmpină soţia cu căldură.

Se ridică şi se duse să-l sărute. El se îndepărtă repede, dar visase ea, sau o atinsese pe umăr cu o mângâiere?

Nu avea să se lase, chiar dacă nu-i uşura sarcina. Ii pregăti un scotch cu apă şi gheaţă, pe care i-l aduse.

El preferase să se aşeze pe un fotoliu, în loc de divanul care era mai aproape de foc. Astfel, Alex nu putea să se aşeze lângă el. Atunci, se aşează pe covor în faţa şemineului, şi îşi drapă frumos pliurile rochiei în jurul ei.

- N-ar trebui să stai jos, spuse Vince neliniştit.

Fără să vrea, privirea lui ajunse la decolteul lui Alex şi la contururile pline ale sânilor.

- De ce nu? ripostă imediat. Cu câteva excepţii- cum ar fi echitaţia cu care n-am nici o legătură- o femeie gravidă poate să se comporte absolut ca o femeie normală.

Vince se adânci în contemplarea paharului cu whisky. Stiind că-i găsise călcâiul lui Ahile, femeia căpătă încredere în ea.

- Si eu. vreau să mă port ca o femeie normală cu soţul ei!

Vince scoase un sunet înăbuşit. Brusc, puse violent paharul lângă el. Se aplecă şi o luă pe Alex în braţe, strângând-o atât de tare încât amândoi simţiră bătăile inimii celuilalt.

- Eşti prea frumoasă, murmură bărbatul când îmbrăţişarea mai slăbi puţin.

Buzele arzătoare coborâră încet spre decolteul

lui Alex, zăboviră aproape de sâni, smulgându-i femeii un geamăt uşor. Făcu să-i alunece corsajul rochiei de pe umeri. Sânii umflaţi de dorinţă i se oferiră. Ii cuprinse cu palmele puternice şi tandre. In timp ce-i mângâie sfârcurile cu limba, femeia începu să gâfâie, dornică de mai mult. O sărută prelung pe faţă, pe gât. Mâinile lui mângâietoare îi parcurgeau trupul fremătând, gata să i se ofere.

- Vince, vreau să fac dragoste cu tine, murmură dintr-o suflare.

Se ridicară. Ea îşi înnodă braţele în jurul gâtului său, apoi el o luă în braţe şi o urcă la etaj. Amândoi îşi auzeau inimile bătând la unison, şi valuri de dorinţă căreia nu puteau să se împotrivească îi străbăteau din cap până în picioare. Alex nu mai putea suporta să aştepte clipa, atât de aproape acum, când trupurile lor se vor contopi.

Vince împinse uşa camerei lui şi o aşeză delicat pe Alex în pat. Apoi, se aplecă spre ea şi îi scoase hainele cu o infinită tandreţe.

In faza a doua, ea îl ajută să-i scoată rochia şi rămase goală în faţa ochilor lui încântaţi. Femeia pe care o avea în faţă era imaginea vieţii, a desăvârşirii, şi cu toată dragostea îi oferea trupul care purta copilul lor.

Bărbatul se descheiase la cămaşă. Deodată, se

opri. O intuiţie acută o avertiză pe Alex că ceva nu mergea. Vince îi privea pântecele care se rotunjise cu o expresie stranie. Se ridică încet şi, cu pumnii strânşi, se întoarse.

- Vince, te rog. Să ştii că putem. copilul n-o să păţească nimic.

El se răsuci violent, cu trăsăturile feţei deformate de furie, abia reuşind să se stăpânească.

- Alex, nu vreau să fac dragoste cu tine, articulă bărbatul cu greutate. Înţelegi, nu? Nu pot.

Femeia scoase o exclamaţie gâtuită. Vince ieşise deja din cameră. Rămase goală în pat, nemişcată, bolnavă de ruşine şi de frustrare, nevrând altceva decât să moară.

Mai târziu, cineva bătu la uşă. La început nu răspunse, dar când auzi glasul îngrijorat al menajerei, se îmbrăcă cu un halat şi se duse să deschidă. Vince îi trimitea cina pe o tavă. O cuprinse o mare amărăciune. De ce avea grijă de ea? Totuşi, o detesta. Răspunsul veni imediat, de la sine. Nu la ea se gândea, ci la copil.

Atunci, curios lucru, în mintea ei sclipi o speranţă; dac' Vince iubea copilul care urma să se nască, poate într-o zi va fi capabil s-o iubească şi pe mama copilului, nu-i aşa?

*
* *

Nu mai vorbiră despre ce se petrecuse în seara aceea. El continuă să voiajeze la fel de frecvent, însă în ultimele
W . V A l t . W A P » .
săptămâni de sarcină o suna în fiecare zi.

Viitoarea mamă se hotărâse să se consacre întru totul vieţii care se dezvolta înăuntrul ei. Acum, avea parte de o mare linişte sufletească. Işi petrecea cea mai mare parte a timpului făcând cumpărături pentru bebeluş, aranjându-i camera până la cel mai neînsemnat detaliu şi făcându-i fel de fel de hăinuţe. In primul rând, nu vroia să se gândeasc' la viitorul relaţiilor ei cu Vince. Nu trebuia să apară nimic care să-i tulbure liniştea sufletească.

Nu fusese niciodată atât de frumoasă, şi corpul îngreuiat căpătase o graţie nonşalantă care-i încânta pe părinţi şi pe prieteni.

Când Vince era acolo, îi surprindea uneori privirea aţintită asupra ei, în timp ce era aşezată lângă şemineu şi citea sau croşeta. Atunci îi zâmbea, părându-i rău că nu putea să-l facă să-şi dea seama de experienţa care o preocupa.

Instinctul o convinsese că Vince nu va fi acolo la naşterea copilului. Dacă relaţiile lor ar fi fost

altele, i-ar fi cerut să nu plece cu două săptămâni înainte de venirea termenului naşterii.

A doua zi, simţi primele dureri. Ii telefonă unui medic care o sfătui să nu meargă la spital pe jos, aşa cum vroia. Era primul copil şi trebuia să aştepte momentul în care durerile ar fi fost mai dese şi mai puternice.

Era singură acasă, menajera era plecată la cumpărături şi la treburile ei. Fu surprinsă să audă soneria de la uşă.

Totuşi, ochii i se luminară de bucurie când deschise şi se trezi cu tatăl ei în faţă, înfofolit în pardesiul subţire ce-l apăra de vântul care, în ziua aceea, sufla în rafale .

- Tată! Ce surpriză plăcută! Trebuie să fii îngheţat. Vino să te aşezi lângă foc.

Uită de durerile care nu erau de altfel nici prea puternice, nici prea frecvente.

De ce se deranjase să vină pe o asemenea vreme?

- ... Si dacă vrei, poţi să-ţi aprinzi pipa. Nu mă deranjează deloc.

Tatăl îşi scoase pipa din buzunarul interior al hainei, o umplu cu grijă, dar n-o aprinse. Alex observă că nu prea era în largul lui.

- Acum, tată, spune-mi de ce eşti aici.

Întrebarea directă păru să-l uşureze pe nou-venit.

- Am urmat recomandările bărbatului tău: nu trebuie s' rămâi nici o clipă singură în absenţa lui. Am stabilit cu menajera să vin de fiecare dată când pleacă.

Ii zâmbi binevoitor şi făcu o pauză.

- Mai cred că este momentul să-ţi spun cât de fericiţi suntem amândoi, pentru tine... Atunci când, după divorţ, ne-ai spus că ai găsit de lucru la agenţia de voiaj a lui Vince, ni s-a luat o piatră de pe inimă.

- Stiaţi şi voi că era firma lui Vince?

- Bineînţeles. A păstrat mereu legătura cu noi toţi anii ăştia. Am crezut, de alfel, că motivul acestei fidelităţi, erai. tu.

Işi aprinse pipa şi trase un fum.

- Este singurul bărbat de pe lume cu care aş fi avut încredere să-mi trimit fata într-un voiaj în străinătate. Dacă mi-ar fi cerut-o, bineînţeles!

Alex era prea emoţionată să vorbească. Aşadar, tatăl ei ştiuse toate astea, şi nu-i spusese niciodată nimic. Se întrebă imediat dacă era la curent cu împrejurările în care se făcuse căsătoria şi tensiunea care era între ei.

Se hotărî să abordeze indirect problema.

- Sper că Vince o să călătorească mai puţin

dup' naşterea copilului.

Tatăl clătină din cap, gânditor. De bună seamă, înţelesese aluzia.

-Vince a trăit atâta timp cu un vis. Nu-i vine să cread' că visul ăsta s-a împlinit în sfârşit, spuse el cu blândeţe. O să trebuiască să mai aştepţi până ce totul o să meargă perfect între voi. Draga mea, trebuie să te înarmezi cu răbdare.

- N-am de ales. Il iubesc pe Vince şi sper că nu i-am distrus dragostea pentru mine.

Deodată, femeia tresări, din cauza unei dureri violente.

- Tată, du-mă la spital, te rog. Cred că a venit momentul.

*
* *

Când se trezi a doua zi în camera de spital, Alex îşi mai amintea doar că noaptea fusese un coşmar.

- Copilul meu. ? o întrebă neliniştită pe infirmiera de lângă pat. Este.

- Un băiat magnific. Naşterea a fost grea, şi aţi avut destul de suferit. Dar acum totul e bine!

- Aş vrea să-l văd.

Glasul îi era încă neliniştit.

- Bineînţeles, imediat! spuse vesel infirmiera.

Câteva clipe mai târziu, inima lui Alex se umplu de fericire examinând mica făptură care-i fusese aşezată în braţe.

- Ai meritat câteva ore de chin, dragul de tine. Sper că tatăl tău o să te iubească la fel de mult ca mine. Poate o să-mi dea din nou dragostea lui. Il iubesc mai mult ca viaţa!

Se aplecă peste micuţ şi-i sărută tandru puful blond care-i acoperea căpşorul rotund.

Un zgomot uşor îi atrase atenţia. Se întoarse spre uşă şi,

cu o bucurie fără margini, văzu că Vince intra în cameră. Se opri la capătul patului şi îi privi atent pe Alex şi pe bebeluşul cuibărit lângă ea.

- Vino să-ţi vezi băiatul, Vince. Apropie-te! exclam' fericită mama.

Vince nu se clinti.

- Cum. Cum te simţi? întrebă cu un glas schimbat. Medicul mi-a spus că.

Ea îl întrerupse.

- Mă simt foate bine, şi la fel şi micuţul nostru, Vincent. Uite ce frumuşel e!

Tatăl se apropie în sfârşit şi se aplecă o clipă asupra copilului. Pe urmă, se dădu repede înapoi şi se duse la fereastră, cu o expresie rătăcită.

Alex, bulversată să vadă că nu era bucuros, nici mândru, nu protestă când infirmiera veni să-i ia copilul.

- Vince. Nu te bucuri că l-ai văzut? îl întrebă încet. Bărbatul se întoarse la ea, se aşeză precaut pe marginea
patului, şi o luă de mână. Alex îi remarcă emoţia.

- Nu pot să mă gândesc decât la un singur lucru. Era să te pierd, spuse el pe un ton împovărat.

- Dar, dragul meu, mă simt cât se poate de bine. In fiecare zi, mii şi mii de femei aduc pe lume copii.

- ... E prea periculos!

Ii sărută vârfurile degetelor, mâinile, braţele, obrajii, buzele, tandru şi delicat, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu se frângă sub ochii lui.

Femeia zâmbi.

- Nu sunt un bibelou fragil! Si credeam că tu. vroiai mulţi copii! protestă ea.

Sărutările lui Vince o mângâiau uşor ca nişte pene. Se simţi fericită.

- Eu? N-am spus niciodată asta.

Pentru prima dată de când intrase în cameră, femeia văzu pe buze apărându-i un zâmbet.

- In prima seară la Lisabona, vroiam să spun că un bărbat are un singur motiv întemeiat să se însoare: să aibă lângă el o femeie de care să nu se poată lipsi. Nu m-ai lăsat să termin! La tine mă

gândeam când spuneam asta. Timp de şapte ani, încercasem în zadar să te uit!

O speranţă nebună umplu inima lui Alex.

- Si acum? întrebă, temătoare.

In loc de răspuns, îi luă faţa în palme şi puse stăpânire pe buzele ei.

- Doamne, aş vrea atât de mult să. gemu el.

Ea înţelese ce eforturi făcea să se stăpânească.

- Intinde-te lângă mine, dragul meu, spuse grabnic mama, făcându-i loc.

După o secundă de ezitare, se întinse lângă ea. Işi puse capul lângă al ei şi-i trecu tandru braţul pe după umeri.

Rămaseră aşa, nemişcaţi, mult timp, atât de fericiţi încât orice cuvânt ar fi fost de prisos.

- Te iubesc, Vince, murmură Alex într-un târziu .

- Stiu, şopti el, şi te-am auzit spunându-i şi copilului nostru.

- Ai tras cu urechea! izbucni femeia pe un ton care se vroia cât mai firesc, dar pe care emoţia îl deforma.

- Dacă vrei, putem să-i cerem infirmierei să ni-l aducă. Iţi dau voie să asculţi ce-o să-i spun despre mama lui!

O sărută îndelung pe gât, după ureche. Ea se strânse mai aproape de el.

- Spune-mi, dragă Vince.

Il simţea încordat încă. Cât de greu îi era să se abandoneze complet sentimentelor!

- Te iubesc atât de mult. de atâta timp. Nu pot să-mi aduc aminte de perioada când nu te iubeam încă!

- Atunci, de ce nu mi-ai spus-o niciodată? Nici în Portugalia, nici când ne-am căsătorit? De ce m-ai ţinut la distanţă, atunci când în fiecare zi încercam să-ţi arăt cât te iubeam?

Nu răspunse imediat, şi ea se temu să nu-l vadă închizându-se din nou în el. In sfârşit, vorbi. Alex suferea văzându-l cum se chinuia, dar mai ştia că le trebuia această explicaţie eliberatoare, oricât de penibilă ar fi fost pentru el. Toată fericirea lor depindea de asta.

- Alex, nu poţi să-ţi închipui ce infern am trăit, când, acum şapte ani, m-ai părăsit pentru nemernicul de
Courtney. Am vrut să mor, să-l omor. Pe urmă, m-am refugiat în muncă. Vroiam cu orice preţ să dovedesc că eram în stare să reuşesc în viaţă, contrar a ceea ce credeai tu.

- Vince, eram atât de tânără, nu-mi dădeam seama cât de crudă eram.

El n-o asculta.

A

- In subconştient, ceva îmi spunea că într-o zi aş avea din nou şansa să fiu iubit de tine. Am

sperat din toată inima că o să ajungi să te superi pe soţul tău; şi am reuşit. Pe urmă, într-o zi, când eram în biroul lui Brian, ai intrat în agenţie. N-are rost să revin asupra a ceea ce s-a întâmplat.

- Te temeai că o să devii din nou vulnerabil. Ăsta e motivul pentru care nu vroiai să faci dragoste cu mine, chiar după ce ne-am căsătorit... Nu înţelegeam de ce. Te iubeam şi vroiam să mă iubeşti şi tu.

- Nu vroiam să-mi asum riscul să se deschidă din nou vechea rană. Fusese nevoie de atâta timp să se vindece! La Sintra, ne-am iubit, şi mi-am simţit inima sfâşiindu-se din nou.

- In braţele tale, în seara aceea, am fost pentru prima dată într-adevăr fericită. Ai ştiut, Vince?

- Da, spuse el cu voce răguşită. Imi închipuisem de mulţi ani momentul acela şi realitatea îmi depăşea aşteptările. Pe urmă, te vroiam pentru totdeauna, însă tu spuneai că libertatea era bunul tău cel mai de preţ.

- Era doar bravadă. Da, făceam pe grozava, în timp ce suferam cumplit pentru că nu puteam să-ţi fac copiii pe care aveai dreptul să-i doreşti.

- Când te-am părăsit la New York, nutream speranţa că amărăciunea ta din cauza căsătoriei se va risipi într-o zi, şi atunci voi putea să te cuceresc. Puţin mai târziu, am aflat că aveai să te

măriţi din nou cu Jameson. Atunci.

Glasul începu să-i tremure, amintindu-i lui Alex teribilele lui crize de furie.

- . ai trăit din nou aceeaşi durere cumplită, murmură Alex, cu un nod în gât.

Acum înţelegea tot ce i se păruse atât de straniu în purtarea lui Vince. Cât suferise din cauza ei!

- Dragă Alex, am trăit un coşmar. Nu mă simţeam destul de puternic să suport prezenţa ta, dar departe de tine sufeream ca un condamnat!

Vince tăcu şi Alex, instinctiv, ştiu că nu terminase ce avusese de spus.

- Alex, încă nu îndrăznesc să cred.

Ea ştia exact ce vroia să spună.

- Te iubesc, Vince. Te rog, ai încredere în mine. In aceste ultime opt luni, am fost de multe ori pe punctul să cedez disperării. Am rezistat pentru că tu eşti raţiunea mea de a fi. Nu mă mai îndepărta niciodată din viaţa ta.

Profund emoţionaţi, tăcură în sfârşit şi savurară plăcerea de a fi aproape unul de celălalt. Uitară totul, lumea exterioară, timpul care trecea.

Se treziră din nou la realitate când apăru o infirmieră zâmbitoare care tuşea să-şi dreagă glasul ca să le atragă atenţia asupra preţioasei poveri învelite în albastru.

- Există un locşor între voi pentru noul membru al familiei? întrebă ea, politicoasă.

Alex se întoarse spre Vince, şi expresia lui o linişti, pentru că văzu cu câtă emoţie îl primea pe micul copil, simbolul viu al unei iubiri pe care nimic nu mai putea s-o distrugă.

Sfârşit